

ПРОСТО, КАТО ФАСУЛ

Ама си трябва майсторлък и малцина го правят вкусен.

Пепа Коева

Съдържание

ОБЯСНЕНИЕ	2
УТОЧНЕНИЕ	4
МАТЕРИЯТА	5
ТЯЛОТО	8
МОЗЪКЪТ, СЪРЦЕТО, ДНК	11
НИЕ И ВСЕЛЕНАТА	12
УБЕЖДЕНИЯТА	17
БЛОКАЖИ	19
Пари	19
Отношения	20
Минало.....	21
Здраве.....	23
УТВЪРЖДЕНИЯТА.....	24
ЗАКОНЪТ ЗА ПРИВЛИЧАНЕТО	29
Стъпка първа – искай	29
Втора стъпка – вярвай	32
Закон за чистата потенциалност.....	33
Законът за даването	34
Законът за кармата.....	35
Законът за най-малкото усилие	38
Законът за намерението и желанието	39
Законът за необвързаността.....	40
Законът за дхармата.....	41
Седемте закона заедно	42
Отново стъпка втора.....	42
Стъпка трета – получи.....	43
ОБОБЩЕНО.....	44
СЪЗНАНИЕТО	45
ПО ДВЕ ТРИ ДУМИЧКИ.....	47
За визуализацията	47
За медитацията.....	47
За молитвата.....	49
За здравето.....	50
За водата	52
ОБРЪЩЕНИЕ	54
БИБЛИОГРАФИЯ	58

ОБЯСНЕНИЕ

Здрасти!

Живеем в интересни времена. Всичко се развива не с години, не с дни. С минути. И всеки ден научаваме нещо ново. Времена, в които неща, забранявани и скривани с векове, започват да изплуват в информационния облак, който ни залива отвсякъде. Книги, филми, че даже и по телевизията. И разни хора ни казват, че имаме потенциал, за който не знаем. Че сме повече от това, което мислим. Едни казват едно, други друго, но пак в този смисъл. Едни го казват разбрано, други замотано. Четеш не разбереш или не вярваш и спреш. До следващия път, когато попаднеш на това.

И какво иска да каже авторът?!

Ето ти помагало. Това е помагало за думите на големите лектори. Лектори от незапомнени времена и лектори в наши дни. Какво разправят тия хора, бе?! Гледаш се, оглеждаш се... Тц!

Ако това нещо, е дошло при теб по пътища неведоми, да знаеш, че няма нищо случайно. Дошло ти е времето. Когато чуеш думички като успех, богатство, здраве, перфектни отношения, асоциираш ли се с тях?! Виждаш ли се вътре?! Мечтаеш ли за още?! Постигаш ли още?! Мислиш ли, че можеш?! Знаеш ли, че можеш?!

Чувал ли си за Закона за Привличането?! А думичката карма?! А абракадабра?

Познаваш ли се? Знаеш ли си възможностите?

Знаеш ли, че всичко зависи само и единствено от теб?!

И как става тая работа?!

Зачеването на тези редове са провокирани от Джо Витале – невероятна симбиоза от наука и духовност. И духовитост. Джо – ОБИЧАМ ТЕ!

Джо Витале – един от най-големите маркетингови специалисти на световно ниво, доктор по метафизика, специалист коучинг и хипнотерапевт, ръкоположен свещеник, и Чи Кунг лечител. Автор на множество книги за принципите на успеха и богатството – до една бестселъри. Участващ във филмите „Тайната” и „Опусът”. А, преди това, беден, бездомен и гладен.

Джо е един от първите учители в пътуването ми към себе си. Чаровната му усмивка изгръ за мен от филма „Тайната”. А думите му, че съм шедьовърът на собствения си живот бяха записани в дневника ми за умнотии. Защото, всеки трябва да има такъв един тефтер, където да записва мъдрости прочетени, дочути, било от филми, песни, книги, статии.

Нашето възпитание и нашето образование е наша работа. И не образованието, дадено ни от Министерството на образованието. Онова е за техни цели. За наши цели има друго образование и кетап за него всяка секунда получаваме от живота. Нашият живот, такъв, какъвто си го направим. Нашият, изцяло наша отговорност и на никой друг. Ни на родата, ни на системата, ни на правителството. И имаме пълен, пълен набор инструменти. Оборудвани сме с всичко необходимо. Остава да се научим да го използваме. По-точно, да си спомним, как да го използваме, щото и това имаме – знанието. Позабравено, но налично. Пълен пакет. А оценките си ги пишем сами – доволни или недоволни. Усмихнати или намръщени. Успяващи или незадоволени.

Живеем в океан от информация. Всяка секунда всичко диша с нас, пулсира с нас, твори с нас. А ние сме антенките, които долавяме туй-онуй. Или всичко и го пресяваме. И когато нещо ни впечатли, го записваме, за да ни впечатлява и пак, и пак. И белким го разберем.

Удивителен брой хора, от различни възрастови и социални слоеве, са гледали този филм. Или прочели нещо от същия десен. Повечето са въодушевени, поне в началото, после се оставят на инерцията и патосът се размива. А някои са доста скептични.

Например мой приятел, когото с гордост и благодарност наричам брат (с официалното разрешение на сестра му). Попаднал на филма с настройката да гледа екшън, пък взели да му говорят небивалици. На петата минута го стопирал.

Този мой брат е израснал в мизерия и глад. От шамарите на баща си, слушайки псувните му, гледайки юмруците му към майка му, преглъщайки от мириса на вкусотиите, които този баща е споделял с приятели по чашка. Работел в производствен обект, изсмукващ силите му и се заканвал да го купи. Къде от яд, къде на майтап. Завихрил го животът. Чак го пратил в чуждоземско. Подметнал го насам-натам. Решил, че по-хубаво от наше село няма.

И сега, моят невярващ брат има развит бизнес като собственик на същия онзи работен обект. Осигурява приходи на доста хора. Помага на всеки, било с пари или с голямата си материална база, или с уменията си. Пък на мен, дори с усмивката си. Тя е постоянна. Като ми цъфне насреща и всичко ми минава. И този човек ми казва, че това са глупости. Естествено, беше сръфан от мен.

Тези мои размисли и страсти са ориентирани към въодушевените със затихващ патос или малко ентузиазъм.

Или към онези с неведомите пътища, дето хал-хабер си нямат. Малко ще им дойде като парен чук от празно небе, ама не боли.

Преди години специализирах към една международна фирма, предлагаща най-чистите и мощни биопродукти, ориентирани към здравето. На нашенски – хранителни добавки. Имаше нов продукт, действащ страшно изчистващо и възстановяващо на черния дроб. Като страничен ефект от цялата работа, се явяваше подобряване на защитната функция на кожата към слънце. Аз това си го имам по рождение и казвам, че съм от скъпата кожа. Нямам нужда от море, солариуми, някакви фактори 30-50 (даже не ги знам), млека и мазила. Никога не изгарям и имам страхотен тен. Когато има слънце почернявам, като няма избледнявам. Хелиоматик. Постоянно ми се впечатляват! от тена. Казвам го, не за да се хваля, а да отбележа от какво се вълнуват хората. Та думата е, че този уникален продукт на основата на корен от куркума, се продаваше като нещо, дето ти помага на тена и го задържа. Никой, братче, не се интересуваше за черния си дроб. А всички сме слушали, че здравето идва отвътре. И красотата идва отвътре. Слушали, ама дали чули. И дали разбрали?!

Аз си чета книжки, практикувам си разни практики и на никого не натрапвам разбиранията ми за живота, вселената и всичко останало¹. Да, ама то се усеща, че има нещо по-различно. Тези, които са по-близо до мен знаят, че съм малко луда и се занимавам с дивотии, но понеже не парадiram и се усмихвам, го приемат просто като информация за част от същността на моя милост. И толкоз. Пред другите. Но, насаме току ми забият някой въпрос. Защо излъчвам спокойствие, защо съм усмихната към всички, как така не спазвам диети, как се забавлявам на клюките и злобата срещу мен, как действат магиите, защо нося къси поли като съм на четиридесет и много години, що не гледам сериали, що не ме е страх от караконджули... И, хубаво говорят в „Тайната“, ама що не става.

Отговорът е един. На тези и още въпроси.

Във всеки момент ние сме едновременно учители и ученици. И така научих, че мога да съм полезна с това, което знам. Защото, като кажа прочети еди кое си или гледай еди какво си, отговорът е „а, не, ти обясни“ – че по-лесно. То, не че и това тук няма да даде зор, че трябва да се чете... Но да пробваме.

Четейки Витале, ме осени идеята. Материалите са толкова много, материята е толкова обширна, информацията, която ти трябва е огромна. И всичко това, за да разбереш, че е просто, като фасул. Ама хич не е лесно да го сготвиш. Освен гол мерак и продукти, трябва време. И тренировки. Къде загориш, къде не довариш. Затова жената каза на мъжа си: „Мъжо, аз отскачам до комшийката за пет минути, ти гледай фасула и го бъркай през половин час да не загори.“

Ако на десет човека се прочете един текст, ще запомнят десет различни работи. Това сме го правили на семинари и е много забавно. Казвам, че тук предавам моето схващане и разбиране за нещата. И, ако те подкочоросам да се захванеш по-сериозно със себе си, ще съм доволна. И благодарна.

Пасирам фасула за по-лесно преглъщане. Пък дано апетитът дойде с яденето.

1 - лаф от „Пътеводител на галактическия стопаджия“

Както казва д-р Майкъл Бърнард Бекуит ², – „Захванеш ли се сериозно с Духа, Духът сериозно се захваща с теб.”

Да захващаме!

УТОЧНЕНИЕ

Първо искам да уточним някои понятия.

Това не е религия. Това са природни закони. Точно тези, дето се учат в училище.

Различните автори ползват различна терминология. Ти можеш да си избереш това, което ти е най на сърце. Дух, Бог, Универсум, Вселена, поле на Чиста потенциалност, енергиен бульон, Природа, Свръхсъзнание, Творец, Абсолютното нищо, Матрицата... То си е едно и също. Действа си по едни и същи закони, прави си едни и същи работи. Която и религия да вземеш, тя ще те допре до тези закони, ще ти обясни едни и същи принципи. Само, че малко по-замотано и доста догматично. Затова казвам, че съм вярваща, но не съм религиозна. Какъв ще си ти, е твой избор. Щом ти пасва, всичко е наред. Само да е съобразено със законите. Различните учения, религии и науката по различен начин обясняват механизмите на тези закони. Та, както казал Христос: „Който има очи – да види, който има уши – да чуе”.

В книгите за самоусъвършенстване, за себепознание, за себеизразяване, се описват различни методи и техники за постигане на успехи – лични и професионални. Четем за визуализиране, за водене на дневник, за медитиране, за формулиране на намерения... Неща, които е прочел и практикува самият Бил Гейтс. И Опра и други знайни и незнайни. В основата си това са философия, психология, биология...

И всичко опира до АЗ-а.

„Поискай и ще ти се даде.” – Библията

„Бог помага, но в кошара не вкарва” – народна мъдрост

Гледаме филми, четем книги, слушаме в кафенето, че ако искаме можем да постигнем всичко. Напъваме се като цалапишки мисир да визуализираме (аз лично не мога да визуализирам тази конкретна пуйка от мъжки пол и никога не съм я виждала на живо, но такъв е лафът), правим списъци, мечтаем като лъохми (някой, с временни отклонения във възприятията и комуникацията с околния свят – виждала съм), летим в облаците... И... Нищо. Туп! Значи нещо не е наред. Или тия, дето много знаят лъжат, или нещо не го правим както трябва.

Иначе думата е за закони. То всичко ни е по закон. Но, при тези закони – природни, за разлика от другите – човешки, няма вратички. Няма наши и ваши. Какъвто е законът за гравитацията, например. Ако се изпуснеш от десетия етаж, резултатът е един. Един! Лош ли си, добър ли си, слаб, дебел, стар, млад, богат, беден, чувал или не чувал за гравитация. Един резултат. Вселената така работи. Не подбира. Не съди. Е, не е ли по-добре да се съобразиш с тези механизми и да внимаваш да не се изпуснеш?!

Съобразено, несъобразено, законите си действат. Въпросът е дали ти харесва резултата.

Както казва Боб Проктър ³ – не знаем защо електрическите заряди се държат по определен начин, при определени условия и имаме ток. Знаем, че с този ток можем да слушаме музика, да си

2 - Основател на Асоциацията за глобално ново мислене, прогресивен деец за обединяване на религиите, основател на „Agape International Spiritual Center” с над 10000 члена, плюс хиляди приятели и привърженици – друг участник в „Тайната” и във филма „Кодът на Мойсей”, автор на много книги

3 - Работи в сферата на изследванията на мозъчния потенциал над 40 години, участващ във филмите „Тайната” и „Отвъд Тайната”. И той има много книги.

светнем, да се стоплим, да се охладим, да сготвим манджа на човек, да сготвим този човек... Кой е луд да бърка в контакта!

И понеже всичко Е едно, сега ще си поиграем на физика.

МАТЕРИЯТА

Плесни си едно шамарче. Усети, нали? И с бузата и с дланта. Защото се наричаме материя. Третоизмерно тяло. Око да види, ръка да пипне. Като дървото, масата, мъглата, мезето, ракията, луната, водата. Значи, ние сме плътно тяло, съставено от разните му системи, те от органи и тъкани, те от клетки, те от молекули, пък те от атоми.

Атомът е едно мъничко дребничко с няколко мънички, по-дребнички, дето щъкат около него. Ядро и електрони. Ядрото си има протони и неутрони. А като погледнем по-навътре, виждаме кварки. Имаме бозони, глюони, фотони като вид бозони...

Всяка енергия може да се поглъща или отделя само във вид на малки порции, наречени кванти /фотони/, имащи енергия ε , пропорционална на честотата ν , с коефициент на пропорционалност, определен по следната формула:

$$\varepsilon = h\nu$$

където $h = 6,626070040(81) \cdot 10^{-34} \text{J}\cdot\text{s}$ е константата на Планк

Майтапя се. Това го пише и в Уикипедия. Който има мерак да чете.

За нас е важно да знаем, че сме изградени от нюню частички, които имат енергия, въртят се като пумпали и излъчват електромагнитно и разни други полета. Енергията на една частичка е огромна в сравнение с размерите ѝ. Електронът се върти около ядрото със светлинна скорост. Когато губи фотон, електронът минава на по-ниска орбита, а когато приема фотон – минава на по-висока орбита. Това се нарича квантов скок. Плавно преминаване няма. Спокойно можем да си представим тези наши тухлички като енергийни вихри. Те са точно това. Даже нямат маса. Но, пък имат заряд. Разстоянията между тях са колосални. Толкова огромни, че можем да се наречем празно пространство.

Ако си представим, че една катедрала е атом, ядрото ще е колкото монета.

Ние всъщност сме празно пространство, информация и енергия, с тук-там енергийни вихри. Тази информация държи в определен ред енергийните вихри. Ти ще стоиш тук, ти ще правиш това.

Науката, работи чрез опити и наблюдение и прави изводи. Разказва фактите, но не дава обяснения за явленията. Казва, че водата е мокра. Някои пък, умуват, умуват и като им щукне нещо, хукват да го проверяват. Например Айнщайн. Откъде му идват такива?!

Та науката знае, че най-голямо място в атомите заема празното пространство. Установила е, че гравитните тухлички, всъщност представляват възбудени състояния на физическия вакуум. Пумпали, създаващи торсионни полета и излъчващи вълни. И приемащи. Щото всяка тухличка усеща присъствието на останалите. Пък те са далече, далече. Значи там, където няма нищо, има нещо. Поле, желе... Абсолютното нищо... И това е валидно не само за тухличките, но и за всяко тяло, което се състои от милиарди тухлички.

Ако се чудиш, какво е торсионно поле, това е поничка, създадена от усукване, завихряне в пространството и времето. Предава не сила и енергия, като гравитационното, електромагнитното..., а информация. На момента, без ограничения в разстоянието. Незабавно и лесно! Като дръпнеш тапата на ваната – те такова нещо. Ама нийде взорът не го види. Всички живи и неживи обекти имат свой собствен уникален торсионен портрет, създаден от усукването на пространствено-времевия континуум. Защото всичко се върти – от електроните до планетите и галактиките.

Погледни нощното небе. Когато няма облаци и смог. Аз много се кефя на звездите, чак стигам до подигравки. Не са ли изумително красиви! И в същото време си виждам чарковете. Атомчетата, дето ме материализират. За да ме виждаш и да чаткам по клавиатурата.

„Каквото отгоре, такова отдолу. Каквото отвън, такова отвътре.” – от учението на Атлантида

Скоро попаднах на документален филм по БНТ. В него учените ползваха термина Тъмна енергия. В смисъл невидима, неосветена. Щото ние нали виждаме само осветеното и то в определен диапазон. Та в този филм говореха за Тъмната енергия, която кара Вселената да се разширява, както хелият балона. Нищото. Тъмна за нас. Просто ние сме си слепички.

Сега да се върнем в десети клас и да си спомним що е то вълна.

Това е смущение, което се предава в дадена среда или в пространството. Като смутиш езерото с едно камъче, създаваш вълнички. Ако можеш да правиш „жабки”, стават няколко смущения, с няколко центъра на вълнички. Ако цопнеш две камъчета едно след друго и успееш с второто да улучиш първото стават вълнички върху вълнички. Ако гребенчетата съвпадат, става една голяма вълна. Това се нарича резонанс. Използваме го например с радиото. Някъде преподавател излъчва вълнички в ефира и ние с копчето регулираме вълничките на приемника. Когато гребенчетата на двете вълнички съвпадат чуваме... реклама.

Знаем, че войниците се придвижват от точка А в точка Б под строй с маршова стъпка. На мостове, обаче развалят марша. Защото мостът, дори незабележимо, пружинира. С маршовата стъпка войниците увеличават това пружиниране и има вероятност да премерят температурата на водата с непосредствен контакт без специализирани уреди и да се завърнат в любимата казарма по обходни пътища.

То си е трептене. Тука има, тука няма. Както отговорил студентът на въпроса що е то променлив ток: „Ами няма го, няма го и като те тресне.”

Защото определяме параметрите на променливия ток, както и на вълната – звукова, светлинна, емоционална... чрез синусоида. А тя в даден момент има нулеви стойности. Има си период, амплитуда и честота. И, ако си пийваш ракийката с някой квантов физик, ще ти каже, че вселената е един постоянен мигач. И, че милиарди, милиарди невидими струни я пронизват, а техните различни честоти създават цялата енергия и материя. Че звукът „до” може да е водороден атом, „ми бемол“ – фотон. Това го откриват сега. А ведическите риши ⁴ са го знаели още охоо. Нарекли тези струни сутри – на санскрит означава шев, нишка. А оттам и хирургическият термин сутура. Паяжина от нишки на интелигентността.

Ришите имали една основна вибрация на вълната, появила се по времето на Големия взрив и развита на множество ситни вълнички, съставляващи вселената. Тази вибрация е наречена Ом – безсмислена сричка, която просто означава първичната вибрация. Та, като видиш някой да казва Ом докато седи особено, да знаеш, че си настройва цигулката по вселенските закони.

А това пък как се случва, после всеки ще научи.⁵

Дотук разбрахме, че има трептене, вибрация с честота и Нищо.

Когато честотите на две трептения съвпадат, се получава резонанс.

И информация, която прескача незабавно и лесно.

А онези много, много високи вибрации, всъщност най-високата, първичната вибрация в Нищото е вибрацията на Любовта. Към всичко и всички. Безусловно. И към себе си. И върши чудеса.

Въвеждам понятието съзнание. Не като това, че пиша сега с ясното съзнание, че половината няма да е разбрано.

Генадий Шипов, руски физик със „спорни” изследвания, го е написал перфектно: Съзнанието е способността на една система към целенасочено самодействие или взаимодействие с други системи. Браво!

Система е всичко каквото се сетиш – от тухличката до Бог. Охлюв, маркуч, Юпитер.

4 - мъдречи, приели и предаващи свещеното знание на древните индоарийци.

5 - перифраза на Недялко Йорданов от „Приключения опасни със герои сладкогласни“

Самодействие е не само какво прави, ами какво си мисли, че прави и защо го прави и като какво го прави. Тук имаме и самосъзнание.

Дали охлювът се осъзнава като охлюв. Взаимодействайки със системата цвете в системата цветна градина като пасе, дали се самоосъзнава като унищожител на моята нервна система или като наторяващо средство. Дали знае, че е вкусен деликатес и, че е част от невероятната планета Земя. Че е проявление на Вселената...

Изследванията са доказали, че системите на елементарните частици са характерни с висока енергийност и ниска информативност. Колкото повече енергийност, толкова по-малко информативност. Нататък, минералите например, като по-сложни образувания в сравнение с елементарните частици имат по-ниска енергийност и по-висока информативност. И така през растения и животни, планетарни системи и вселени, та до Абсолютното нищо. Аз, например, не мога да се връцкам като електрон. Но пък колко работи знааааам! И знам, че още мнооооого не знам.

Знам, че Абсолютното нищо си е гола информация. От тази гола информация се създават енергийни вихърчета, които правят по-големи енергийни вихри. Те създават разни – торсионни, електрични, магнитни, гравитационни... полета. Вълни и вълни, които ги карат да растат, свързват ги с други вълни на полета на други вихри и фокус-мокус – от празния цилиндър изскочи зайче. Стана материя. – планета или пържола, все едно. Размерът няма значение. Ще кажеш, ама как така? Е, ми водата що е мокра?

„В началото беше Словото и Словото беше у Бога и Бог беше Словото” – демек, мисълта, информацията, нематериалното, невидимото.

„Рече Бог: Да бъде светлина. И биде светлина.” – светлинна вълна, фотони, движение, завихряне, взаимодействие, материя, видимото. Значи Бог е невидимото и от себе си прави видимото. Т.е. Бог Е видимото и невидимото.

„И сътвори Бог човека по свой образ, по Божий образ го сътвори: мъж и жена ги сътвори.” – значи човек Е видимото и невидимото и Е мъж и жена. Няма кал, няма ребро. Първа книга Мойсеева, Битие, Библия.

Бог сътворил птички и пчелички, и тревички, и кратунки, и маймунки... Но, само човекът е по Негов образ (и подобие). И всичко това Е Бог.

Важният момент тук е, че Бог не е намръщен белообраз дядо с гега, дето стои на небето и дебне да плесне. Бог Е навсякъде и всичко. По-точно – навсякъде и всичко Е в Бог. И мравката и съзвездията. Всичко Е. Ограничения и край няма. Иначе, какъв е тоя Бог, дето е оттук – дотук?

Ние и всичко около нас сме изградени от голямо нищо и тук-таме материя. Затова говорим за Единство.

Да обобщим: Трептим с честота, взаимодействаме, като резонираме и приемаме и предаваме информация незабавно и лесно. Ние сме Едно с Вселената. Имаме същия градивен материал и разполагаме с една и съща информация. И възможностите на Бог. Връцкаме си полетата и създаваме материя.

Запомни го, да не го пиша пак.

Незабавно и лесно!

Чуваме звукови вълни с честота от 20 Hz до 20 kHz. Виждаме цветове от 400 до 750 THz. Но, знаем, че има светлина и звук под и над тези цифрички. Разните електромагнитни, радиотелевизионни, рентгенови, ултравиолетови... вълни, хич не ги усещаме. По принцип. Де факто много хубаво си ги усещаме, без да се усетим. Освен, ако нямаш пейсмейкър и не си до микровелето. Не ги усещаме, но знаем, че са там. Даже ги използваме.

Погледни пианото (при него също се използва ефекта резонанс). Пианото има клавиши – 88, които са подредени най-общо: до – ре – ми – фа – сол – ла – си – до – ре – ми – фа... Да си припомниш за нотната стълбичка. Ние чуваме само от-до. Но, и надолу да слизаш до безкрай, и нагоре да се изкачваш до безкрай, все вървиш по тези стъпала на стълбичката. Преди сол винаги е фа,

след ла винаги е си. Това е матрица. Ако я изобразим с линейка и молив, ще видим пропорциите на Златното сечение. Златното сечение е хармонията на вселената. И тя е валидна за всичко във вселената. Златното сечение е пропорцията ϕ . От безкрай до безкрай.

$$\phi = \frac{1}{2} + \sqrt{5}/2.$$

Ако го чукнеш на компютъра, компютърът ще свърши, числото не. За по-удобно се закръгля до 1,618.

Дължината на всяка фаланга на твоя пръст се намира в съотношение ϕ спрямо съседните. Разстоянията между пръстите през един, два, три отговарят на ϕ . Дължината на дланта, спрямо дължината на лакътната кост – ϕ . Лакътна спрямо раменна – ϕ . Стъпалото към пищяла – ϕ . Пищял към бедро – ϕ . И така цялото човешко тяло. И при пеперудите, жабата, водното конче, рибите... Как да не се удивляваш на това съвършенство!

Друга универсална мярка е 7,23 сантиметра. Това е дължината на вълната на вселената. Имаш си я като разстояние между очите. Върха на носа и брадичката. Между чакрите.

Вселената ползва геометрия. Сфера, тетраедър, куб, икосаедър, октаедър, додекаедър И спирали, мъжка и женска – като тези на охлюва или тези в ухото ти, или на шишарката. Можеш да ги продължиш навътре до безкрай и навън до безкрай. Подробно разглеждане на всичко това прави Друнвало Мелхизедек в книгата си „Древната тайна на цветето на живота” в два тома.

Природата ползва и редицата и спиралата на Фибоначи, когато нещо трябва да има начало и край. Като листенцата на цветята, например. Леонардо Фибоначи е математик, живял в първата половина на тринадесети век. Много обичал да се разхожда сред природата и забелязал закономерност в броя на листенцата. Формулирал тази закономерност в числова редица. Всяко число е сбор от предишните две.

Съотношенията на Златното сечение и редицата на Фибоначи са много близки като стойности на моменти, но не са едно и също нещо.

Дан Браун е знаел тези неща, когато е писал „Шифърът на Леонардо”. Леонардо да Винчи е знаел всички тези пропорции, спирали, геометрични фигури, разстояния, съотношения, когато е рисувал и конструирал. Изучавал ги е до най-мънички подробности и нарисувал т.н. Канон на Леонардо – един разперен човек в окръжност, всички са го виждали.⁶

В човешкото тяло е закодирана информация за строежа на цялата вселена. По свой образ и подобие. Това е матрица. Холограма. Удивително! И просто, като фасул.

Само ти казвам, че такова животно има. Щото на Вуте му обяснявали за жирафа. Че има дълги крака, дълъг врат. Пък той все викал, че такова животно няма. Накрая го изтипосали в зоологическата градина пред клетката на жирафа. Вуте гледал, гледал и казал: „Те такова животно нема”. Пък който иска да научи – материали бол.

Та, като заприказвахме за човешкото тяло, да видим какви тайни още крие.

Дали да започна с мозъка или със сърцето?! С ДНК или многопластието?!

ТЯЛОТО

Погледни се в огледалото. Или погледни човека срещу теб. И к'во?! Човек. Голям праз! Физическо тяло. А не виждаш ли една съвършена система? Имаме си арматура, окабеляване. Имаме си сетива и възприятия, за да комуникираме със света около нас. И да го почувстваме. Било комшията или котката на комшията. Особено напролет в ранните часове. Имаме си крачета за придвижване от точка А до точка Б и да ритнем котката. И хей ръчички, хей ги две, за да й метнем камък. Уста, за да теглим една нашенска. Или да се заредим с гориво и строителен материал.

6 - Дан Браун смесва Леонардовия човек и този на Витрувий – те много си приличат, но имат съществени разлики

Щото нашето прекрасно тяло е самовъзстановяваща се система. Като си порежем пръста – раната заздравява абсолютно без наше участие. Лошото е, че постоянно се „режем” душманската. Толкова сме се доверили на тялото си, че не поемаме отговорност за състоянието му. Както и с лапането и лоченето на ненужни му лакомства (и други работи, но за тях по-късно). Защото трябва и чистене. И излишното излиза през разни дупки и цепки. Ама става и натрупване. Като не смогва, завалията! Пък после – това боли, онова смърди. Имаме си опаковка. Правим си и нови телца, които като са малки, създават малки проблеми, а като поотраснат... И така цял живот!

Имаме около сто трилиона клетки. Във всеки момент, всяка клетка се храни, изчиства, расте, размножава. Върши си предназначението и знае какво става с всички останали клетки. Удивително!!! Синхрон. Хармония!

Имаме си и координационен център. Този център, разположен в горната, сферичната част на системата, наречена физическо тяло, освен че контролира всички физико-химично-електро-биологични процеси, служи и за така наречената мисловна дейност. Среца се при някои индивиди.

Сега ще снеса факти. Насипно. Пък, желаещите могат да се задълбочат.

Градивната тухличка на нашето тяло е клетката. Учи се в прогимназията. Да припомним. Най-общо, клетката е като водно балонче. Има си стена – клетъчна мембрана. В балончето има разни органели, специализирани да изпълняват разни жизнени функции. Има и ядро. Пък в ядрото има дезоксирибонуклеинова киселина, оформена в две преплетени нишки, завити на спирала – ДНК. Това е материалният носител на информация. ДНК образува дълги структури, наричани хромозоми. Кодира информацията благодарение на четири строителни елемента, наречени бази. Съкратено А, Т, Г и Ц. Само четири! Но определящото е последователността, в която се подреждат. Ако вземеш всички молекули ДНК от твоето тяло, както са навити, ще се съберат в чаена лъжичка. Ако ги свържеш в една непрекъсната нишка, тя ще стигне до Слънцето и ще се върне сто хиляди пъти. Уау!

Значи! Клетките изграждат тялото.

Знаем, че тялото сменя тези клетки. Обаче, дали осъзнаваме, че тялото ни е чисто ново всяка година. Там, където е имало клетка, пак има. Но, нова. На кожата клетките се сменят всеки месец. На стомаха на четири дни. На скелета на три месеца. На черния дроб на шест. Да не говорим, че клетките, докато са клетки, постоянно си разменят атомчета. Атомчета постоянно щъкат през нас от всичко, което ни заобикаля. Едни влизат, други излизат. Докато се храним, дишаме и въздухът ни докосва с палитрата на Менделеевата таблица, ние сме в постоянен обмен със света около нас. Тогава защо болното остава болно с години?!

Защото тялото има памет. Има и мисъл.

За медицината е много трудно да разгадае целия този ансамбъл от форми, съдържание, поведение. Най-малкото, защото хваща само момент от всичкото. Все едно на селски събор да направиш снимка. Виждат се разни хора. Кой как застанал. Кой как облечен. Кой до кого стои. Ама къде е бил преди снимката? Или къде отива след това? И дали успява да държи правата линия или биричките нарушават баланса и създават проблем на вестибуларния апарат.

Хич не им е лесно на учените. Те, обаче, не се отказват и постоянно откриват нови и нови неща. За съжаление, учебниците ни изостават с десетилетия.

Учили сме, например, че при предаване на сигнали между невроните играе електричество. От 1973 година се знае, че основният играч е химията. Химични вещества, наречени невротрансмитери. Това са молекулите, чрез които мозъчните неврони разговарят с тялото. В началото са мислели, че са два вида сигнали. „Стоп” и „дий”. Но, когато от цял свят молекулярни биолози се задълбават в новите открития, се оказва, че не са два. Към средата на осемдесетте години вече са били петдесет. И продължават да откриват нови и нови. И днес.

Невронът има два вида израстъци – дендрити, които приемат и аксони, които изпращат. Аксоните може да са дълги около метър. Цял! Може да имат хиляди разклонения. Тези разклонения завършват със синапси. Именно с тях става предаването на сигналите от клетка в клетка. А също и предаване на информация от самия синапс към ядрото. Синапсът е пространство, празнина между

аксона на едната клетка и дендрита на другата. Пак нищо. Щукне ѝ нещо на клетката и по-точно на ДНК в клетката, щото коренчетата тръгват оттам, направи си някакъв невротрансмитер, всеки път различен, изплюе го в пространството. Там той си избира! рецептор от дендрита на другата клетка. Стават разни електрохимични карамболи. И другата клетка почва да прави или не прави нещо си. Как реши какво да направи, как реши с какво да се свърже. Как става тоя фокус-мокус?!

Учените са разпределили клетките в около двеста категории. Но, понеже постоянно ръчкат и човъркат откриват, че не само мозъчните клетки работят с невротрансмитери. Значи, не само мозъкът мисли, но и другите органи. На практика цялото тяло. Оказва се, че от ядрото на клетката, където и да е тя, излизат тези израстъци, наречени рецептори. В една клетка може да са хиляди, може и един. Тези рецептори са подвижни и постоянно се променят. Единственото постоянно нещо при тях е тяхната непредсказуемост. И те си играят с невротрансмитерите. Специфичните за нервната система неuropeптиди със съответните рецептори са открити и в червата, бъбреците, стомаха, сърцето. И както изглежда, ще изскочат и другаде. Щото си дефилират по кръвта и разни други течности из цялото тяло.

Я си почехи врата! И как стана тая работа! Можеш ли да си представиш колко комбинации, прескачащи в синапсите предизвика?! Във всеки един момент, броят на тези комбинации, превишава броя на атомите в познатата ни вселена. И всичко става със скоростта на светлината. Пак удивително!!!

Представи си, че си стоиш мирно и сговорно на масата в кафенето на сладка раздумка с още двама – трима. И изведнъж, други двама – трима с неориентирано, но палаво съзнание, плюснат голяма талпа зад гърба ти на плочките. Дали ще покриеш досегашния рекорд за подскок от седнало положение в категорията зряла възраст? А дори няма реална опасност за теб. Ти така си решил с ума. Надбъбречните ти жлези бясно започват да отделят адреналин. Вкаран в кръвния поток, този адреналин кара сърцето да изпомпва кръвта по-бързо. Оттам кръвоносните съдове се свиват и се повишава кръвното налягане. Придобиваш приятен червеникав оттенък на лицето. Но и черният дроб изгаря допълнително гориво – глюкоза. Панкреасът засилва производството на инсулин за да има още глюкоза. Стомахът и червата незабавно спират да работят, за да не хабят енергия, че е нужна на друго място. За секунда. Диригент е мозъкът, използвайки хипофизата. Умът предава на подсъзнанието сигнал „опасност”. И през същото това време виждаш, чуваш и изпълняваш най-сложния пирует в живота си. И дали ще преброиш колко изражения си сменил. Изумление, страх, облекчение, бяс. Само на лицето са над петдесет мускула. В цялото тяло са около шестстотин и петдесет. И до един си ги ангажирал. Дъхът (дишането) ти спира. Сърцето ти пада в гащите. Стомахът ти се свива. Пред очите ти причернява. Главата започва да пулсира. После почваш да дишаш тежко (дълбоко). Червеникавият оттенък преминава в зелено-лилавата гама. Стресът, който преживяваш, се преживява не само с ума, но и с цялото тяло. Всичко е синджир-марка. Когато се радваш, се радват и джигера и бъбреците... Когато страдаш, страдат и те. Когато се радваш, си в хармония с целия свят. В хармония е и тялото. Когато страдаш, се получава дисбаланс и всички тези био-електро-химични акробатики в клетките и между клетките почват да дават фира. Започват да се бгват.

Изводът е, че съвършената система, която виждаш в огледалото, не е тяло. Тя е ум-тяло. Или по-точно дух-тяло. Ако ни заболи корема, ставаме мрачни раздражителни. Когато се засмеем, коремът вече не боли толкова и постепенно болката отшумява. Ако майка се втурне в горяща къща да спасява детето си, няма да усети пламъците и изгарянията, като някой друг. И, ако си мислиш че това е психика, добре. Но тя се отразява и на физиката. Химичния състав на невротрансмитерите е друг. Рецепторите стопират молекулите, съобщаващи за болка. Цялата картинка като вещества и поведение на ниво клетка е друга.

С една дума – ние можем да даваме нареждания на нашето тяло. И то, даже, ги слуша. Мозъкът взаимодейства с околния свят, интерпретира си го по негов си начин и издава команди към тялото. Тялото послушно изпълнява. Ако командите са в синхрон с природните закони, всичко е ок. Ако не са, обаче, става мазало. В началото малко, постепенно повече. В геометрична прогресия. Ако тялото ни изненада с нещо, дето „уж” не сме му наредили, пак има вариант да влезе в релси. Слагам „уж” в

кавички, защото ние си мислим, че не сме отговорни. Да, ама, не! Съзнателно или неосъзнато – ние сме.

То, ако си седиш на дивана и гледаш турски сериали или обсъждаш параметрите и тоалета на комшийката в кафенето и на кого казала „Здрасти“, няма как да знаеш. Или да правиш муцки пред огледалото или камерата. Просто чувам, как някой в момента си мисли „тая е изтрещяла съвсем“. Да знаеш, че ми правиш комплимент. Аз не гледам сериали и се радвам на всички комшийки и комшии. Всеки си е някакъв. Но пък чета.

Всеки ден излизат нови модели смартфони. Кой от кой. Преди някакви си двадесет и пет години баба ми със зор въртеше шайбата. Ако ѝ бях казала, че ще си нося телефона в джоба и ще си приказвам с кумицата, дето е в Америка, гледайки се на същия този телефон, определено щеше да ме изкара изтрещяла. Веднага щеше да ми прибае за уроки. А моите внучки не знаят какво е шайба. Даже и бутони не знаят. Имат си таблетки. А са на шест. Като видя какви телефони използват в някой филм и знам кога е сниман.

Да, всичко се развива. Лавинообразно. И, ако човек има претенции да е компетентен и да дава квалификации, трябва и да е информиран. В днешно време. Не от времето на шайбите. Науката също не стои на едно място. Дали геология, дали астрономия. Всеки ден бъдат нови открития. Допреди години за черни дупки се споменаваше само в жанра „фантастика“. Сега си ги гледат със стотици през телескопите. А нашата работа е да се информираме. По-просто няма.

Аз много обичам да се информирам от д-р Дийпак Чапра. Той е практикуващ ендокринолог. Бил е ръководител на екип на „Ню Ингълнд Мемориал Хоспитал“ в Стоунхем, Масачузетс, изпълнителен директор на института „Шарп“ в Сан Диего, Калифорния. В момента ръководи собствен лечебен център в Калифорния. Автор на над двадесет книги, преведени на тридесет и пет езика. За мързеливите има и филми. Лекциите му се слушат на всички континенти. Избран за една от стотте най-видни личности на века в сп. „Тайм“ през 1999 год. Световен авторитет.

МОЗЪКЪТ, СЪРЦЕТО, ДНК

Стигнахме до мозъка. Мозъкът е видимата страна на невидимия ни ум. Умът създава мисли. Най-шантавата е, че ние сме нашия ум. Та, мислите, които си мислим, че създава нашия ум, са два вида – положителни и отрицателни. Каквито и да са те, обаче, взаимодействат с околния свят, с планетата, с вселената. И с тялото. Науката психоневроимунология се занимава точно с това. Доказва, че мислите лекуват и разболяват. Други учени пък, доказват, че чувствата влияят на ДНК. Може да са ни учили, че ДНК не се променя от раждането до смъртта. Но, се оказва, че чувствата променят формата ѝ. При положителни чувства, брънките на веригите се отварят, удължават се. При отрицателни, ДНК става по-къса, свива се. Това са изследвания още от 1992 г. в института Heat Math на учените Глен Райн и Роман Маккрайти. През 1993 г. военни в САЩ правят експерименти и установяват, че ДНК реагира на огромни разстояния от донора си. Незабавно и лесно! Измерванията са правени с атомен часовник. Значи ДНК в тялото излъчва и ДНК на майната си реагира светкавично. Опитите са продължени от руски учени от института „Павлов“ в Москва. Те пък използват майка-мишка и мишлета. Пръснали шестте мишлета в различни краища на света и започнали да предизвикват у майката, паника, радост, страх. Мишлетата реагирали адекватно.

Виж, занимавам те с тия научни каламбури, за да разбереш основен принцип на действие. Когато човек кара кола, не е нужно да знае всички чаркальци под капака и купето. Ама нали трябва да знае, че има педали, мигачи и волан. Да знае, че накъдето въртне волана, натам отива цялата кола. Не като блондинката, дето казала на полицаия: „Я не ми говорете, ами ми кажете какво прави тоя стълб тука в два часа следобед!“

Квантовата физика пък наблюдава вълните, които излъчва нашият мозък в пространството. И не само мозъкът. Нали разбрахме, че каквото става в мозъка, става и в цялото тяло. Незабавно и лесно! Така че, цялото тяло излъчва мисли. Цялото тяло е една голяма ДНК. Доскоро се смяташе, че ДНК е само нещо като колко си висок и широк и какъв цвят ти е косата или брадата... Но, това са

десет процента. ДНК е най-голямото съвършенство. Точна до хилядни от милиметъра в структурата си. Защото трите милиарда гени – частиците информация – помнят всичко. До един!

Учените са вкарали, естествено, както при всичко в природата, мозъчните вълни в различните режими на състояние в табличка и са им дали имена.

Делта вълните се излъчват в състояние на дълбок сън. Абсолютна почивка, без възприемане на информация отвън. Тета състояние на мозъка е при вътрешна обработка на паметта. Когато се закрепва нова информация към съхранената. Когато сънуваме. Това са вълни на подсъзнанието. Свързват се с интуицията и креативността. Наблюдават се и по време на медитация и духовен транс. Алфа са вълните при активна почивка и отпускане в будно състояние. Сензомоторните вълни се включват при планирането на движенията ни, когато приемаме информация, но сме неподвижни. При задвижване на тялото, се понижават. Това се случва дори само когато наблюдаваме движенията на други хора. Бета ритмите са свързани пряко с будността и висшите интелектуални качества. При активно внимание, памет, мислене. Бета 2 са вълните вече при форсаж. Физически или психически. Свърхангажиран мозък, изострени сетива. Стрес. „Бий или бягай“. При всички тези състояния, в които вкарваме нашия мозък, се отделят различни биохимични вещества. Мелатонин, хормон на растежа, ендорфини, ацетилхолин, допамин, адреналин... С една дума, всичко е синджир-марка и започва с мисълта. Дори, само като си представяш (визуализираш), че бягаш, тялото си изработва веществата за бягане.

Мозъкът не действа самостоятелно. Той получава команди от сърцето. Не случайно древните египтяни са смятали сърцето за главния орган в тялото. Там са търсели и Душата. Имаме си едно специално окабеляване между сърцето и мозъка. Мозъкът излъчва вълни, които се разливат сред вълните на универсума. Учените установяват, че енергийното поле на сърцето, обаче, е пет хиляди пъти по-силно от мозъчното. Следователно, сърцето е истинският енергийноинформационен блок – приемник и предавател, взаимодействащ с енергийното поле на Вселената. И, ако имаш разминаване между сърце и ум, сиреч, да правиш не това което чувстваш, а различното, щото така „мислиш“ или „трябва“, си за ожалване.

„Ако ръка дава, а сърце не дава, нищо не става“ – българска поговорка.

В изследвания е открито, че информацията към мозъка и останалите органи се предава чрез емоциите. Електромагнитното поле на сърцето предава информация на всичко около нас, на целия свят, на цялата галактика, на Универсума. Предава информация за нашите чувства и нашите убеждения. Незабавно и лесно!

Какво излъчваш ти в точно този момент? Незабавно и лесно!

Евентуално преброи ли колко пъти казвам незабавно и лесно? Аз не съм, но идеята е да го забия в главите – твоята и моята.

Незабавно и лесно!

НИЕ И ВСЕЛЕНАТА

Значи, изстрелваме в полето на Чистата потенциалност нашите чувства и убеждения. И това е най-важният момент. Вселената реагира на тези наши вълнички, чрез резонанса. И това, за което си мислим, се появява в живот ни.

Просто, като фасул!

Нали казахме, че Вселената е енергиен информационен океан, една паяжина от струни, които трептят с различни честоти. От безкрай до безкрай. Затова говорим за изобилие. Като нотната стълбица. Тези честоти изграждат различни реалности. Каталог, с който разполагаме. Всичко, което е било, е и ще бъде. Всички варианти. Всичко, за което се сетиш и много, много, за което не се сещаш. Въпросът е с кои струни ще засвирим в резонанс. За кои ще се залепим. И това е нашето рождено право да сме щастливи и преуспяващи.

Ние не сме нещо отделно от този океан или мрежа. Ние сме част. Като наслаждане. Ние сме океанът.

„Внимавай какво си пожелаващ” – поговорка, май всенародна.

„Поискай и ще ти се даде” – Христос.

Тук е скрит ключът за бараката. Защото ние осъзнато или неосъзнато искаме. Постоянно. И винаги ни се дава. Няма фалшиво свирене. Цаката му е да се научим да свирим в избрана от нас тоналност. Така и така свирим. Поне да ни харесва.

Защото в повечето случаи, нашите чувства и нашите убеждения нямат нищо общо с нашите желания.

Даже си противоречат. И после, що стана така. Ама аз друго исках.

Дотук разглеждахме механизма на взаимодействие с Вселената. И поработихме върху убеждението, че това е реален, природен закон, а не някаква гола абстракция. Във филма „Тайната” правят хубава аналогия с Аладин и Духът от лампата, който казва: „Всяко твое желание е заповед за мен”. Да, така казва Вселената. Или Универсума, или Бог, или Полето на Чистата потенциалност, или Тъмната енергия, или Природата. Защото тя така си работи, това са нейните закони, а ние сме част от нея.

Сега да видим какво излъчваме към тази така услужлива Вселена?

Бъркоч. Пълен.

Наблюдавай се няколко часа за какво си мислиш, всичкото което мислиш и ще се убедиш.

Едно от основните неща, които трябва да овладеем, е да наблюдаваме себе си.

Хората, по принцип, много обичат да наблюдават. Всеки друг, но не и себе си. Голяма грешка. Джо Витале казва: „Ти си шедьовърът на твоя живот” и това не е гъделче.

Като наблюдаваш другите, вероятно си забелязал хора, усмихнати, лъчезарни, излъчващи спокойствие, задоволени. И к’во викаш: ми, то като му е наред, що да не е. А сигурно му е наред, точно щото е.

А забелязал ли си хора, дето постоянно се оплакват от всичко. Все работят много, все нещо ги боли, все някой им крив. Все им е студено, все им е топло. Всеки иска да ги издокара, да ги излъже, да се възползва от тях. Било роднината или Общината. Наричат всички некадърници, измамници и с други епитети, свързани с хормонални интереси и поведение. Леле, в какъв свят живеят тия хора! Че те винаги са във война с всичко и всички. Егати и живота! А в същото време роднината или Общината хал хабер си няма какво страшилище е. Нито лъже, нито се възползва. Ама оня си го изживява като истина, щото си е неговата истина и чак пяна му излиза през устата.

Преди време открих, че колата, която съм продала преди пет години, все още се води на мое име в КАТ. Изненадах се, защото новият собственик искаше да я бракува и да я ползва за части. С договора за покупко-продажба пред нотариус оправих нещата, но се сетих, че вероятно в данъчното ще е същото дередже. Наела инерция от КАТ, нахлух в данъчното в пет без пет. Нали се сещаш. Петдесет и деветата минута! Всяка дама, там основно са жени, сложила чантата до себе си, разглежда списание, следи часовника и гледа на кръв. Та пет минути преди финала, аз влизам, лепвам една усмивка и заставам на едно от съответните гишета. Обяснявам, че съм продала кола преди пет години, ама не съм знаела, че трябва да си призная при тях. Иначе, като купя, веднага си казвам. Жената се засмя, чукна на компютъра и ми изстреля четиристотин и нещо си лева. Показах нотариалния документ и тя вежливо ме помоли да отида и да направя копие за тях. И, че ще ме изчака!!! Бях по-бърза от светкавица. Върнах се с копието, тя пак чукна на компа и каза, че вече нямам задължения. И това в данъчното!!! Да е жива и здрава!

Та, като си наблюдаваш мислите, забележи колко от тях те карат да се усмихнеш и с колко се мръщиш.

„Какъв динамичен живот – докато се ухилиш и се озъбиш!“ – лаф, дето витае из пространството от тридесетина години.

А защо не, докато се ухилиш и се залееш от смях!

Няма да стане от първия път. Както и не си проходил от раз. Ама не си се отказал и ходиш, даже тичаш. И танцуваш. Наблюдавай се като мисли и като поведение. Само наблюдение. Без да се обиждаш на чукундур. Така ще започнеш да забелязваш. А после и да коригираш. Да овладяваш. И да започнеш да дирижираш най-красивата симфония. Защото ти си шедевърът на твоя живот.

Да се научим ние да управляваме колата, а не тя нас. Че диреци много.

В началото казах, че всичко опира до АЗ-а. АЗ-ът, това си ти. Ти трептиш с твоето поле и влизаш в резонанс с нещо от всичкото, от безкрайното. Ако се усмихнеш на някой и той ти се усмихва. Ако му креснеш, може и да те цапардоса.

„Каквото повикало – такова се обадило“ – българска народна поговорка.

Ти хвърляш камъчетата в езерото на Вселената и правиш вълнички. Вярно, че сега изглеждат като джакузи. Идеята е да стават хубави, оформени, конкретни вълни. Та Вселената да разбере аджеба, какво искаш. Щото таман почне да ти отговаря на нещо си и ти го замениш. Тя винаги отговаря. Винаги!

Но ти не си твоя ум, нито тялото ти, нито душата. Душата е информационната система на Универсума, въплътена в и около тялото – храм на Душата. Душа, тяло и ум. Ти си и трите заедно. Като светата троица. Чувстваш, мислиш и усещаш сетивно. Всъщност, ти си Същност.

„Ние не сме мислите си. Както не сме ръцете и краката си.“ – Джон Кехоу има страхотни книги на темата. Той говори за ума, като за нещо отделно, каквото си е. Така по-лесно променяме начина, по който се възприемаме и по-лесно прилагаме наученото.

Разумът ни постоянно ни командори. И стават сакатлъци. Знаеш ли къде му е копчето за изключване?

„Разумът е чудесен слуга, но ужасен господар.“ – Джон Кехоу.

Ако оставиш ума да те води, а то винаги е така, все мислиш за разни проблеми. Щото му е скучно и си насосва. „Това не ми достига. Онова ми липсва. Какво ще си помислят хората. Пък оня онова казал. Пък това дали ще го харесат. Пък парите не стигат. Колата се развали, пак. Казанчето на тоалетната тече. Леле, колко ток имам да плащам. Мога да направя това, ама нищо няма да излезе. Какво ще готвим тая вечер? Щерката пак закъсна снощи. Оная така ме изглежда. Д**** нейната“ Ец, де!

Само се заслушай за какво иде реч. И никога не спира. Тарталясва постоянно. Ама постоянно. И това е нещото, което се излъчва. Към подсъзнанието. Към тялото. Към Вселената.

Какво излъчваш ти в точно този момент? – питам пак, профилактично.

Като се дебнем, ще се хванем. В момента, в който усетиш, че излъчваш тоя пълен бъркоч, можеш да се намесиш. Хем да намалиш бръщолевенето, та да не е джакузи, хем да промениш настройката на хи-хи. Без, обаче, да ставаш ха-хо. Ефектът ще е за три минути. После ще се почне пак. Умът е като мускул и трябва да се тренира. Така, че трите минути ще станат на четири, на пет без косъмче. На седем. На двадесет и пет. Постепенно ще обърнеш съотношението.

Тук основните моменти са два – положителни мисли и ясни, конкретни мисли.

Да разгледаме.

Положителни, защото искаме да привлечем положителното в живота си. Като си джумолим за безпаричие, самота, обиди и дрън-дрън, това привличаме. Щото това излъчваме и влизаме в резонанс с честотите на Вселената на тази реалност. А Вселената е такова изобилие от честоти! Защо да се завираме в тези. Когато резонираме, а ние го правим постоянно, буквално изтръгваме всяко атомче от Универсума. И по този начин създаваме. Вуте хубаво е казал – оти ке се косим, като ке ми мине.

Лошото е, че като попаднем в този водовъртеж, продължаваме, задълбаваме, наслаждаваме. И привличаме. И още повече задълбаваме. И още повече наслаждаваме. А имаме да правим много приятни неща, от това да се тормозим.

Добрата новина е, че положителните мисли са много по-мощни от отрицателните. Защото са в хармония с Божествената честота. Онази първична нота Ом. В хармония със Съзнанието, гръмнало и направило Големия взрив. Вибрацията на Вселената.

Има една магийка за седемнадесет секунди. Не знам откъде съм я взела, но съм си я записала. И съм я изпробвала, многократно. Седемнадесет секунди са ни нужни, за да преобърнем мислите в наша полза. Започвайки с една. Тя привлича втора, двете – трета. И задълбаваме и наслаждаваме положителни мисли. Само да издебнем разума. Може даже да включиш и него. Любезно го помоли да се следи за негативни мисли. Той ще се почувства поласкан.

Всяка мисъл създава връзки в синапсите. Тези връзки може да съществуват дълго време, може да са и за секунда. Колкото повече се поддържа една мисъл, толкова по-дълго съществуват връзките и стават по-здрави. И по веригата предават нататък, включително и към Вселената. Когато тушираш някаква мисъл, изградените връзки се разпадат. Нищо не ги поддържа.

Та седемнадесет секунди са достатъчни. Може да се сетиш каквото искаш. Някоя стара случка, например. Стига да ти е забавно. Може да си пуснеш музика или сам да запееш. Да си погалиш котката. Или колата. Варианти много. Само хвани ума в крачка.

Много забавно упражнение-медитация предлага Ошо – световен авторитет в духовните практики. Както си шляпаш насам натам, в един момент замръзни. Ошо препоръчва да се прави шест пъти на ден. Поне. Важното е да се спреш внезапно. Спри и просто присъствай. За половин минута. Внезапно. Бръщолевенето в ума спира. Той така изведнъж не може да създаде нова мисъл. Трябва му време, защото умът е глупав. Пробвай и наблюдавай. Много хора са чували, дори ползват израза „Тук и сега” (пак на Ошо), без ни най-малко да знаят, какво означава. Мислите ни се мотаят или в миналото или в бъдещето. Ама ние излъчваме в настоящето. Затова е много важно да се научим да бъдем тук и сега. Точно в този момент.

Какво излъчваш ти в точно този момент?!!!

Незабавно и лесно?!!!

Ако не знаеш за нещо какво да мислиш, попитай тялото. То винаги знае. Наблюдавай как ще реагира. Дали ще те присвие под лъжичката, или ще усетиш затопляне и лекота. Тялото винаги знае. Помниш ли хромозомите? Понякога може да се случи разминаване между ум и тяло, т.е. мислиш си, че нещо е хубаво, пък те присвива. Да знаеш, че истината е в тялото. Защото умът си интерпретира нещата по свой си начин.

Изпратили млад служител в пустинята да продава студена бира. Задал се първият на камила. Новобранецът се развикал „студена бира, студена бира”, ама оня го подминал. Втори, трети, пети – никой не спирал. На поредния, бираджията вече отчаян, се заврял в краката и го задърпал. „Студена бира, студена бира”. Камиларят го заритал възмутен – „Махни се оттука, бе, мираж!”

Нийл Доналд Уолш пише: „Всички големи открития са направени, благодарение на готовността и способността да не бъдеш прав. Какво би станало, ако всичко, което смяташ за „погрешно”, всъщност беше „правилно”?” Той също участва в „Тайната”. Автор е на трилогията „Разговори с Бога”, от която горещо препоръчвам първата книга.

„Докторе, понякога говоря на Бог. Това проблем ли е?” – „Не. Проблем е, ако той ти отговори.”

Но, да знаеш, че Бог винаги отговаря. Нарича се интуиция. Информация, която се обработва твърде бързо за съзнанието, за да я отчете като мисъл. Подсъзнателен анализ. Само че, за да я чуем, трябва да накараме разума да млъкне. Поне за малко. На всички ни се е случвало да се напъваме да се сетим нещо, да открием решение на проблем. Не става. Щото умът говори и не можем да го надвикаме. Захванем се с нещо друго и опа, изплува. Най-ефективният начин да научим ума да мълчи и в тази тишина да предадем желанията си на Вселената, а също и да „чуем” какво тя ни казва,

е медитацията. Така „отваряме“ каналите си за кореспонденция. В бушуващ океан, как да различиш една вълна?!

Една жена ми сподели, че като била на море, най-много обичала да сяда сама на кея, да наблюдава вълните и да си клати краката. Друга ми разказваше, как сядала на пейка в парка и просто гледала дърветата. И двете казваха, че това ги успокоявало и се чувствали особено в положителния смисъл. Тези жени са коренно различни. И като интелект, и като манталитет, и като мироглед. Методите им са различни, но ефектът е един. Когато им казах, че са медитирали, бяха безкрайно изненадани. За тях медитацията е да седнеш някак си нестандартно, да затвориш очи и да се концентрираш много сериозно. Нищо общо. Помниш ли делта, тета, алфа... вълните. Медитацията е немислене. Изчистване на къщичката. Изхвърляне на ненужното. И отваряне на място за нещо ново и хубаво. И заслушване в гласа на Вселената.

Можеш да медитираш винаги, по всяко време. Докато ходиш или си в автобуса, или на опашката в магазина, или на питие с приятели. Във всеки един момент. Има твърде много техники за медитиране. И за всеки момент си има подходяща.

Ако не вярваш, какви ги дъвче разумът ти, Ошо предлага да се затвориш сам и да записваш десет минути всичко, което ти мине през ума. Без да се замисляш, без да спиращ, на самотек. После прочети. Ще откриеш мислите на един луд човек. Ако те мързи да пишеш, ползвай диктофон.

Класическият начин за медитация е, да се затвориш сам в стаята, да си затвориш очите и да не мислиш за нищо. Десет минути. Първите дни ще имаш чувството, че полудяваш. Ще наизскачат разни работи, за които не си и предполагал, че са в теб. Пробвай. Добрата новина е, че с времето, с тренировките, всичко уляга и си идва на място. И, докато си в състояние на немислене, току виж, ти хрумнала блестяща идея. От нищото. Те това значи, да ти отговори Бог. Може да се случи и докато караш. Или когато заспиваш. Или когато дочуеш думичка, докато се разминаваш с някой на улицата. Викат му прозрение.

Затова трябва да тренираме ума да не бръщолеви. Едно е да изпратиш една мисъл към Вселената, друго е да изпращаш сто и една, противоречащи си. Все едно да хвърлиш камъчето, създаващо вълничка в бурно море, вместо в тихо езеро. И когато в главата ти свирят петнадесет оркестъра, как ще чуеш славейчето, дето ти е кацнало на рамото?!

Като за начало, медитирай десетина минути на ден. Избери си място, където никой да не те притеснява. Избери удобно време от денонощието. Най-добре сутрин, преди всичко останало. К'во, не можеш да станеш десет минути по-рано, ли? Постепенно увеличавай времето. Сядай и мълчи. И дишай. Дълбоко. Ритмично. Бавно вдишвай, като започнеш да изпълваш корема и постепенно изпълваш дробовете. Издишай за същото време, като започнеш изпразване от дробовете и приключиш с корема. Бавно, дълбоко. Създай си удобен ритъм. Пет, шест, седем, осем... секунди вдишване. И толкова издишване. Ритъмът си е индивидуален защото ритъмът на сърцето е индивидуален, а това се настройва по туптенето. Но, не се затормозявай, просто го направи комфортно. Вдишвай спокойствие. Издишвай напрежение.

След време, ще започнеш да се потапяш в блаженство. Отдай се на Универсума. Опусни се, така както се отпускаш по гръб във водата. В началото си стегнат, но после осъзнаваш, че водата те държи на повърхността. И е голям кеф. Довери се на Природата и се отпусни. Дето се вика, посрещни деня с бистър ум. Аз, първия път заспах.

Помни седемнадесетте секунди. Така постепенно ще станат час, ден, постоянно състояние.

Това, за начало. После, вземи и прочети нещо. Всеки автор предлага различни варианти за медитиране. Ще откриеш кои ти пасват най-добре. Когато ми попадне нещо, го пробвам няколко пъти. После друго, а това забравя. Да, ама в някакъв момент ми потрябва точно това. То си изплува, ползвам си го и пак го складирам. И така имам на склад много, много инструменти. Основата, обаче е отпускане, тишина в главата, блаженство.

Същността на медитацията е обяснена перфектно от Ошо в „Оранжевата книга“. Една книга с хиляда и една техники. Това „хиляда и едно“ е любим израз на Ошо. Не са чак толкова – да не се

стреснеш! И там Ошо пише следното: „Медитацията е необходима само, защото вие не сте избрали да бъдете щастливи. Ако сте избрали да бъдете щастливи, няма нужда от никаква медитация... Веднъж щом изберете щастие, веднъж щом решите, че трябва да бъдете щастливи... медитацията се получава от само себе си.“

Може да медитираш докато готвиш. Подготвяй продуктите за манджата с любов и благодарност. Към Майката Земя, че ни ги осигурява. Към всички хора, участвали за продуктите да стигнат до теб. Посоли с благословия. Радвай се. Блаженствай, докато бъркаш. Присъствай с цялата си същност в процеса. Отдай се напълно. И никакви негативни мисли няма да ти минават през ума. Защото ти ги контролираш. Ще сготвиш страхотна вкусотия. Ако ще и бъркани яйца да са. И ще резонираш с какво? С октавите на щастие. Изобилието и Благополучието. Любовта. Този резонанс ще привлече още щастие...

Значи! Всяка секунда излъчваме. Ние не сме нашия разум и не трябва до го оставяме да ни контролира. Тренираме го да мълчи, за да излъчим конкретната си, нашата мисъл и да чуем блестящата си идея. Привличаме изобилие и Любов – Божествената честота.

Витале предлага една елементарна, но твърде ефикасна хавайска техника, която в друг източник съм срещала, като наследена от Лемурия. Нарича се Хоопопоно и е обяснена от Джо в няколко книги. Докато правиш или не правиш нещо, си мърмори „обичам те, съжалявам, моля те да ми простиш, благодаря“. Може и на ум. „Обичам те“ към Нищото. Не към нещо или някой конкретно. Към Абсолюта. Към информационната мрежа. Това е висш пилотаж. Толкова е невъобразимо сложно, че е невероятно просто. „Съжалявам, защото не знаех за тази програма в мен! Без да искам. Прости ми, моля те, че не знам какво има в подсъзнанието ми и го изчисти! Благодаря ти, че изчисти и изтри тази програма! И те обичам!“ Това е смисълът. Премахваме от себе си това, което ни пречи в главата и в сърцето, достигаем до спокойствието, увереността, хармонията и тишината. Ставаме единни със Вселената. Обичам тази техника!

От нас се иска само да джумолим: „обичам те, съжалявам, моля те да ми простиш, благодаря“. Или „разбрах, видях тази програма, изтрий я, благодаря, обичам те“. Тия фразички, разбъркано. Това изчиства от блокиращи убеждения, за които ще говорим по-късно, зарежда и вдъхновява. Два дена мога да обяснявам защо и как. Но думичките пак си остават тези. Джо започва разказа си за Хоопопоно в книгата „Ключът...“. Всъщност, тази книга е цяла енциклопедия за техники. Виж, колкото и да ти обяснявам колко е вкусен фасулът, докато не го опиташ, няма как да знаеш. Чети! Търси! Практикувай! Практикувай! Практикувай! Това е молба!

УБЕЖДЕНИЯТА

Такаааа. Научихме разума да пази тишина и да ни съдейства. Да излъчва положителни мисли.

Да, ама за да хване декиш, трябва и да чувстваме тези мисли. Нали помниш как чувстваме. Най-просто казано, със сърцето. Пък то излъчва пет хиляди пъти по-мощно от мозъка.

Сърцето работи с нашите чувства и убеждения. Това са работните ни инструменти. И интуицията. А те са в подсъзнанието. Подсъзнанието е главният герой в екшъна. То е Слънчевият сплит. Чакра Манипура. Тази чакра е свързана с менталното ни тяло, което е трети слой на аурата. От дванадесет. Този енергиен вихър (чакра) е част на Универсума. Чакрите и аурата не са нещо виртуално, абстрактно. Учените ги наблюдават с различни прибори. Например със скенер или кирлианова фотография.

Чувствата, ясно. Наши са си. Знаем си ги. Хармоничните на Вселената любов, благодарност, радост, задоволство, блаженство, ни карат да се усмихваме. И е чудесно, когато ги излъчваме. Защото каквото излъчваме, това и получаваме.

Какво правим с другите, обаче. Злоба, ревност, алчност, болка, гняв... Почваме да ги чоплим, за да стигнем до техния корен и да ги изкореним. Ако излъчваш омраза, получаващ омраза.

„Който копае гроб другиму, сам пада в него“

„Присмял се хърбел на щърбел”

Тези чувства всъщност идват от егото. Това е негова работа. А дворецът му е нашия ум.

Ако някой те обиди, можеш да му се вържеш или да не се връзваш. Аз, например казвам така: да е жив и здрав, ако това му помага и му носи задоволство, така да е. Така де, познавам себе си, знам коя съм и на някой си мнението няма да ме направи нито по-лоша, нито по-добра, нито по-умна, нито по-проста. Друг е въпросът, че това наврежда на обиждания. Но, ние не носим отговорност за другите. Обаче, носим отговорност за нашата реалност. Защото ние я творим.

Всички знаем библейската заръка, ако някой ти удари шамар, да му дадеш и другата буза. Айде де! Как пък не! Да де, ама какво става в действителност? Попадаме във водовъртежа на негативните чувства. Торможим си тялото. И привличаме. И на кого ще накривим шапката?! Нашата. Заръката е да простиш. На нашенски – да не си го слагаш. Можеш да не отговаряш на шамара. Можеш да отговориш интелигентно. Осъзнато. Без да допускаш да те обладават демони. Защото всички тези нехармонични на Вселената чувства, са нехармонични и на нас. Като същности от друг свят, които се хранят с нашите страхове и искат още и още. Е, те тук е важно самонаблюдението. А с разбирането идва и самообладанието. Самоосъзнаването.

Винаги си задавай въпроси и отговаряй честно на себе си.

Например: Защо така реагирам на тази ситуация или този човек? Доколко това е важно за мен? Какво се притеснявам, че губя? Кое мое качество, от мен самия, виждам като отражение в това и не ми харесва?... Какво ме застрашава?...

Питай като малко дете. Любопитно, наивно. Дълбай, човъркай и ще стигнеш неминуемо до страх. Ако си упорит.

В основата на всички негативни чувства е страхът.

Страх.

Божичко, Божи човече, защо те е страх?! Та, ти си шедьовърът на собствения си живот! Ти си част от Бог, част от Всемирния разум, част от Вселената. Щом си част, значи имаш същите качества като цялото. Можеш същото. Значи също твориш, създаваш. Светиш.

Когато умът реши и избере нещо за истина, го вкарва в подсъзнанието като убеждение. Затова много внимаваме какво завираме там. Подсъзнанието е нашата Божествена същност. То предава и приема, всичко. Всичко! Няма способността да подбира. Неговата способност е да предава. Всичко!!! Вече знаем и можем да контролираме разума за нещата, които отиват в подсъзнанието ни.

Мислим си, че сме наясно с убежденията си. Да, ама не.

Чувствата са производни на убежденията. И тук е тънкия момент. Ако си погледнеш убежденията, ще ти щръкне косата. Ще решиш, че става въпрос за някакъв непознат човек. Може да отричаш, колкото си искаш. Убежденията са си твои. И те са основната спънка, да не получаваш това, което поръчваш от каталога на Вселената.

Например, едно от коварните убеждения, дето всички си го имаме, а никой не подозира е: „Аз не заслужавам”. Шашнах ли те? Какво искаш да имаш? Какво ти пречи, та го нямаш? Като започнеш да ровиш и дълбаеш, дълбаеш, ще стигнеш до това, че си мислиш, че не го заслужаваш.

За да има ефект от цялата работа, трябва да си много, много откровен със себе си. Няма кой да те чуе. Освен егото ти. То ще ти казва, че не е вярно. То ще ти пречи през цялото време. То ти пречи през целия ти живот. Ти казваш „А”, то казва „Я”. Но, ако си напълно открит пред себе си, дори да те заболи, ще стигнеш до това убеждение. Е ми, него си излъчваш. „Искам да имам нещо си, ама не го заслужавам. Баш аз ли?!”. Разчовъркай и ще се убедиш. Сами си поставяме ограниченията.

Убежденията ни са дълбоко закопани в нас. Цял живот, всички около нас закопават. И ние сме го позволили. И продължаваме да позволяваме. Цялото ни съзнание трябва да се преобърне с хастара навън. Родители, учители, общество, религия. Всеки си вкарва, според неговите интереси и разбираня. Е, ние вече пораснахме.

Ние вече знаем.

Най-законспирираните убеждения в нас, са ни вкарани в ранно детство. Всяко дете е като попивателна. Приема всичко за чиста монета. Няма достатъчно информация, за да прецени, да отсее. Ние забравяме, но подсъзнанието помни.

Обичам да пея. На чиниите, на прахосмукачката... В училище пеех в хора, даже бях солист. После пеех във вокална група. После в естраден състав. Ръководител на този състав беше диригентът на пловдивския духов оркестър. Изнасяхме концерти в цялата страна и в чужбина. И сега, когато сме на маса и промилите достигнат точката на „Черен влак се композира”, аз се притеснявам да пея. Значи, от трети клас съм на сцените по света и у нас. Доказани професионалисти са преценили, че мога да пея. А пред шепа познати, понапити, се стягам. Защо? Защото вкъщи от малка, са ми казвали, че не мога. И други неща са ми казвали. И са ми втълпявали. И сега ги откривам в най-неподозирани блокировки, свързани с неща, дето нямат нищо общо.

Така, че едните блокажи са ни вкарани в детството. Но има и днешни, дето сами си ги вкарваме. Ежедневно. Ежечасно.

Ровичкане му е майката. Изчистване на къщичката. Но, не замазване с парцала, а яко чистене с разместване на хладилници и гардероби. Я направо цялото обзавеждане във и подмяна с нови мебели. Защото, за да сложиш новото, трябва да махнеш старото. Иначе откъде място. Пък и е грозно. Дисхармонично. Нездравословно.

БЛОКАЖИ

Да намятаме някои от убежденията, които ни блокират да изразим разбираемо желанията си към изобилстващата Вселена.

„Искам пари”

„Парите се изкарват с много труд.”, „По честен начин не се печелят пари.”, „Богатите хора са безчувствени и пиявици. Те са под постоянен стрес и страх.”, „Аз съм от бедна черга.”, „Парите са лошо нещо.”, „Все не ми стигат парите.”, „Нямам пари.”, „Няма да харча пари.”, „Пари при пари отиват, пък аз ги нямам.”, „Парите не растат по дърветата.”, „Парите са материални и ми пречат на духовното развитие.”

Всеки път, когато се оплакваш, че нямаш пари – това излъчваш. Всеки път, когато си помислиш, че нямаш излишни пари за харчене – това излъчваш. И Вселената казва – „Твоето желание е заповед за мен. Нямаш пари, така да бъде.” Когато задържаш пари, спираш потока към теб. Затова всички с многото пари се занимават с благотворителност, с инвестиране в развитие и разширяване на бизнес. Нали помниш, че Вселената се разширява и частиците материя са в постоянно движение. Движение и разширяване. Това е хармонията на Универсума. Синхронизирай мисленето си със законите на Природата. Ограничения няма. Ако си мислиш, че всичко вече е измислено и създадено, помисли за тези с парите след, примерно, петдесет години. Щото и тогава ще има такива с пари. А милионерите, дето не са се родили още? Те от какво ще ги направят? Значи не всичко е запълнено. Пък и как да се запълни в този огромен океан от изобилие, в който сме потопени.

Като имаш пари, харчиш в магазина. Купуваш хляб. Това осигурява работа на магазинерите да имат и те да купуват. Осигурява работа на дистрибуторите, на производителите, на счетоводителите на магазина, склада, цеха. На чистачките, дето чистят халета и офиси. На градския транспорт, за да отидат всички тези хора на работа. На бензиностанции, автомонтьори и автомивки. На ВиК и Енерго, щото по някое време поне кафе ще пият. На телефонните оператори... Мога да изреждам още и да стигна до фирмата за събиране на контейнерите за боклук. И това само, щото си влязъл в магазина за хляб. Ами онези на полето, дето садят и жънат? Завалиите, жънат по цяла нощ. После балират. То са комбайни, трактори, балерачки, камиони, бусове. Мелниците? Иначе ти само си купуваш хляб. Нищо работа. Не те ли кефи, че така помагаш на толкова много хора и те да си купят нещо. Като нямаш

пари, как ще им помогнеш? Парите хич не са лошо нещо. Ето, ти помагаш. И, дай Боже, да стигнеш и до благотворителност!

Лошо ли е да организираш бизнес и да осигуриш работа на други и те да хрчат?

Колкото повече печелиш, толкова повече помагаш. Все има нещо в теб, което да се прояви. Все можеш нещо. Все нещо ти доставя удоволствие. Било производство, било услуга, било изкуство. Остава да не те е страх и да го подхванеш. Не мисли за парите, като за пари в общоприетия смисъл. Мисли как помагаш и радваш другите. Парите са следствие, сами ще дойдат.

И благодари. Защото и ти се възползваш от уменията на другите. Една проста гумичка за мивка е мислена, проектирана, изработена, транспортирана...

Ето, някой отглежда чушки. Мислиш си – „за пари“. Еми, това може човекът. Това му е работата. Така е полезен за човечеството. Много хора не щат чушки и няма да си купят. Но, много други имат нужда от чушки, щото са им вкусни и им се ядат. Те ще си вземат. И като благодарност към този човек, дето се е ангажирал с осигуряването на задоволяването на тази тяхна нужда, ще дадат пари. Те не могат да си направят чушки, просто правят нещо друго. Човекът с чушките получава пари. Той си прави чушки, но не може да си направи гащи. А му харесва да е с гащи и има нужда от тях. С парите от чушките, ще благодари на онзи, който през това време му е направил гащи. Ще благодари на някой, че е направил шарнир. Че е направил филм, екскурзия, мобилна мрежа, книга, пуканки, джапанки...

Огледай се докато чакаш на светофар. Всичкият този народ около теб има участие в живота ти. И ти участваш в живота на всички. Като решиш да помагаш на другите и отправиш намерение към Вселената, цялата Вселена се задейства да ти отговори и като част от програмата идват и парите. Не само, че можеш и заслужаваш да имаш пари, ами си и длъжен. За да си полезен. Така, както другите са полезни за теб. И благодарни.

Остава да си смел и да започнеш. Никакви „ами, ако...“ Цяла Вселена за теб работи, ей!

Като начало, промени отношението си към парите. Аз познавам доста хора с много, много пари. И нито един, който да ги е спечелил по нечестен начин. Но, са повярвали в себе си. И се кефят, докато работят. Ако не работиш с кеф, значи това не е твоята работа. В Природата всичко става без озорване. Тревичките си растат, пчеличките жужат, котката лежи блажено... Напъване няма.

Ако знаеше, че няма да се провалиш, какво би направил?!

Не се подценявай и не се приемай за жертва. „Аз така, пък той... Миличкият аз“. Уф, да го ожалиш. Ако другите са ти криви, така и ще си остане.

Има толкова хора, родени с някакъв недъг и доказали себе си. Какво е твоето оправдание?!

Поклон пред Стивън Хокинг!!!!!!

Като начало, промени отношението си към парите.

Я, промени отношението си към всичко. То се вижда, че това, сегашното отношение не върши работа. Нали сме част от тази Вселена? Нали сме в постоянно взаимодействие с нея? Нали нейната хармонична честота е честотата на любовта, благодарността, изобилието? Какво ще стане, ако преминем на тази вълна? Да не осъждаме, да не квалифицираме, да не обвиняваме, да не се страхуваме. Да обичаме, да сме благодарни, да приемаме. Включително и себе си. Първо себе си. Щото, ако не обичаш себе си, как ще обичаш друг? И от к'ъв зор другите ще те обичат?

Ако имаш проблемни отношения с някого, промени настройката си към него. Ако проявиш любов и съпричастие, ще видиш как и той се променя. Ако, пък случаят е безнадежден, този човек просто ще изчезне от живота ти. Опитай, забавно е.

Никога не се напъвай да променяш някого. Живеем на планетата на свободния избор и всеки сам избира какъв да бъде. Когато искаш да промениш някого или въздействаш по друг начин на

съзнанието и решенията му, нарушаваш основен природен принцип. И, естествено, има последствия. Най-малкото, като видиш, че не става на твоята, ще те хванат бесовете. И знаем, какво се случва после.

Веднъж сгасих една баба да краде ябълки от градина на мой приятел. Бабата беше нагла. И най-нагло и ехидно ми каза: ”Е, ти пък много си загрижена. Да си жива и здрава и все хубави работи да стават с теб.” Беше си чиста клетва, замаскирана на благословия. Моят отговор беше: „Благодаря, тройно да ти се връща.” Бабата позеленя. Да я оплачеш. Защото и без аз да го казвам – тройно се връща.

„Бог забавя, но не забравя” – народна мъдрост.

Като: „каквото повикало, такова се обадило”

Като закона за привличането.

Когато контактуваш с някого, според отношението ти, контактуваш с определен негов аспект, резониращ с излъчваната от теб честота. А сега, де! Както го написах и аз два пъти ще трябва да си го прочета. А бе, помниш ли жената в данъчното, дето ми отписа колата? Аз се усмихвах, минах на честота усмивка и привлякох усмихнатият неин аспект. И нещата станаха, Незабавно и лесно. Така че, като промениш отношението си към някого, променяш неговия аспект, с който си в контакт. Помниш ли безграничното разнообразие на честоти и реалности на Вселената? Тя не е плоска. Тя е многопластова – милиарди пластове, преплетени, преливащи едни в други.

Имах честта, да съм участник в създаването на първия колцентър в България. Беше за телефонни повреди „Център 130“. Чудо невиждано и като техника, и като всичко. Обаче, ме притесняваше това, че всеки ще звъни, меко казано ядосан. Не беше всеки, ама всеки седми. На някои пяната от устата им излизаше чак през слушалката. И колкото са по-високо в социалната йерархия, толкова повече беше пяната. В права пропорционалност. Тарикатлъкът беше да говориш тихо и бавно. Обратно пропорционално. Колкото повече ти крещат, толкова по-тихо и по-бавно. Даваш и другата буза, бе! Та, даже имах случай с директор на голяма държавна фирма, направо ми намокри ухото. А в края на разговора, ми благодари, изненадан, че е спокоен и попита дали не са ни събирали психолози. Психолози – не. Събра ни нашият директор. От различни отдели, след два кръга интервюта. Как ни избра, не знаем. Но си представете двадесет и пет жени на едно място. Дни. Години. Като отвориш вратата да влезеш в залата, сто слънца изгряват. Всичките ти дертища стават лесни, преодолими, малки. Няма злоба, интрига, завист. Купон. После, след съкращенията, се пелнахме по света и у нас. И сега, след петнадесет години, ако някоя от тези колежки ми звънне посред нощите, че има зор, скачам, паля, заминавам. Без да питам. Момичета от „Център 130”, обичам ви! Благодаря ви за хубавите години и че ви познавам! Благодаря и на директора!

Тези примери, които давам, са за мънички случки. С някого, който ти се мярка за пет минути в живота и изчезва безследно. Както казва едно куче на „мъжете в черно” за галактиката, скрита в медальона на кайшката (колана) на котарака Орион: „Вие, земляните не се научихте, че размерът няма значение и не всичко важно е голямо”. Алгоритъмът е същият и за домашните, и близките, и ежедневните. Промениш ли отношението си към някого – той сам се променя. Ама като казвам да промениш, нямам предвид лицемерно. Промени отношението си вътре в теб, в мислите си. В сърцето си. Да разбереш този човек, да го почувстваш. Все има нещо, за което да го харесваш.

И не забравяй чистенето. Предполагам, си гледал „Лоши момчета 2”. Там техниката е „Ууусааа”. Или, като те втресе, поеми дълбоко въздух през носа и го издухай през устата на три порции. Попитай тялото, коя точка те успокоява. Например, да поставиш ръка върху корема или гърдите. Това можеш да правиш винаги, когато усетиш напрежение. Преди важна среща, при вземане на решение.

Емоционалните шлаки, дето си ги трупаме, вече казахме, са или стари, стари или от ей сега. Старите се чистят по-трудно, защото са дълбоко скрити и дълго отглеждани, та развили доста стабилна коренова система. Тези, днешните, са по-лесни. Първо, защото ние вече се наблюдаваме и

ги хващаме в движение. Второ, не са имали време да се наместят удобно. Но, така или иначе боклукът си е боклук и трябва да се изхвърля. Нали чат-пат си бършеш праха вкъщи, все пак?

Когато казваме: „Моля те, прости ми, че не знаех и имах грешни преценки и изводи.“, всъщност изчитваме убеждението за вина. Не обявявай другите за виновни. Не обявявай и себе си. В природата виновни няма. Всичко е само опит и преживяване. Вината е човешка измишльотина. Това си е цял раздел от познанието. Няма да го разглеждаме сега. Приеми „вината“ като минало-бешело. Например, когато обвиняваш родителите си, си спомни, че и те така са възпитавани. Е, можело е в последствие да се самопревъзпитат, но такъв е бил техният свят. Аз на моите им благодаря, че са ми показали в известна степен, какъв родител не трябва да бъде. Имам две прекрасни дъщери, с които съм в прекрасни приятелски отношения. Нещо, което родителите ми нямат. Те така са избрали. Да са ми живи и здрави! Родителите. И щерките.

Пък и

„всяко зло – за добро“

И е абсолютно така. Сега, в сегашно време, откривам доброто от злото от преди десет години, четиридесет години, два дена. Ако тогава не беше така, сега нямаше да е това. Иначе как беснеех тогава! Мислиш си, че си изгубил нещо, а излиза, че си спечелил много повече. Замисли се. Със сигурност ще откриеш такава връзка. Най-малко, ще оцениш по-пълно хубавото. В цялата му прелест. Да не го приемаш за даденост. Да му се наслаждаваш, да привличаш още по-хубаво. И да си благодарен.

Имало едно време един мъдър, мъдър мъдрец. Хората постоянно ходели при него за съвет, за утеха. За мъдрост. Мъдрият мъдрец често обичал да казва: „можеше да е и по-зле“. Един хубав, слънчев, ведър ден отишъл при мъдрия мъдрец мъж и разтреперан му заразказвал какъв страшен сън сънувал. „Беше ужасно. Целият съм потен. Толкова ме е страх. Сънувах, че съм умрял!“. Мъдрият мъдрец го изслушал и с благ, невинен глас казал: ”Е, можеше да е и по-зле“. „Как по-зле, бе човек! Та аз бях умрял?!“. „Да. Ама, можеше да е истина.“

Каквото и да е станало, то е в миналото. Съвършило. Неприятно, но защо да му позволяваме да разваля бъдещето? Просто го приемаме. За миналото нищо не можем да направим. За бъдещето, обаче, можем чудеса. И ги правим в настоящето. Тук и сега.

Бъди мъдър! Не умен. Мъдър.

Какво излъчваш ти в точно този момент?!!!

Незабавно и лесно?!!!

Други блокиращи убеждение са себеподценяването, себеотричането.

Алооо! Алонкоулу! Никой не е повече от теб. То и ти не си повече от никого, де. Всички сме равни. Всички имаме едни и същи устройства и инструменти. Едни и същи възможности. Раждаме се с еднакъв потенциал. И сега, като кажеш „не е вярно“ – те ти блокиращо убеждение. Вярно е!

Индийците имат много хубав поздрав за здрасти и довиждане – намасте. Означава „поздравявам Богът в теб, който е и в мен“. Ние, като по-умни си стискаме ръцете. Тази традиция идва от далечно минало и означава „нямам оръжие, ръцете ми са свободни“. Е, кое е по-вярното. По истинското. Хармонизиращо с Природата. Като се съмняваш в себе си, какво очакваш?! „Аз това яйце, не мога да го снеса“. Е ми, така няма да можеш. Или „аз се лишавам от това и това, жертвам онова...“ С чувство за жертва нищо не става. Става само когато идва от сърце. От Любов.

Равни сме, но всеки е специален. Уникален. Равни сме, защото всички сме проявление на Универсума. А като човешки същества сме уникални. Защото всеки може нещо по-добре от останалите. Било чушки или гащи. Когато спрем да сравняваме и осъждаме, тогава виждаме съвършенството. Така че, ти си уникален, съвършен и не бива да се подценяваш, да се омаловажаваш.

И не е вярно, че нямаш власт над тялото си.

Беше ми много интересно да разбера за хора, които дълги години боледуват от нещо си. После се докопват до някакво средство и, о чудо – показателите им почват да се подобряват. Радост, еуфория. Докато не приближат съвсем нормалните стойности на захар, левкоцити, хемоглобин, кръвно и каквото там не им е било наред. В този момент болните рязко спират лечението. Защо? Защото ще станат здрави. Ще станат пълноценни. Ще изгубят оправданието си за бягане от отговорност. За съжаление от околните. Няма да има вече „аз не мога, друг да го свърши“. Няма да има жалване и оплаквания и център на внимание. Ще трябва да се ангажират, а не те да ангажират. Когато се срещна с такива хора, които само мрънкат, пък нищо не правят за здравето си, им казвам, че не желая да слушам за тези техни проблеми. Щом не правиш нищо, нямаш право да се оплакваш. Нали?! То, това важи и за други работи.

Преди години имах куп болести. Станах приятелка с половината персонал на поликлиниката. От чести срещи. Бях си с присъщото чувство за хумор. Бях усмихната. Бях видимо спокойна, отзивчива. А бях болна. С времето започнах да усещам тежест. Неудовлетвореност. Постепенно това започна да придобива очертания. Да се изяснява. Да се конкретизира. Вече имах яснота. Причина. Вече разбирах. И бях болна. Не от някоя тежка болест. От няколко периодични, които се наслаждавах и догонвах. Преливах една в друга. Ставах хронични. Лекарите не намираха конкретна причина. Тялото ми боледуваше, без да каже защо. Но, аз вече бях открила, че проблемът е емоционален. Стрес и нерви. Душата ми бе свита. После открих, защо ми е свита Душата. Съпругът ми ставаше алкохолик. В пълния смисъл на думата. Като по учебник.

Разказвам това подробно, защото ние не осъзнаваме, какво става с нас. Нещата стават постепенно, плавно и не ги усещаме. Ежедневието ни засмуква, ангажира ни с какво ли не и не ни дава да „видим“. Към това прибави натрапеното ни мислене, че трябва да търпиш, да се примиряваш, да се жертваш. В името на семейството и на това „какво ще кажат хората“. И най-вече, че „нищо не можеш да направиш“. Че обстоятелствата те контролират и си безсилен. Това мислене е толкова дълбоко навряно в подсъзнанието ни, че даже не се замисляме за него. Ама то си е чиста отрова. Независимо, дали се отнася за отношения, работа, здраве, коли, къщи.

Приятелите, роднини, всички разбраха за проблема преди мен. Децата ми разбраха преди мен. Аз разбрах последна. И бях болна.

Започнаха едни луди напъни за борба с алкохола. Всички се включиха. Роднини, колеги приятели, съседни. Благодаря им! То не бяха лекари, психолози, гледачки и баячки. Нищо. Човекът реши, че така му е добре и нищо му няма. Пробвахме всичко, за което се сетиш и много още, за което не предполагаш, че го има. То, като ти дойде на главата, тогава научаваш. Нищо. Не можех да повярвам, че това се случва с мен. С него. В моето семейство. И стигнах до извода, че трябва да се разведе. Това ме втрещи. Да, ама, ако искам да съм полезна за децата си или поне да не им тежа, аз трябва да се запазя. Що народ се ангажира с нас. Цяла армия! Господинът, обаче, беше на друго мнение. Е, да е жив и здрав! Живеем на планетата на свободния избор. Накратко казвам, че като се разведох и оздравях. И срещнах човека, с когото изживявам най-красивата приказка. Не без своите зли вещици! Но! Любовта е по-силна от всичко!

Ама бях болна.

С разбирането за причините за емоционалната ми тежест, започнах изчистване на някои болести. Помогна ми и Майката Земя с лековитите растения, които ражда за нас. Природата лекува. Изучавайки древни медицински практики и ефектът на синергизъм, учените създават невероятни биопродукти, които вършат чудеса. Но, основният елач е в главата. В разбирането. На механизмите на тялото. На взаимодействието тяло-ум-психика/душа. Разбирането на себе си. Промяна на съзнанието.

От всички болки и болезки, ми остана периодичното появяване на гаден абсцес в дебелото черво до дупето. Адски болезнено. Първия път не знаех на коя планета съм. На седмия ден, хирургът в поликлиниката ме изстреля на гости на спешно отделение. Веднага ме подготвиха за операция. И, представете си, опериращият хирург дойде при мен на крака и ми се извини, че ще ме забави,

защото докарали катастрофирал човек за животоспасяваща операция. Това хирург да ти съчувства на болките!

Та, тая гадория ме навестяваше през два-три месеца. През шест. Но, поне два пъти годишно. В момента, в който обявявах поредната поява, цялото кралско войнство вкъщи се вдигаше на нокти и пренастройваше програмата за цялата седмица. Защото аз лягах и не можех и до тоалетната да отида. За болките да не говорим. И винаги имаше дежурен до мен. Това продължи над пет години. В учебниците може да пишат каквото си искат, но аз имах достатъчно възможности, за да разбера кога се появява нещото. Винаги, винаги, когато се притесня. И винаги с потиснатост и раздразнение. После започнах да си мисля, че това е дар. Защото всяко притеснение трупя отрови в организма. И оттам на кой в бъбреци, на кой в жлези. Натрупване, разцентроване, рак... А при мен си излиза. Имах чувството, че в този абсцес се изсмукват всички отрови от тялото ми. Всички емоционални напрежения. Вече нямах нужда от лекар. От много опит, се бях специализирала. Лежах си вкъщи и виех наум. И когато гнусотията пробиеше и започваше изтичане, ми светваше пред очите. Не само физически. Чувствах се като преродена. И хвърквах. До следващия път. С години.

През тези години доста неща се промениха около мен и в мен. Мисленето ми се промени. Осъзнаването ми се промени. Казвам го, все едно е станало отвън, защото така сме свикнали да говорим. Но тези промени ги направих аз. Всичко Е отвътре. И един ден си купих книгата „Квантово лечение” на доктор Чопра. Ама не заради абцесите. Бях ги приела като дар. Макар, вече да не допусках да изпадам в стресови състояния, те периодично ме изчистваха. Просто ме съблазни поредното писание на Чопра. Поредната доза познание. И разбрах, че въпреки духовното ми израстване, въпреки равновесието ми, тялото помни и си кара по старата програма. И тогава казах стоп. При зараждането на поредния абсцес, казах СТОП. Буквално. И буквално му казах да си спомни здраво, танцуващо дупе. Даже го врътнах. В първите минути, с първото усещане. Вечерта легнах усещайки възпалението, сутринта станах – здрава и засмяна.

Благодаря на тялото ми! Благодаря на Дийпак, че сподели знанието и опита си с мен! Благодаря на себе си, че се ангажирах да прочета. И да изпробвам на практика.

Вярата идва с разбирането. А разбирането с практика.

УТВЪРЖДЕНИЯТА

Разгледахме трите основни момента, с които се самоопределяме и, от които произлиза всичко, съставляващо нашето битие. Пари, отношения, здраве. Как ще си ги степенуваш на първо, второ, трето, е без значение. Те са в основата. И за тях сме си отгледали хубави, сочни блокажи, които усърдно трябва да разчоплим и изкореним.

Казвам „самоопределяме”, за да бъде по-разбираемо. Но, да знаеш, че нищо от тези неща не ни определя. Това са преходни неща. Ние сме също професионалисти, родители, деца, съпрузи, приятели, съседи, граждани, клиенти, пътници, зрители... Все съществителни. Все преходни. Не трябва да се самоопределяме като съществителни. Защото сме глаголи. Ние обичаме, страдаме, творим, разрушаваме, помагаме, блаженстваме, клюкарим, съдим, усещаме, чувстваме. Ние сме действие. И, когато това действие хармонира с честотата на Любовта, нещата стават като по поръчка. Или като чудо. Когато действието не е на тази честота, нещата пак стават. Ама казваме „ух, да си имам късмет”. Е, имаш го. Нищо не идва отвън. Обстоятелства, събития... Това са следствия на твоите действия.

Даоистите казват: „За да направиш нещо, трябва да го бъдеш”.

Истината е, че ние сме същности от енергия и информация. Проявление на Вселената. Имаме пълни джобове с чудеса, а се правим на човеци. Изживяваме се като ограничени, неможещи и незаслужаващи. А разполагаме с цяла Вселена.

Та. Блокиращите убеждения са валидни за едно или за друго. Например: „много хубаво, не е на хубаво”. Става и за кола, и за пара, и за килограми, и за отношения. Като онази жена, дето казала на мъжа си: „Мъжооо, добре, че нямаме пари и не се понасяме, та да сме здрави.”

Като казваш, че много хубаво, не е на хубаво, какво всъщност казваш? Че не вярваш в себе си? Че не заслужаваш? Че те е страх да е хубаво? Че после няма да е хубаво? Ама това „после” нали пак от теб зависи?!!!! Че физиката и биологията са измишльотини? Че Вселената не съществува?

А, какво ще стане, ако много хубаво е на още по-хубаво?

Какво те е страх, че ще изгубиш, ако е хубаво?

Ако не вярваш в хубавото, какво те притеснява, че ще се случи, ако повярваш?

„Ако живееш за да се пазиш, нищо няма да те докосне” – от сериала „Кости”.

Сами си поставяме прагове на заслуженото. Сами си поставяме ограниченията.

„Съдбата не е това, което ти се дава, а това, което сам си вземеш.” – от филма „Гутанкамон” на режисьора Дейвид фон Енкен.

Ама, за да го вземеш, трябва да го поискаш. А, за да го поискаш трябва да го повярваш. Да знаеш, че го има. Пречките са само и единствено в ума. И в подсъзнанието.

„Поискай и ще ти се даде”

Какво излъчваш ти в точно този момент?!!!

Разчонкахме блокиращите убеждения и ги извадихме на бял свят. И сега к'во да чиним?

Алхимия, бе душа! Превръщаме оловото в злато.

Някои са толкова абсурдни, че като изплуват и чак става смешно.

Или, като ги осъзнаем, виждаме, че са глупави.

Други са доста тлъстички и се налага да ги заместим с положителни утвърждения.

Като „Аз заслужавам”.

Всеки заслужава да е щастлив. Това е рождено право. Всеки е проявление на Универсума. Всеки има Слънчев сплит. Всеки разполага с безконечното изобилие на Вселената. Няма чалъм, да няма за теб, щото другите и те искали. Всеки заслужава и за всеки има.

Ако толкова не можеш да приемеш, че заслужаваш, си спомни, че вече си платил. Убедена съм, че всеки се е дертосвал достатъчно, че и повече. Така че, вече си си платил достатъчно, по принцип и де факто, вече си заслужил.

„Всичко вече е платено. Аз заслужавам.”

Значи. Изравяш си един блокаж. Ако ще и за най-дребното нещо да е. Или пък, за най-едрото. Размерът няма значение. Изравяш. Оглеждаш го. Може да се разпадне като глухарче. Може да излезе и костелив орех. Ако се опъне, намери си противоположното положително на това негативно убеждение.

По времето на хиляда деветстотин и дълбокия сняг, група нашенци, мои познати, бяха в немско по линия на обмяна на опит. От вода или храна, единият се сдобил с досаден запек. Положението се обострило и страдалецът потърсил лекарска помощ. Тогава западните езици не бяха квалите по нашите земи, та комуникирането се извършвало посредством интензивно ръкомахане и разговорник. Да, ама в разговорника не пишело нищо за запек. Човекът ровил в текстовете и изрекъл най-близкото по значение: „Аз нямам разстройство. Аз искам да имам разстройство”.

Нашият свят е дуален. Имаме си ниско и високо. Топло и студено. Светло и тъмно. И за всяко негативно убеждение – позитивно. Така че, си избери позитивното за конкретното негативно.

Избирай всякакви позитивни утвърждения и ги направи убеждения. И тук е важният момент с дневника за умнотии. Записвай кое от където ти попадне и те впечатли. Неслучайно плескам цитати от книги и филми. Гледам си, значи, аз „Елементарано, Уотсън”, наслаждавам се на гениалното актьорство на Джони Лий Милър, на невероятния дублаж (не знам кой български актьор го дублира,

но поклон пред него и избора на режисьора) и няма, няма и като изстрелят нещо за тефтера. Най-вече Шерлок.

А от „От местопрестъплението – Лас Вегас” от д-р Гил Грисъм научих вчера, че Абракадабра произлиза от три еврейски думи – баща, син, дух. Предполагам, са абра-ка-дабра. Защото Ка означава индивидуален дух на древноегипетски. След „вавилонците” произношението и сливането на няколко думи в една са замаскирали първоизточника. И е размито значението. Но, има доста такива еднакви думи и изрази в различните култури. И това да го чуя в „От местопрестъплението”, моля ти се! Де го чукаш – де се пука.

Един път като си отпустиш съзнанието, ще започнеш да чуваш утвърждения под път и над път. Гледай повечето да са положителни.

В скоба – една от причините да не понасям чалга е, че там все реват и все са жертви на някого. Ужас!

И, да разширя скобата, от реклами ми се повдига. Уж съм индивид от женски пол, пък чак се замислям, дали ми алармира простатата. То не са стави, то не са стомаси, то не е умора... Здрав да си, ще се разболееш. А даже не гледам телевизия. Само вечер се приспивам с някой „Монк“. Когато рекламират прахове и сапуни, съм съгласна. Но, когато почнат с лекарства, откачам. Аз си имам джипи. Като ми потрябва мазило, ще си питам него. Ще питам в аптеката. Не да ми набиват колко съм зле. Според мен, трябва да забранят рекламирането на лекарства, така, както забраниха на цигарите. А на другите да им направят ограничение за излъчване. Какво е това, две години едно и също през половин час. Да не говорим, че някои реклами сякаш са за плиткоумни – защото персонажите им са плиткоумни. Това се набива в съзнанието и подсъзнанието. Това е масова хипноза. Нека има реклами. Те информират и помагат на медиите, които ги разпространяват. Но не съм съгласна да се опитват да ми промиват мозъка. Чак обижда. Затварям скобата. Недоизказана.

Ако ти си измислиш убеждение, може и да не му повярваш. Но, ако го вземеш от друг източник, било филм или книга, тогава, като че ли има повече тежест. А може и да го прекроиш, за да ти пасне по-добре. Важното е да имаш тефтер. Защото този тефтер върши и друга работа после.

И, като си харесаш утвърждаване, започваш да си го намилаш постоянно. Ама постоянно! Идеята е да го натъпчеш в подсъзнанието. Да стане част от теб. Да се срасне с теб. На сън да те бутнат, дето се вика, да го кажеш. През това време, докато си го мотаеш в устата и мозъка, ще започнеш и да го осмисляш. Дори да ти се струва изцяло механично, то си действа (на това разчитат с рекламите). Нека да е механично. Още по-ефикасно е да го записваш. За домашно – по пет пъти всеки ден! Колко е шест по шест?

А колко е девет по осем? Ха-ха-ха. Това пита Джон Кехоу в „Квантовият воин”. Обяснява за запечатване на убежденията. Както се учи таблицата за умножение. Чрез повторения и ежедневни упражнения. Джон препоръчва да се съсредоточим върху конкретно убеждение за пет минути на ден. И да пораждаме колкото се може по-живи образи, свързани с него. Демек, визуализираме. Пет минути пълно съсредоточаване и мърморене на убеждението. Усещаме силата на това твърдение, оставяме ума си да почувства важността му. Потопяме се в него. Пет минути. После пей сърце до утре. Утре пак. И така.

Чрез повторението задействаме нови неврологични връзки. Помниш ли синапсите. Толкова те измъчих с тях в началото. Ама така знаеш колко е пет по четири. И е време да не я караш вече пет за четири.

Например: „Разполагам с неограничена сила”. Това тарталясваш през цялото време. Сега го утвърди и го направи на дебел синапс. За да стане като две и две – четири. Толкова приказки изприказвахме за тази неограничена сила. Действай!

„Да повярваш в шест невъзможни неща преди закуска.” – „Алиса в страната на чудесата”.

„Когато живеем мистично, внасяме здрав разум в живота си. Иронично, но факт.” – Кехоу.

Дотук се въздържах, но вече не мога. Сега ще ти издам една тайна, дето не е тайна. Аз съм луд фен на „Хари Потър”. Книгата. Когато излезе навремето и я зачетох, бях поразена. Това си е направо

„библия“, свещена книга за деца. Рекламата за Хари Потър беше огромна. Накъдето да се завъртиш, все Хари Потър. Децата ми бяха малки и бях длъжна да проверя за какво иде реч. Та, с идеята да провокирам „мисленето“ им, като една „добра“ майка, се излегнах удобно и зачетох. Те четат в едната стая, аз в другата.

Не можем да затворим децата си в манастир. Единственият начин да ги предпазим е, като ги научим да мислят с главите си и сами да се пазят. Да извличат хубавото от външния свят и да забелязват и се пазят от вредното.

Първото, което ме впечатли беше, че Хари е с очила. Попитай, който е носил очила в детска възраст до онзи момент, на що подигравки е бил подложен. Като възрастни знаем, че очилата са необходимост, за която съчувстваме. Децата, обаче, се подиграват. И изграждат трайни комплекси. И ето, че се появява Хари с очила. Не само, че не е за подиграване, ами излиза и, че е с невероятна магическа сила. За завиждане. След появата на този персонаж, нито едно дете не се срамува, че е с очила. Ама и никой не му се подиграва.

Разните Пепеляшки и Снежанки, и Червени шапчици, са все онеправдани и тормозени. Хензел и Гретел, заведени да ги изяде! баба Яга от собствения! си безволеви баща-мижигурка. Изобщо ужаси и безумия. Това са ни чели. Това сме чели. Лепнали по един щастлив край на приказките, ама все някой друг оправя бакиите. Я принц. Я Кръстница. Я авджия. Единственото вярно е, че доброто винаги побеждава злото.

С Хари Потър, обаче, децата се учат, че Силата е вътре в тях. Те са Силата. Само дето трябва да я открият и да се научат да я контролират. Щото, тя така или иначе е в тях. Без учене и упражнения не става. Защото, могат да навредят на себе си или близките. И да знаят да използват тази Сила. С Любов – онази частица, която победи могъщия Волдемор.

Малко стана като „Казвам ти, дъще, сещай се, снахо“. Защото, това, което казва „Хари Потър“ на децата, се отнася и за нас. За „големите“.

Добре дошъл в „Хогвортс“! В училището за магия и вълшебство. Размахай магическа пръчка над живота и твори чудеса! И, като начало, премахни блокажите.

Унищожи своя богърт. Ако не знаеш, това е същество, което се вре в тъмни места. А, когато излезе пред теб, приема формата на нещото, от което те е страх. Това същество не е реална заплаха. То хитро се трансформира в страховете ти. Точно като умът, който постоянно измисля негативни небивалици. Богъртът стои в тъмното, защото там е невидимо, неизвестно. А страховете идват от неизвестността.

Човек се страхува, когато не знае. Когато е тъмно. И умът рисува страшни картинки. А тъмнината не е нищо друго, освен липса на светлина. Просто щракни лампата. И като ти се изблеци такъв въображаем страх, го залей със смях. Смяхът е лампата.

Превърни чудовището в посмешище. Тази техника се среща във всяка написана книга за самоусъвършенстване. Например, ако те е страх да влезеш в банката, защото ще те нападнат обирджии, си представи, че са гледали повечко реклами, баш за теб ги е хванало разстройството и гледат банката през прозореца. Или отиваш на важна среща или изпит и един от комисията, най-гадният, е преял и се е издул като балон. И на негово място се появява най-благоразположеният човек. И, ако случайно не се е издул и ти се изтипоса насреща в пълен ръст, си представи, че е пил смаляваща отвара и е ял смешна кавърма и се е превърнал в най-благоразположения човек.

Другите страхотии, които чопли нашият ум, като му стане скучно, са разните минали и заминали. Но, оставили болка, гняв...

Такива състояния се преживяват от всеки. Независимо, колко е напред с материала. Това е част от нашата чисто човешка, третоизмерна същност. Нека не те притесняват. Просто не се поддавай.

Аз, като изпадна в такава дупка си викам „айдееее, нападнаха ме дименторите“. И ми става смешно. Нали помниш, отвратителните миризливи същества, от които ти става студено, които изсмукват хубавите ти спомени, изкарват на повърхността всички болезнени преживявания. И най-

страшното, могат да те целунат, да изпият душата ти. Да станеш празен чувал. Обвивка без съдържание. Безчувствен. Робот. Съществително, а не глагол.

Ако си могъщ магьосник, като Хари Потър, викаш „Експекто пантронум”, с което призоваваш не, ами изобретяваш, създаваш, измагьосваш своя покровител и гониш лошите. Патронум, като патрон. От латински значи покровител, защитник. Но, този излиза от теб.

Само че, можеш да си викаш, колкото си искаш и ефектът ще е нулев, ако... Ако, не привикаш много, много ярко много, много щастлив спомен. Ако не почувстваш Щастието. Ако не смениш ниските вибрации с високи. Ако не захармонизираш с честотата на Любовта. И тогава от вълшебната ти пръчка – слънчев сплит, пламва ярка светлина, става голямо слънце и прогонва всички диментори. Помниш ли седемнадесетте секунди?

Ако не си толкова могъщ магьосник като Хари, просто се остави на болката. Но, като наблюдател. Или счупи две-три чаши. И пак наблюдавай. Бъди нещо отделно. Разсъждавай върху нея. И пак ще стигнеш до „Експекто пантронум”. Ще станеш могъщ. И Хари видя зор в началото. И на него му трябваша доста упражнения. А когато го нападна цяло стадо диментори, реши, че ги е прогонил с чужда помощ. После разбра, че е бил той самият. Че Силата е в него, не идва отвън.

Та в тоя смисъл, вярвай в себе си. Когато ти е чоглаво и искаш да споделиш с някого, внимателно подбирайте с кого. Ако е някой, който се вайка с теб – вън от чадъра. Такъв не ти трябва. Трябва ти този, който ще сръчка увереността ти. Да те подсети за могъществото ти. Та ти си магьосник! Шедьовърът на собствения си живот.

Вярващите ходят при пастора, не толкова вярващите при психоаналитик, ние като българи, споделяме с приятели. Но, дали те помагат да се издигнем. Или да си копаем по-дълбоко дупката?! Без да искат, разбира се. Манталитетът им е толкова. Пък, ако някой приятел ти каже нещо и те стресне, направо му благодари. Явно ти плесва шамарче за събуждане. Думата диментор, предполагам, е измислена от Роулинг, като обратното на ментор.

Цаката за изгонването на диментора е да го усетиш. Да не си мъгъл – духовно заспал. Невиждаш, неможеш. Като се научиш да го виждаш, ще се сетиш, че си магьосник. Че имаш Слънчев сплит. Че си Вселена.

Колкото по-навътре навлизаш в нещата, толкова повече разбираш, че е смешно да се страхуваш за Нероден Петко. И глупаво, глупаво, глупаво. Защото ще научиш стойността си. Ще разбереш, че никой не може да влияе на решенията ти. И да управлява живота ти. Било родители, комшии, колеги, приятели... Когато не правиш нещо, което искаш, защото „не е редно” и „какво ще си помислят хората”, ти регистрираш робско мислене.

Да знаеш, че нашите пенсионери пият толкова лекарства, защото цял живот са робували на хорското мнение. Баба ми казваше: „Ако не ме е срам от хората, на дърти години ще се разведа”. Имаше защо. Но, тя потискаше естествения стремеж за щастие. Задържаше недоволството в себе си. Беше в постоянно напрежение. И, вероятно, това е било през по-голямата част от живота ѝ. Като при всички. Мога да давам примери до хиляда и едно.

Ако някой си мисли, че си некадърник, неудачник, грозен, плиткоумен, лаладжия, смотаняк, да си яде ушите. Ти си това, което сам си определиш. Това, което чувстваш. Това, което създаваш.

Да обобщим. Когато лампата не свети, не падаш на колене пред нея да ѝ се молиш да светне. Почваш да търсиш проблема – в крушка, кабел, контакт. И го отстраняваш.

Понеже сме затлачени с емоционална шлака, извършваме археологически разкопки в убежденията си. Изравяме блокиращите. Трансформираме. Изчистваме.

На Ума, за да не мисли глупостите на глупавото Его, даваме бойната задача да задава въпроси. Ама не „Той защо така направи?”, а „Аз защо така реагирам?”.

Наблюдаваме мислите си. Заслушваме се в Сърцето си.

Тушираме страха. Страхът е манипулатор. Страхът е маркер за незнание. За блокировка. Използвай страха за индикатор. Щом усетиш страх, значи нещо в подсъзнанието ти е блокиращо. „Искам да направя ..., но ме е страх, защото... Ами, ако стане това, пък аз искам онова. Какво ще си помислят... Ще ми откаже...“

Ей, не отричай, преди да опиташ!

Пак повтарям, книгата на Джо Витале „Ключът...“ е цяла енциклопедия за техники за преобразуване на блокиращи убеждения. В края на тази книга изписвам малка част от ползваните от мен източници. Като начало може да си харесаш някое заглавие. Но, те са много. В книжарниците има цели раздели с такава литература. Пък си имаме и чудото, наречено интернет. Интернет не е само за Фейсбук. Поръчай си книга от фотьойла. И, ако не цитирам нашенци е, защото имаме уникални български автори и лектори и най-добре е да си ги гледаш сам в нета. В предавания, лекции, интервюта, филми. Тогава да видиш! Нашенци какво могат! Нашенци какво правят! Нашенци какви сме! Направи го задължително!!!

Разпознай „богърта“ или „диментора“ и направи подходящото заклинание.

Изпратили двама да продават обувки в екваториална Африка при тамошните племена. След няколко дни получили съобщения от двамата. Единият: „Вие луди ли сте?! Какви обувки ще продавам?! Тук всички ходят боси.“ Другият: „Працайте още обувки. Тук всички ходят боси.“

Убежденията, които започваш да подхранваш, трябва да отговарят на целта, която си поставяш. Да помогнат в нейното постигане. Да са съизмерими. С мизерно убеждение не се постига благосъстояние. Спортистът трябва да вярва, че е победител. Иначе няма защо да излиза на ринга, нали?!

Начините да поддържаш позитивните убеждения и любящо настроение са, като четеш и препрочиташ такива книги. Гледаш такива филми. Четеш и препрочиташ дневника с умнотии!!! Общуваеш с такива хора. И кървав човек да нямаш засега, ще се появи. Краставите магарета през девет баира се надушват. Пък и Вселената си знае работата. Ако ти си знаеш своята.

ЗАКОНЪТ ЗА ПРИВЛИЧАНЕТО

Започнах с филма „Тайната“ и, може би, си мислиш, че съм се отдалечила от темата. Ни най-малко. Карам си поред. Дотук разбрахме, че сме био-квантово-духовни същности. Безкрайна Вселена, втъкана и обгръщаща материално тяло. С ограничения само в Ума. И никакви ограничения във възможностите. И, понеже, сме постоянно в режим на създаване, а Вселената постоянно ни угажда, изчистваме всички стопери от съзнанието и подсъзнанието си. И ставаме спокойни, успяващи, полезни. Ставаме мъдри.

Възловият момент във филма е изброяването на три стъпки за задействане на Закона за Привличането в наша полза. Щото той си действа постоянно, като гравитацията.

Стъпка първа - искай; втора – вярвай; трета – получи.

И сега ще ги разчепкаме.

Стъпка първа – искай

Пътували учени из Австралия. Покрай пътя пасяла една черна овца. Биологът възкликнал: „Ей, в Австралия живеят черни овце.“ Физикът казал: ”Не, в Австралия живее поне една черна овца.“ Математикът заключил: „В Австралия живее поне една овца, на която поне едната страна е черна.“

Много е важно, да уточним понятията. За да сме наясно, с това което правим.

„Искай“ не е точната дума. Не е точното действие. Защото Вселената приема буквално. „Искам пари“. Добре, искай си. Демек, казваш „нямам“. Щом излъчваш искане – нека бъде искане.

По-добре: „Имам всичко, доволен съм, благодаря! Просто искам още. Благодаря, че получавам още!“. Така не излъчваш „нямане“. Или „доходите ми постоянно нарастват“, „парите идват често и лесно“.

В много книги ни учат да отправяме намерение. Но, намерението пак не е завършеното нещо. А на нас ни трябва завършено. Нали това е идеята. Да получим. Не да го възнамеряваме или искаме. Да го имаме. Да сме.

Помниш резонанса. Ако имаш намерение, излъчваш намерение. Вселената ти угажда и си оставаш с намерението. Оставаш си във фаза искане.

„За да направиш нещо, трябва да го бъдеш“ – запомни ли?

Точната думичка е РЕШЕНИЕ.

Правиш избор и взимаш решение.

Какво излъчваш ти в точно този момент?!!!

Какво е твоето преживяване сега, точно в този момент?!

Кой си ти, точно в този момент?!

Ако си тъжен, то е защото ти така си решил. Ако си ухилен е, защото ти така си решил. Ако си губещ, е защото ти така си решил.

Дали си неможеш, преуспяващ, потъващ, побеждаващ е все, защото ти така си решил.

Ако обстоятелствата те спъват е, защото ти така си решил.

Във всеки един момент ти взимаш и проявяваш решение. Твоето. Дали си този, който предпочиташ или този, който някой друг казва? Този, който предпочиташ, вместо този, който „трябва“?

„Ама, той така каза, той това поиска да направя, той това ще си помисли...“. Значи, си взел решение, някой друг да решава вместо теб. Да те управлява.

Искаш нещо. Мислиш си, че ще е трудно, ще има доста препятствия. Първо ще трябва нещо си, пък после, ако..., та тогава чак. Всичкото това са твои решения. Ако мислиш, че нещо ще стане бавно, това пак е твое решение. А твоето решение си е чиста проба вяра.

Ако не вярваш, че си кадърен, значи вярваш, че си некадърен. Харесва ли ти?!

Много ти се иска да имаш някаква кола, примерно. Да, ама ще трябва застраховки, пък ще харчи много, пък откъде толкова пари. Е, кое е твоето решение в случая. Да имаш или да нямаш?!

„Искай и ще ти се даде“

Иначе как ще ти се даде, ако не искаш?!

Всъщност, дава ти се всяка секундичка! Ама осъзнаваш ли какво искаш?! Поеми отговорност за исканото!

Ти си като собственик на голямо имение. Но условието да го владееш е да го ползваш.

Дай си разрешение да искаш. Визуализирай. Създай цял филм с повече и повече подробности. Влюби се в собствените си желания. Създай си навика да искаш.

Направи живота си осъзнат.

Ако получиш нещо, дето си го искал, подскачаш и си мислиш, че това е най-важният момент. Не е.

Най-важният момент е този, в който си взел решението за това нещо.

Ако срещаш препятствия по пътя, ги трансформирай в трамплин. И не се приемай като жертва, а като майстор. Приеми ги като проверка за решението си. Както компютърът те пита „сигурен ли си, че искаш да изтриеш“, например. Като трупане на опит и знания, които ще ти потрърват по-късно.

Като сверяване на часовника. Като изчистване на детайлите. Като конкретизиране. В Библията му викат „изпитание“.

Но, то не идва отвън. А, защото нещо в теб, в подсъзнанието го провокира.

Пък и, ако няма съпротивление, вероятно не отиваш наникъде.

Съвсем пресен и показателен пример. Преди месец ми звънна приятел по телефона. Моментът за мен не беше удобен за дъра-бъра. Обаче, като приключихме със задължителната част, този човек се отплесна да ми говори за пердата. Пердата! Нито ми трябват, нито ги мисля. Подробно ми обясни откъде ги е взел, на каква цена. Пък кой ги е шил, пък кога, пък как. И, понеже моят приятел говори бавно и обстоятелствено, за мен си беше чисто изпитание да го изслушам. И, докато слушах споделянето на тази негова радост, се запитах, с какво привличам този момент. С нищо.

Преди два дни, дъщеря ми, която е новодомка, ме вкара в магазин за пердата. И при реакцията ѝ за цената, ми изплува целия речитатив, който тогава чак ме изпоти и, който бях забравила на секундата. Е, имах зарадвана дъщеря. Яко, а!

Понеже моето решение е да съм полезна майка, с к'во да е, Слънчевият ми сплит предава на Вселената този мой мерак и е в постоянна готовност да приеме нужното за проявление на желаното. Затова получих и интуитивно не прекъснах потока за пердата.

Аз се намирам на първия етаж и виждам две баби на пейката отсреща, три спрени коли и една мързелива котка. Вселената, обаче, е на двадесет и първия етаж и, освен бабите, колите и котката, вижда зад ъгъла майка с количка. Две гарги на върха на дървото зад другия ъгъл и неспирния поток на двата булеварда зад пет ъгъла. Вселената вижда цялата картинка, а ние само шушка. Затова „неведоми са пътищата Божии“. Затова е най-тъмно, преди да се съмне. Ама съмва.

Та, най-същественото е да решиш да вземеш решение. Когато решиш да решиш, вече ставаш осъзнат.

Помниш ли, като говорихме за Вселената? Когато преговаряхме по физика? Всички решения са в нас. Не съществуват убеждения, които имаме и такива, които нямаме. Всичко е в нас. Цялата палитра.

От – до. От „аз съм велик“, до „аз съм нищожен“.

Представи си, че си в центъра на всички реалности, на всички възможности. Избери си една. Открий най-яркия лъч в тази реалност. Слей се с него.

Е, кой си?!

Убежденията пораждат емоции, които пораждат мисли, които се изявяват в действия.

Решаваш: „аз съм силен, цялостен и съвършен“. Този израз се ползва от всички автори по темата. Силен, защото имаш цяла вселена. Цялостен, защото си здрав, щастлив, успяващ. Съвършен, защото си в хармония с Универсума. И като решиш, че си силен, цялостен и съвършен, автоматично се ухилваш. Ставаш спокоен и уверен. Мисълта се избистря, нищо общо с бушуващ океан. И действията ти са за чудо и приказ.

Преди доста години в тролея се качи една девойка и попита кондуктора, дали тролеят минава през тунела. Спирката беше на петдесетина метра от конкретното съоръжение, на булевард без разклонения. По-изразителна физиономия от тази на кондуктора не съм виждала. Той се встрещи. Къде ще иде тоя тролей, ако не през тунела?! Много е гадно да ти е смешно и да не можеш да се изцепиш. Още ме развеселява този кондуктор.

Така и ти – къде ще отидеш, та няма да успяваш, щом решиш, че си силен, цялостен и съвършен?!!!

Каквото и да преживяваш, каквото и да постигаш, то е резултат от твое решение. Не от процеса „от сега – до тогава“.

РЕШИ И БЪДИ

Когато работиш със Закона за Привличането, ти формулираш желание, намерение. Имаш цел.

Няма ограничения, в това, какво ще пожелаеш. Няма значение дали е кола, бизнес, любов, здраве... Без значение дали е материално или духовно. Дали е малко или голямо. Дали е „света вода ненапита“. И не се страхувай, че ще сгреша. Грешките са част от играта. Пък и кой определя, че нещо е грешно. Ако нещо не ти харесва, взимаш друго решение. Няма да свърши света, я! Освен, ако ти не решиш така.

Не се страхувай, че ще вземеш повече. Бъркаш в безкрайното, все пак. Страхувай се да не вземеш по-малко. Защо да се задоволяваш с по-малко от това, което ти е дадено?! Щастieto е твое рождено право.

Такаааа. Взе решение и вече имаш цел. Тази цел трябва да те окриля, да те прави щастлив. Да те вдъхновява. Така здраво трябва да заковеш в нея, че нищо да не може да те бутне. Да се сраснеш с нея. Мисленето ти да се преобърне. Да се вживееш в нея.

И веднага ще се появят „умници“ да те разубеждават и да те подкачат. Да ти дават акъл. Даже, може да станеш неудобен за някои. А сега, да видим, какво ще решиш?!

Виж, повечето хора са се наместили в някакъв комфортен дискомфорт. Може да им е неудобно. Може да са незадоволени. Но им е познато. Кретат си. Оставили са инерцията да ги влачи. И щом е поносимо, значи е добре. Ти си част от този „уют“ и когато започнеш да променяш себе си, създаваш дисбаланс. Ако тези хора тръгнат с теб, да се развиват, ще е ок. Ще си вървите успоредно и разлика няма да се усеща. Ама не щат, бе! Стоят си в хоризонталата и ти като тръгнеш по вертикалата, разликата става осезаема. Их, пък и ти, значи! Къде си тръгнал, да им разклащаш живуркането?!

Ако си решил да решиш, ще намериш решение. Някои хора ще отпаднат от контактите ти. Ми, ако ти пречат, за какво са ти?!

Така че, не споделяй много, много. Можеш да си кажеш на хора, които ще те разберат. Които да те подкрепят. Които са в синхрон с теб. Не, че другите в даден момент няма да усетят. Просто, защото мисленето и поведението ти ще се променят. Ориентирай се към тези, които вярват в теб.

Целта ти трябва да отговаря на въпроса „ЗАЩО?“. Защо си поръчваш това? И, ако това „ЗАЩО?“ е достатъчно голямо, т.е. си категоричен, „КАК?“ ще се появи само. Не се тормози за пътя, пътят сам ще те намери. Само реши и прекрачи.

И стигаме до

Втора стъпка – вярвай

Казахме вече, че вярата идва от знанието. От познаването на механизмите във Вселената и на механизмите в нас, като част от тази Вселена. Ние си работим с действащ, реален закон, който винаги отговаря.

И пак: вярата идва с разбирането, а разбирането с практиката.

Как ще стане тая работа, изобщо не е твоя работа. Просто се довери на природните закони. Така, както се отпускаш по гръб във водата. Щом си поръчал, значи вече го имаш. И доставката ще дойде в най-подходящия момент. Все пак Вселената е на двадесет и първия етаж. Тя се пренарежда. Незабавно и лесно. И доставя в точното време. Твоята работа е да знаеш. Да чувстваш. Радост, задоволство, благодарност. И да не се отказваш. Щото винаги има начин, да има начин. Щом решиш.

И тук има един много тънък момент. Като си дадеш поръчката, просто знаеш, че ще дойде и спираш да мислиш за нея. Когато често мислиш за нещо, попречваш да се случи.

Страхотен пример дава Джак Канфийлд в „Тайната“. Като тръгнеш в тъмното с кола, виждаш само метри пред теб, осветени от фаровете. Не целия път. Но, като си тръгнал, стигаш. От Калифорния до Ню Йорк.

Пък ние, с един познат тръгнахме от Хисарско към Ботевград. Той си купуваше кола и му трябваше втори шофьор на връщане. Посред бял ден. Минахме през Карлово, че имаше задача за отмятане и подкарахме през подбалканската. Нито той, нито аз, знаехме пътя. Знаехме само, че отиваме в Ботевград. Кефихме се на планините от двете страни. Наслаждавахме се на природата. Наблюдавахме дървета и крави. Следяхме табелите. И, една табела каза да завием надясно. След петнадесетина минути стигнахме до раздвояване на пътя и две къщи. Табели ни една. Но, пък имаше един дядо. На въпроса, кой е пътят за Ботевград, дядото отговори троснато: „който си искаш“. Моят познат преглътна една пеперлива и хвана единия. Постепенно асфалтът стана тесен, перфориран, направо измъчен. Свършихме с изкачването и започнахме спускане. Джан-джун никой. И като свършихме спускането, се оказахме извън географията. Преживяхме дежа вю. Пътят стана на две, табели ни една. От нищото, зад нас се материализира кола с трима мъже и моят познат се преобрази на Светкавицата, изхвърча от колата и ги стопира. „Кой е пътят за Ботевград?“. „Който хванеш.“ Ха ха. Всички пътища водят към Рим. А ние искахме само Ботевград. Ама стигнахме. И взехме колата. На връщане минахме по магистрала „Тракия“. Да не мъчим новата кола.

Законът за Привличането или Любовта е формулиран за първи път от Уилям Уокър Аткинсън (1862 – 1932) в книгата „Вибрации на мисълта или законът за привличането в света на мислите“ през 1906 година. Различното е, че той, както и много други след него, ползват научни факти за доказателство, които до наши дни са се умножили хилядократно. Иначе, това си го пише в Библията. Преподава го Буда. Записано е в тантриските сутри. Изучавано е в египетските школи на мистериите, откъдето идва „всевиждащото око“ в християнските храмове. Знаят го жреците, шаманите и мъдреците. Лежи в основата на всички религии и учения по целия свят във всички времена. Българите и тук имаме пръст.

За да са максимално точни нещата, обаче, за да има пълен ефект от цялото това упражнение, ще те запозная с още едни закони. За по-голяма яснота и по-пълно разбиране.

Представям ти Седемте духовни закона на успеха, формулирани от д-р Дийпак Чопра.

Има книга, има и филм.

И, сега ще ги разгледаме информативно, с мои думички и краски, но после си ги прочети. Защото Чопра има уникален изказ и нито една излишна думичка.

Цитирам от увода на книгата: „Успехът е способност да осъществяваш желанията си... поток от всички добри неща, щедро изливащ се към нас. Успехът е пътуване, а не цел... Закон е процесът, при който се проявява непроявеното... Всичко, което съществува във физическия свят, е резултат от непроявеното, което се трансформира в проявено.“

Закон за чистата потенциалност

И така, първи закон.

Това е законът за Чистата потенциалност. Опира се на факта, че в същността си, ние сме чисто съзнание. Чиста потенциалност. Поле на всички възможности. Защото сме част от Универсума. Всичко, което изприказвахме в началото. Защото сме материя и нищо. Енергия и информация. И Вселената е нашето разширено тяло. Неограничена, изобилстваща, твореща. Това сме ние. Когато го осъзнаем, когато го почувстваме и се потопим в полето на Чистата потенциалност, ставаме напълно свободни. Не ни притесняват критиките на другите, не търсим одобрение, не изпитваме страх, не се боим от предизвикателствата, не се чувстваме по-долу от другите. Говорихме и за това.

Полето на всички възможности привлича към нас хора и неща, които искаме. Въздейства върху хора, обстоятелства, ситуации, за да подкрепи желанията ни. И това обяснихме.

Ако искаш да приложиш закона за чистата потенциалност на практика и да се възползваш от съзидателността, трябва да имаш достъп до него. Това става по следния начин:

Първо туширай егото. Никой не е по-горе от теб, ама и ти не си по-горе от другите. Всеки е какъвто е. Без лошо и добро, правилно и неправилно. Нещата са такива, каквито са. Та в този смисъл, се въздържай от преценки. Когато непрекъснато преценяваш, квалифицираш, анализираш, класифицираш, внасяш турбуленция във вътрешния си диалог. Това ограничава потока на енергия между теб и полето на чистата потенциалност. Буквално стесняваш „пролуката“. Запълваш тишината. Нищото. Онова Нищо, което всъщност Е. Ограничаваш връзката с истинската сила. Правиш джакузи.

Нужно е и да млъкнеш. Да натиснеш копчето за спиране на ума. Да укротиш бушувания океан и да го превърнеш в гладко, спокойно езеро. Нали ще хвърляш камъчета?! Млъкни, не се залисвай с телевизия, радио, книги. Просто се отпусни и съществувай. Блаженствай. Чат-пат. И ще възприемеш покоя на полето на Чистата потенциалност.

Медитирай. Сутрин, вечер. За да се научиш да възприемаш полето. Да взаимодействаш с него. Да се идентифицираш с него. Да предаваш и приемаш. Да отправяш желания и да приемаш упътвания. Да чуеш славейчето, кацнало на рамото ти.

И така постепенно получаваш достъп до първия закон.

И е хубаво да добавиш и пряко общуване с природата. За да усетиш цялата хармония на живота и енергиите и да почувстваш единство с тази хармония.

Спонтанно ще те осеняват творчески мисли. Ще намериш баланса, съвместното съществуване на покой и движение. Съвместното съществуване на божественото и човешкото вътре в теб.

Законът за даването

Закон втори е Законът за даването. Или за даването и получаването. Защото даването и получаването е едно и също нещо. Даже подсъзнанието ни и цял дял от мозъкът ни, не правят никаква разлика между двете.

Всичко във Вселената тече. Всичко е в обмен, в движение. Като започнеш от движението на енергия, атоми, течности, вещества в тялото ни, минеш през обмена на това тяло с околната среда, кръговрата на водата на планетата, преобразуването на енергиите от един вид в друг, та до движението на планетите и галактиките. Ако можеш, иди и по-нататък. Всичко е движение.

Даваш ли – получаваш. Получаваш ли, трябва и да даваш. Друг чалъм няма. Ако спреш даването, все едно спиращ кръвообращението. Следва съсирек. И, имаше го, няма го.

Ако спреш циркулацията на парите и си ги къташ под дюшека, правиш тапа. А, те са жизнена енергия, която обменяме и потребяваме и при получаване са израз на благодарност от Универсума към нас.

И, понеже, да даваш и да получаваш е все едно, да се съсредоточим в даването. По-лесно ни е да го контролираме.

Законът гласи, че каквото даваш, това получаваш. И, затова също говорихме.

„Каквото повикало, такова се обадило.“

„Хвърли зад теб, та да намериш пред теб.“

Ако искаш любов – давай любов. Ако искаш благосъстояние, помагай на другите за тяхното развитие. Ако искаш радост, давай радост. Ако искаш внимание и признателност, давай внимание и признателност.

Толкова е просто. Каквото искаш, това даваш. Просто, просто, ама просто, като фасул!

И, спомни си, всичко трябва да е с чувство. Да е от сърце.

Ако ръка дава, а сърце не дава, нищо не става.

Като казвам да даваш, нямам предвид да извадиш от чувала и да подадеш. Не е нужно да е материално. Може да е дума, усмивка или мисъл. Даже мисълта е много, много мощна и не е нужно обектът на мисълта да знае. Дори, ако не знае, ефектът ще е по-голям.

Всъщност, най-мощните форми на даване, са нематериални. Например усмивка. Пожелание.

Само да е от сърце.

Защото, сърцето излъчва вибрациите ни и свири на струните на Вселената. Помниш ли? И затова при даване, важният елемент е намерението. Да даваш с радост и да зарадваш получаващия. Да даваш безусловно. Да помагаш на другите да получават онова, което искат. И става мултиплициране. Ако даваш с намерение да задължиш или манипулираш, дупе да ти е яко. Да не се чудиш после!

А за получаването! Трябва да се научим да получаваме. Щото и това не е лесно. Трябва да сме отворени за получаване. Не да мислим, че сме го спечелили или извоювали. Или незаслужили. Защото това е подарък от Универсума. Изобилстващ, безкраен, бездънен. Ако не взимаш, какво ще даваш?!

И, когато получаваш, бъди благодарен.

Аз благодаря за щяла и нещяло. Вдигнат бариерите на прелеза – благодаря. Спуснат ги – благодаря. Ако някой ми засече пътя и убие скоростта ми с колата или зататрузи пред мен, пак благодаря. Вселената ме бави, за да ме предпази от нещо, за което аз не знам. Ама нали съм на първия етаж, нищо не виждам.

Благодарна съм в банята. Леле, що народ се е ангажирал, та да се кефя от къпането (което е и енергийно изчистване). От ония, които са чертали проекти, през ония, които са копали, та до тези, дето поддържат и пускат водата. И планетата, дето прави тази вода.

Благодаря на кокошката за яйцето. На дървото за плода. На магазинерката, дето виси в затвореното пространство, та да си взема шоколад, когато ми щукне. На Слънцето, което излива жива енергия върху мен и храната ми. На камъка, който ме спъва, щото съм се отнесла и не съм тук и сега. На тялото ми. На клетките в тялото ми. Особено, на излизане от тоалетната. Ама всеки път.

На създалите филм. На композитори и музиканти. Ми тия, дето са измислили и направили техниката, за да се наслаждавам на филмите и музиката... На дъжда, че чисти въздуха и напоява цветя и треви. На тоя, дето е измислил и тоя, дето е направил белачката за картофи. На залеза за цветовото представление. На изгрева за светлинното шоу. На познати и непознати за колорита в живота ми. На хората до мен. За всичко, което имам. Щото колко хора и толкова нямат?!

Благодаря!

„Благодари за малкото и ще получиш многото“ – мото на племе от Нигерия.

Законът за кармата

Третият духовен закон е законът за кармата. Или за причината и следствието.

„Каквото посееш, това ще пожънеш.“

„Каквото надrobiш, това ще сърбаш.“

Преди години паркетите се чистеха със шкурка на четири крака. Разказвам действителен случай, с източник болницата.

Една жена намилала на мъжа си да изчисти паркета. Сутрин, вечер. Сутрин, вечер. Дни. Седмици.

Та, една неделя, човекът грабнал шкурката и заел поза „колянна опора“. Било лято. Било жега. Тогава климатици нямаше. Децата при бабата.

Мъжът се съблякъл гол. Поел въздух, въздъхнал и започнал ритмични движения с прилагане на подходяща сила на триене. Търкал и стискал зъби. Търкал и изливал мъка в обилни капки пот. Търкал и псувал. Естествено наум, че на глас смее ли?!

Това необичайно положение привлякло вниманието на домашния котарак. Особен интерес предизвикали едни висящи и люлеещи се работи, някъде между корема и краката. Котаракът ги наблюдавал известно време, проучил ритъма на движенията и изтеглил гръбнак. И с котешка грация скорострелно се метнал в атака.

Болката била неопишуема. Даже, изпреварила изненадата. Реакцията била мигновена и се изразила в мощен рев, кресчендо към фалцет, и отскок напред. При което, главата изместила радиатора на парното. Човекът се предал и припаднал.

Жена му изпаднала в амок, но се сетила да звънне на „Бърза помощ“. Натоварили страдалеца на носилка и го понесли към линейката. И, понеже задължителен въпрос е как е станало, жената обяснявала превъзбудено, вървейки след шествието. Когато картинката се изяснила на носачите, те взели, че избухнали в необуздан смях. И изпуснали човечеца по стълбите.

Прибавили му в картоната счупен крак и спукана ръка.

Какъв е изводът?

...

Не слушай жена си.

Не очаквай от мъж да свърши нещо както трябва.

...

Не захващай нещо с нежелание.

Не се стискай за специалист по циклене.

Не си само ти на този свят. Има и палави котки. Какво ли си е преживяла горката котка?!

...

Съдба?! Лоши орисници?! Като ти е писано да се обесиш, няма да се удавиш, я!

Нали един решил да се беси. Отишъл на реката, далеч от хорските очи. Метнал въжето на клон. Занизал последни думи и се провесил. Клонът се счупил и последните срички били „бълбук“.

Облекчен и възмутен, страдалецът залазил по тревата: „За едното бесене, щях да се удавя“. Облекчен, че не се е удавил. Възмутен, защото „то бива ли такова нещо, чак толкоз, пък, ама я и тук да ударя на камък“.

Така, де. Друг път, толкова път, за един път, по никой път. Като оня, дето по време на пости седнал да яде пържола. Валяло и гръмнала светкавица. „Е, толкова врява за една пържола?!“ Толкова врява за едно бесене! Пак не му провървяла.

Думата карма идва от санскрит и означава действие. А също, причина и следствие. Работа, деяние и последиците от това.

Наградили чукчи с екскурзия в Африка. Когато се върнал, го заразпитвали какво е видял. „Видях носорог.“ – „А, а какво е това?“ – „Ами, лос нали знаеш какво е? Същото, ама без рога на главата и с рог на носа. Видях слон. Слонът е... Лос, нали знаеш? Ама, с големи уши и дълъг нос. Видях боа. Лос, нали знаеш? Нищо общо.“

Много хора си мислят, че карма е наказание. Нещо, задължително лошо. Че е нещо, което не можеш да контролираш. Че е нещо извън теб. Нещо, дето ти се праща отгоре. Къде е това „отгоре“?! Кой е тоя, дето ти го „праща“?!

Ако мислиш, че карма е нещо лошо, което ти се тупва на главата... Нищо общо!

Карма е едновременно причина и следствие. Нищо случайно не е случайно. Нашето действие генерира сила и тя се връща при нас в подобен вид. Всеки миг от живота си ние правим нещо, мислим нещо, чувстваме нещо. Това нещо, съзнателно или неосъзнато излъчваме. И, респективно привличаме. Всяка една секунда имаме правото да избираме от хиляди възможности, предоставени ни от Вселената. Не е баш така, щото „хиляди“ е крайно число, а нашите възможности са безкрайни. Някой може да иска да те обиди. Ти можеш да се обидиш, ама можеш и да не се обидиш. Някой може да те ухажва. Ти можеш да му се вържеш или да не се вържеш. Тялото ти иска да чишка. Ти можеш веднага да се отзовеш или да стискаш, заради нещо си.

Живеем на планетата на свободния избор. Всяка секунда сме в положение да можем да избираме какво да решим. А самото положение, в което сме, е резултат от предишни наши решения. Такова, като “нямам избор“, няма. Винаги има начин да има начин. И винаги, ама винаги в калабалъка има решение, което да генерира щастие и успех и според закона за кармата, да получим щастие и успех.

Ето защо, е важно да сме тук и сега. Да осъзнаваме. Не да сме кукла, натъпкана с условни рефлексии.

Застани в тълпата на светофар, който свети червено. А тръгне един, без да е позеленяло, тръгва и цялото стадо, без да се замисли. Ако ти кресне някой, автоматично кресваш и ти. Или, „понеже преди така стана и сега така ще стане“. Купчина условни рефлексии!

И що?! Като Универсума се е погрижил да предостави такава изобилие. После: „кой ми сра в гащите“!

Когато правиш избор, се замисли какви ще са последствията и ще донесе ли това щастие на другите и на теб. „Другите“ са близките ти хора, важните ти хора, непознатият човек с чушките, не филанкишията от другата улица, дете сън няма да спи от яд. Толкова го игнорираш, че даже вече няма да е филанкишия. Без етикети! И той е чедо Божие.

Има един много прост, но много точен начин за проверка. Ако видиш зор за нещо конкретно. Ако ти е трудно да направиш някакъв избор, попитай тялото си. Помниш ли? Сега пък, ако се чудиш как така, се върни на заглавието и почни да четеш отначало.

Значи. Задаваш въпрос на тялото к'во ще стане, ако решиш еди какво си. Питаш и се ослушваш. В тялото! Или ще почувстваш комфорт, или ще почувстваш дискомфорт. Най-вече в сърцето. Може да е тихичко. Но, тялото ще отговори. Сърцето знае. Сърцето е неделима част от Вселената. Сърцето отчита околните знаци. Сърцето разполага с база данни и атрибути, които се препокриват и съпоставят между елементи от множества. Сърцето е интуитивно. То е холистично, контекстуално и релационно. Сиреч, пак същото, но с по-засукани думички. За тежест. Ха, ха! Но пък, най-сериозно го подчертавам!!!

Всички наши действия, мисли, намерения от сегашната и минали инкарнации, се запечатват в информационно поле, което си шава навсякъде около нас. Акашови записи. Това е един вид памет. А кармата е просто модел на паметта. Море от информация, която подсъзнанието извлича в настоящето. Можем да кажем, че това са спомени. Спомени за усещания, за желания, за ситуации, за модели на поведение. Но, задължителен компонент при кармата е свободната воля. И не е важно защо сме се оказали в определена ситуация, а как ще изберем да реагираме на нея. Защото влиянията от миналото винаги се моделират и оформят от волята в настоящето.

Каква карма създаваме, зависи не толкова от това, което правим, а от намерението, защо го правим. Фокусът е върху подбудите. И, ако те са на основата на любовта, състраданието, отзивчивостта, това и запечатваме в информационното поле и това получаваме в следващи ситуации.

Нищо не е предопределено или неизменно, освен склонностите, талантите и вродените стремежи. Как ще протече един живот, обаче, зависи от изборите и решенията.

Чаша кафе да изпиеш, е кармичен епизод. Това действие генерира памет, която генерира желание, което генерира действие. Така че, действай осъзнато и еволюционно. И се радвай на щастлива и успешна карма.

Питай сърцето. Ако усетиш дискомфорт, преразгледай и блокировките си.

Всяка секунда се наблюдавай. Бъди осъзнат. Бъди осъзнат творец.

Законът за най-малкото усилие

Закон четвърти е законът за най-малкото усилие.

Базира се на факта, че всичко в природата става без усилие. Не с рога!

Тревата си расте без напъни. Птичките си хвърчат без напрежение. Пчелите си жужат без напъгане. Планетите си кръжат, звездите си светят...

Лекота и безгрижие. Мир и любов. Хармония.

И ние, като участници в целия този ансамбъл, имаме същите дарби – да материализираме без напъване. Незабавно и лесно. Спонтанно. Без усилие и съпротивление.

А най-малко усилие има, когато мотивацията е любов.

Ако в намеренията ти има нотки за задоволяване на егото, търсене на одобрение, стремеж за власт, стремеж за пари за себе си, пилееш енергия на вятъра. Вместо да се радваш на щастието в момента.

Ако действията ти произлизат от любов, обаче, енергията се умножава и натрупва и излишъкът може да се насочи за всичко, включително и богатство.

За да се задейства принципът „прави по-малко и постигай повече“ има три чалъма, които трябва да се усвоят.

Чалъм първи е да се научим да приемаме нещата такива, каквито са. Хора, събития, обстоятелства, такива, каквито са. Този момент, такъв, какъвто е. Приемаме напълно и безрезервно. Може да си пожелаем други неща за следващите моменти, но точно този приемаме такъв, какъвто е.

Не се противим, щото все едно да се противим на себе си и на цялата Вселената. Все пак, този момент е създаден от наши предишни моменти и зависи от това, как реагираме на него сега, нали?! Какъв е смисълът да се ядосваме на водата, че е мокра.

Вторият чалъм е да поемем отговорност. Демек, да не обвиняваме никого и нищо, включително и себе си за дереджето, в което се намираме. Приемаме момента такъв, какъвто е и реагираме градивно. Защото всеки проблем има решение. Всеки проблем представлява скрита възможност. Във всеки момент ни се предоставя избор за развитие и щастие. Всеки проблем е трамплин.

Третият компонент е непротивенето. Не се противим и не изпитваме необходимост да убеждаваме другите, колко сме прави. Леле, що енергия ще си икономисаме. Деветдесет и девет процента от времето си, хората устояват становищата си пред другите. Само се заслушай.

Ако се отбраняваш, обвиняваш, не приемаш, срещаш съпротивление. Ако насилваш нещата, това съпротивление само се увеличава. Като Третият закон на Нютон – всяко действие има равно по големина и противоположно по посока противодействие. Колкото повече ти досажда някой, толкова повече бягаш от него. И ти недей да досаждаш – на хората, на обстоятелствата, на себе си, на Вселената.

Като се замислиш, това всичкото го изприказвахме вече.

Отпусни се. Довери се. Защото знаеш, без всякакво съмнение, че всичко, което искаш е достъпно за теб. Че имаш Слънчев сплит. Че си Вселена. Знаеш го така, както знаеш, че слънцето изгрява. Заяви си намерението пред себе си без никакво обяснение. Заяви го от позицията на неограничените възможности, които имаш. Не от позицията на страх и тревога. И ще изпиташ задоволство, радост, свобода.

И спокойно изчакай момента, в който желанията ще разцъфнат в реалност. Ще се материализират. Като ги посееш и не ги ровичкаш с нетърпение и съпротивление, къде ще отидат, там няма да цъфнат?! Къде ще иде тоя тролей?!

Законът за намерението и желанието

Петият духовен закон на успеха е законът за намерението и желанието.

За всяко намерение и желание има механизъм за осъществяване, с безкрайна организираща сила, която впрягаме да работи за нас.

Да преговорим. Ние сме изградени от нищо, което всъщност е енергия и информация и сме локално раздвижване в Голямото квантово поле, полето на Чистата потенциалност. И така Вселената е нашето разширено тяло.

Имаме си нервна система, сърце, Слънчев сплит, с които нашето локално раздвижване комуникира с Цялото. Предава и приема.

Енергията и информационното съдържание на нашето локално раздвижване в Цялото, във Всичко което Е, поражда нашето физическо тяло.

И, понеже човешкото съзнание, благодарение на чудесната нервна система е безкрайно гъвкаво, ние сме в състояние съзнателно да променяме информационното съдържание, пораждащо физическото ни тяло, квантовото ни тяло и разширеното ни тяло, наречено Вселена. И да кара нещата да се материализират в него.

Тази промяна в информационното съдържание, се предизвиква от две свойства на съзнанието – внимание и намерение.

Вниманието налива енергията, а намерението прави абракадабра-та.

Всяко нещо, към което се насочва вниманието, засилва присъствието си в живота ни. А, онова без внимание, избледнява, разпада се, изчезва.

Намерението предизвиква трансформацията на енергията и информацията. И организира собственото си осъществяване.

Свойството намерение към обекта на внимание организира безкрайност от пространствено-времени събития, за да се осъществи. Вселената се пренарежда.

Ако, обаче, се спазят и останалите духовни закони на успеха.

Намерението е истинската сила зад желанието. Желанието е слабо, защото е обвързано. Намерението е много мощно, защото е необвързано с резултата. Това води до отчитане на настоящия момент. И е много продуктивно. Защото си тук и сега. Намерението е адресирано в бъдещето, но вниманието е тук и сега. А нали бъдещето се създава именно тук и сега.

Миналото е спомен, бъдещето е очакване, настоящето е възприемане. Хо'Опонопоно. Миналото и бъдещето са си наши интерпретации за спомени и очаквания. Но, настоящето Е. Всички енергии: електричество, светлина, топлина, магнетизъм, гравитация; атоми и електрони са си. Не зависят от минало и бъдеще. Намерението като катализатор дозира тази смес от енергии, пространствено-времени събития и материя и хоп – от цилиндъра изскочи заек. Ще кажеш: „ама заекът си е бил там“. Ми като знаеш, че е там, изкарай го, де!

Когато съзнанието отчита настоящия момент, имагинерните, т.е. въображаеми, измислени, недействителни, спънки, каквито са над деветдесет процента от всичките, се разпадат и изчезват. Останалите малко, могат да се преобразуват във възможности. И това става като се слееш със целта си, помниш ли?! Когато се сраснеш с нея. Не позволиш на нищо да те мръдне от нея. И тогава тотално изключваш всякакви спънки от съзнанието си. Отдавайки се на целта си, си в състояние да поддържаш непоклатимо спокойствие.

Естествено, можеш да се напъваш от сутрин до вечер. Да се напъваш от сутрин до вечер. От сутрин до вечер да се напъваш. Да си отгледаш стрес, язва. Да се сдобиеш с инфаркт, сринат имунитет, нарушена обмяна на веществата. Да изгубиш контакт с обичани хора. Щото кога? Пък и как, като си изнервен. И да има успех, егати и успеха! И такива ми ти работи.

По-добре да използваме силата на намерението. Както възмутено каза Рон на Хърмаяни, която се тюккаше, че няма дърва за огън: „Ти магьосница ли си или какво?!“.

Искаш да си вдигнеш ръката. И какво правиш? Вдигаш я. Проблясва мисъл. Задействат се хиляди химични и електрически процеси в тялото ти. Вътре прещраква, препуква, просветва, протича... Ти да правиш нещо? Само искаш. И, просто си вдигаш ръката. Просто, та просто.

Да накараме намерението да генерира своя собствена сила, правим тия няколко работи: Правим списък на целите си. Това ще помогне за по-точното им оформяне и конкретизиране. Решаваме. Млъкваме, блаженстваме, медитираме, медитираме върху целта си, изключваме егото, не се притесняваме за резултата, наслаждаваме се на всеки миг от живота, оставяме Вселената да се занимава с подробностите, както оставяме тялото си да ни вдигне ръката. И не забравяме, че сме магьосници.

Законът за необвързаността

Шестият духовен закон на успеха е законът за необвързаността.

Законът за необвързаността гласи, че за да постигнеш каквото и да било във физическия свят, ще трябва да се откажеш от своята обвързаност с него.

Да ти прилича на оксиморон?

Ако се откажем от обвързване, получаваме в добавка мъдростта на съмнението.

А сега де! Ми к'во говорехме досега?!

Това е може би най-замотаният закон и определено най-трудният.

Да обърнем наопаки.

Необвързаност, като обратното на обвързване. Съмнение, като обратното на сигурност.

Като чисто човешки, материални същества, търсим сигурност и се обвързваме с предмети и символи – коли, къщи, дрехи, които пък ни дават някаква сигурност. Тези наши стремежи, обаче, са продиктувани от страх, безпомощност, безнадеждност, тревоги, отчаяние. Все диктувано от съзнание за бедност. Когато се обвържем с резултата, намерението се затваря в мисълта, желанието влиза в рамка и се спъва процеса на съзидателност. Сигурно, известно е само миналото. И по-точно, нашата интерпретация на миналото. И, ако се придържаме към представите ни, изградени въз основа на миналото, ние просто тъпчем на едно място. Правим тапа. А това не е в хармония с Природата, където всичко се развива. Всичко Е движение.

Ние, обаче, вече знаем, че не сме материя, а сме част от Универсума. Ние сме духовни. Магьосници. Имаме си арсенал за проявление на желания. Имаме си и цяла, изобилстваща Вселена. Дет' се вика – цяло село за мен работи.

Та в този смисъл съмнението се основава на вярата ни в природните закони. Да се съмняваш, означава да се вслушваш в Сърцето, а не в Ума. Защото...

Ако си в подножието на хълм и те нападне меракът да го изкатериш, какво се случва? Сърцето казва: „Искам да се кача там горе, под облаците.“ Умът казва: „О, ще е зор по нанাগорното. Разни змии може да има, хапещи мравки и мухи. Ако се подхлъзна, ще падна. Под дърветата ще е хладно и ще настина. Може да ме хване мускулна треска. Ще се запъхтя, ще се изпотя. Ми, ако срещна Змея Горянин...“ Е, от тоя десен. Разбра идеята.

И к'во правиш?! Или тръгваш, или не тръгваш.

Можеш да си останеш в ниското и да се печеш в познатата мараня. На сигурно. А можеш да тръгнеш нагоре. Можеш да подкараш в галоп по нанагорното и вярно ще изплезиш езика. Пък и нищо няма да видиш. Даже, може и да капладисаш някъде по трасето и там да си останеш. Изхабен и изнемощял.

Можеш да тръгнеш в умерен ход по по-полегат маршрут. Да се радваш на катерички. На полянки, обкичени с цялата палитра на природата и да видиш цветове, които не си виждал. Да вдишваш аромати, невдишвани досега. Да чуеш ромола на поточето и да погледаш пречупването на светлината във водата. Да си откъснеш сочна ягодка, та чак петите ти да изтръпнат от кеф. И когато стигнеш горе, да си баш под облаците. Удовлетворен, зареден и изпълнен с прекрасни чувства от прекрасните изживявания по пътя. В краката ти да се разкрие страхотна гледка. Да виждаш неща невиждани. Да ти иде да запееш.

Ехее! Густо! Хич не боляло. Даже кеф станало.

Та от хълма, изкатерваш и планината. И над облаците. Направо запяваш не, ами чак закрепяваш от еуфория.

Ако слушаш Ума, те хваща страха от неизвестното. Ако слушаш Сърцето, навлизаш в поле на безкрайни вълнуващи приключения. И като знаеш, че цяло село за теб работи и си в хармония с това „село“, нямаш дерт. Отпускаш се, доверяваш се на Природата. И знаеш, че полето на всички възможности е в състояние да организира безкрайност от пространствено-времеви събития, за да осъществи твоето намерение. Помниш ли, като казахме, че намерението е много, много мощно, защото не е обвързано с резултата. Те, това е. Взимаш решение да стигнеш до билото и в крайна сметка стигаш. Но, какви красиви неща ще видиш по пътя, какви зареждащи преживявания ще имаш, оставяш на Универсума. Защото, ако предварително кажеш „така искам да стане“, му връзваш ръцете. Остави го да вилнее и да те изненада и наистина, ще бъдеш впечатлен. Затова казахме, че как ще стане тая работа, не е твоя работа. Твоята работа е да не се отказваш. Можеш винаги да променяш към по-хубаво, към по-голямо. Но, да си буден и да си отворен за благоприятните възможности, които неизменно ще се появяват. И, ако решиш, че има проблем, да не забравяш, че всеки проблем съдържа семето на благоприятна възможност за постигане на още по-голяма полза. Не търси решение на проблема, а виж възможностите, които крие. Решението само ще дойде. И когато си в готовност да видиш благоприятните възможности, идва моментът в който казваш: „Уау, страхотен късмет извадих!“ Ами, можеш да си благодариш. Тоя „късмет“ е абсолютно твоя заслуга.

Да сме необвързани с резултата означава, да не сме отчаяни, да не сме завладени от мисълта. Да не сме вманиачени. Чайникът никога не завира, докато го гледаш. Да сме с непоколебимо спокойствие. Стремежът ни е насочен към бъдещето, но вниманието ни е в настоящето. Нали създаваме тук и сега. И намерението ще се прояви. Къде ще иде тоя тролей!?

Та, за целта, просто позволяваме на себе си и на хората около нас да са такива, каквито са. Учим се да не налагаме представата си за това, какви да бъдат нещата. Учим се да не налагаме решения на проблемите и с това да създаваме нови проблеми. Отпускаме се на течението и решенията изскачат „от нищото“. Прекрачваме с биволско спокойствие в неизвестното. Оставаме отворени за благоприятните възможности, за да можем да ги видим и да ги използваме. Хо'Опонопоно. Очакваме красиви преживявания. И става чудна приказка.

Законът за дхармата

Седмият духовен закон на успеха е законът за дхармата.

Дхарма е санскритска дума и означава „цел на живота“. Та думата е за целта на живота.

Според този закон, всеки се е родил за да изпълни някаква цел. Всеки има някакъв уникален талант и уникален начин да го прояви. Това проявление задоволява уникални потребности. И така се създава неограничено благосъстояние и изобилие.

Ето – той пее. И той пее. Но, блендата на единия е такава, а на другия такава. Единият присъства на сцената така, а другият така. Аз, в този момент с кеф слушам и гледам този. В следващия момент предпочитам този... И двамата пеят. Но имат уникалния глас и уникалното присъствие на сцената. За мен и двамата създават положителни емоции. И разполагам с изобилие от такива уникални таланти, които се проявяват за моето добро настроение.

Ти също имаш такъв уникален талант (даже не един). И уникален начин да го проявиш.

Открий го.

Ако имаш много, много пари, с какво би се занимавал? С нещо, което ти доставя удоволствие и което можеш и усъвършенстваш? И да радваш другите?

Този закон има три компонента:

Първият е да осъзнаеш духовната си същност и да не ми се правиш на човек. Защото не сме човешки същества с чат-пат духовни преживявания, а духовни същности с, понякога човешки преживявания.

Вторият компонент е да откриеш уникалните си дарби.

И третият е да радваш другите.

Като съчетаеш дарбите си с радването и помагането на хората около теб и помниш, че си духовна същност, ще получиш достъп до безграничното изобилие.

Седемте закона заедно

Ако искаш доказателство за тези закони, погледни клетките на тялото си. Те, до една, спазват тези закони. До един. Помниш ли, че в нашето тяло е закодирана информацията за строежа на Вселената. Нашето тяло е холограма на Универсума. Всяка наша клетка разяснява структурата и принципите на Природата.

Като знаеш, че след четири е пет, след пет е шест, знаеш, че след хиляда и четири е хиляда и пет. После хиляда и шест. След един милион сто двадесет и пет хиляди е един милион сто двадесет и шест... И така през нонилион, гугол (откъдето идва името на търсачката), до гуголплекс. Стига да знаеш, че съществуват тези числа.

Законът за чистата потенциалност се практикува с мълчание, медитация, въздържане от преценки и единение с природата, но се активира от закона за даването. А, когато спазваш закона за даването, изграждаш щастлива карма. Това пък прави всичко лесно и автоматично разбираш закона за най-малкото усилие. Когато всичко става незабавно и лесно, спонтанно започваш да осъзнаваш закона за намерението и желанието. Изпълнението на желанията ти с лекота пък, помага за прилагането на закона за необвързатостта. И, когато се усвоят донякъде тези закони, вниманието се насочва към истинската цел на живота и води до закона за дхармата.

И ще започнеш да създаваш всичко, каквото ти трябва, винаги, когато ти трябва. Ще се превърнеш в проявление на безграничната любов. Честотата на Вселената. Божествената честота.

Да си дойдем на думата за стъпка втора от Закона за Привличането, разкриван в „Тайната“.

Отново стъпка втора

И пак. Вярата идва с разбирането, а разбирането с практиката. Учим се, като го правим.

„Животът не е да намериш себе си. Животът е да направиш себе си“ – Джордж Бърнард Шоу.

„Изучи Силата, Люк!“ – Да ти е познато? В кръвта ти щъка, но трябва да я изучиш!

„Силата от Живота се ражда и расте, обгръща ни навсякъде.“

- „На Светлината сме създания, а не на тази груба плът.“
- „Трябва Силата около себе си да почувстваш.“
- „Да се научиш да се владееш трябва.“
- „В движение вечно е бъдещето. Ти решавай, кое е най-добро.“
- „Различно е само в представите ти.“
- „Не опитвай. Направи го.“
- „Страхът от загубата, път към Тъмната страна това е.“
- „Привързаността е път към ревност. Сянка на алчността е тя.“
- „Научи се да забравиш всичко, което да загубиш се боиш.“
- „Радвай се за хората до теб, които се превръщат в Сила.“
- „Не е свършило, ако какво да кажа имам аз.“
- „Не можеш да повярваш, затуй и не успяваш.“
- „Не се поддавай на омразата. Тя води към Тъмната страна.“
- „Търпение. Слушане. Отдаденост не в бъдещето.“

Думички на Учителя Йода. Видимо мъничък, престар, че и говорещ смешно! Пък какви работи може! Силата е с него.

Стъпка първа - искай. Влез във владение на собствения си имот. Кацата с меда е бездънна. Не се притеснявай да искаш. Не бъди скромен в искането. Не се ограничавай, когато искаш. Бъди смел, за да искаш. Вземи решение да решиш.

Стъпка втора - вярвай. Цяло село за теб работи. Вселената се пренарежда, за да ти отговори. Да ти предостави ситуации, хора, неща, които да ти помогнат. „Как“ не е твоя работа. Това е работа на Универсума. Твоята работа е да вярваш, да знаеш, че това става и да отвориш сетивата си, за да видиш. За да използваш. За да яхнеш вълната. Щото вълна задължително има. Да няма после „ей, това май беше вълна“ или „а, ама това вълна ли беше?“. Да знаеш, че работиш с реален, действащ закон. Да знаеш, че си оборудван с всички нужни инструменти, включително и интуиция. Да знаеш, че имаш Слънчев сплит. Да знаеш, че си творецът. Енергия и информация. Да знаеш, че Вселената е твоето разширено тяло. Да знаеш, както си знаеш трите имена.

Пътувал керван с четиридесет мъжаги охрана на четиридесет камили, натоварени с от скъпи по-скъпи дарове за от знатни по-знатни люде. Не щеш ли, между скалите, ги заклешили двама върли разбойници. И ограбили кервана с четиридесет невинни камили. Собственикът на кервана беснеел. Как може цели четиридесет да се дадат на само двама?! Отговорът бил: „Ние четиридесет, четиридесет, ама сам-сами. Пък ония двама, ама калабалък.“

Стъпка трета – получи

Като си поискал, сиреч си си дал заявката и като знаеш, че механизмите са задвижени и работят безупречно, започваш да се чувстваш горд притежател на това, което си поръчал. Ти вече го имаш. Доставка идва. То е твое и никой не може да ти го отнеме. Доволен си и благодарен. Това излъчваш и, това във Вселената резонира с теб. Щото, къде ще отиде тоя тролей!

Какво излъчваш ти в точно този момент?

Имаш мечта. Имаш идея. Имаш намерение. Имаш цел. Не питаш става ли или не; трябва или не, може или не. Това са ограничени въпроси и отговорът на всички е „да“. Винаги има нещо, заради което да става и нещо, заради което да не става. Правилният въпрос е „ако действам по тази идея, ще стигна ли до това, за което твърдя, че искам?“. Питаш и се заслушваш в сърцето.

Задали въпрос на мъжете каква е вероятността да срещнат динозавър на булеварда. Те отговорили, че деветдесет и девет цяло и девет процента няма как да срещнат динозавър. Попитали същото жените. Отговорът бил: петдесет на петдесет. „Или ще го срещна, или няма да го срещна.“

Остава да вземеш решение.

И тогава се сливаш с целта. Хвъркваш. Обзема те ентузиазъм. Изпълваш се с кураж. Кураж за да прекрачиш. Да хванеш юздите.

Любопитен факт: Ентузиазъм идва от гръцкото ентеос, което значи „Бог в нас“. А кураж е от старогръцки (corage) и значи „сърце и дух“. И двете думи присъстват в доста езици. Що ли?!

Тъй като живеем в технологичен свят, ползващ постиженията на науката и мисленето ни е такова, можем да подходим научно. Науката прави наблюдения, прави опити, изследвания и стига до изводи, създаващи теории, прилагани на практика. Във всеки индивид има мъжко начало и женско начало, които нямат нищо общо с пола и в даден момент доминира едното от двете, нямащо нищо общо с пола. Говорим за закони, та ако ти е трудно да приемеш, да разбереш Истината за нашата същност по по-лесния, женския начин – интуитивния, ползвай по-бавния, мъжкия начин – логическия. Наблюдавай, опитвай, изпробвай. Какво ти пречи?!

Вървял мъж по тротоара и изведнъж дочул глас: „Мини веднага вдясно!“ Било толкова изненадващо, че мъжът подскочил вдясно без да се замисли. И, бам, до него паднала саксия. Плюл три пъти в пазва и продължил. Толкова бил сащисан, че тръгнал да пресича на автопилот. И същият глас проговорил: „Веднага спри!“ Човекът заковал на място, а една кола профучала покрай бомбетата на обувките му. В този момент той усетил, че му изтеглят арматурата. Краката омекнали и тялото се свлякло на бордюра. Поседял, поседял и се сетил, та попитал: “Кой си ти, дете ми спасяваш живота два пъти?” Гласът отговорил: „Аз съм твоят вътрешен глас и съм винаги до теб“ – „А! А мога ли да те видя, да ми се покажеш?“ – „Може. Отвори ръка.“ Човекът отворил ръка и на дланта му се появило малко зелено човече. Мъжът го поогледал и започнал до го мачка с другата ръка, ръмжейки през зъби: „До мен, а! А къде беше, когато се жених?!“

ОБОБЩЕНО

Ако досега си живял с ума, за да оцелееш, време е да заживееш със сърцето, за да разцъфтиш.

Да обобщим.

Разбрахме, че сме енергийно и информационно поле в енергийното и информационното поле, наречено Вселена. В постоянен обмен на вибрации. Няма мърдане. Не можеш да отскочиш в друга вселена, я! Информационното поле създава завихряне в енергийното и така мислите стават неща. Така сме се появили и ние. За да сме доволни от живота, е нужно да сме в синхрон с принципите на съществуване на тази Вселена. В хармония с природните закони. И, за да няма „ух, че мирише“, се настройваме на основната, носещата вълна на Вселената – Любов, което е и благодарност, доверие, развитие (растеж, разширяване).

За целта правим следните работи:

- ✓ преобръщаме мисленето си наопаки;
- ✓ забравяме всичко, което знаем, което са ни учили, което ни е втъпявано;
- ✓ тушираме блокиращи и ограничаващи убеждения;
- ✓ не страдаме за това, което нямаме и се радваме на това, което имаме;
- ✓ ставаме активни наблюдатели на мислите и реакциите си;
- ✓ оперираме се от влиянието на чуждо мнение за нас и чуждо очакване към нас;
- ✓ преставаме да съдим другите и себе си;
- ✓ приемаме хората и обстоятелствата, такива каквито са;
- ✓ приемаме себе си, такива каквито сме;

- ✓ мълчим и медитираме, за да упражняваме Ума и възприятията си;
- ✓ осъзнаваме истинската си същност и единство с природата;
- ✓ тренираме интуицията си;
- ✓ доверяваме се на природните закони;
- ✓ благодарим, обичаме, радваме, помагаме;
- ✓ помним, че в настоящето създаваме бъдещето и осъзнато сме тук и сега;
- ✓ помним, че сме силни, цялостни и съвършени;
- ✓ отглеждаме си сочна, яка, основателна, убедителна, неуязвима увереност;
- ✓ развихряме се в желанията, намеренията, мечтите, целите и знаем, че имаме право на малко повече от много, малко повече от всичко;
- ✓ провеждаме искрена консултация със Сърцето;
- ✓ взимаме РЕШЕНИЕ;

И ДЕЙСТВАМЕ.

Действието е много важен момент. Така задвижваш машинарията, за да заработи. Това също е решение. Можеш да действаш или да се оправдаваш. Не чакаш подходящия момент, защото такъв никога няма. Запомни – идеален момент няма. Няма! Затова действаш веднага. Не е нужно първото действие да е нещо голямо. Може да е пренареждане на шкафче или изправена походка. Това ще си го нагласиш, според целта и каквото там ти пасва. Но, когато Универсумът отчете твое действие, механизмът се задвижва и започва да набира инерция. В природата всичко е в движение. Всичко си има ритъм. Вселената обича действието. Тя ще осигури обстоятелства, книги, хора, ситуации. Твоята работа е да ги „видиш“ и да ги използваш. Да не стане като оня дето обяснявал, че не успял да хване охлюва защото: „докато се наведе и той се шмугна в храстите“. Да го поздравим, че все пак го е видял. Защото можеш да гледаш и да не виждаш, да слушаш, а да не чуваш. Затова бъди буден!

СЪЗНАНИЕТО

Та като стана дума за хора... В книгите за бизнес израстване пише, че хората са един от основните ресурси за успех. Хората, които познаваш, все знаят нещо. Все могат нещо. Не е нужно да споделяш с тях, но можеш да използваш познанията им. Дори само за подсказка или идея. Можеш да използваш хората, които твоите хора познават. Не се стискай да използваш професионализма на специалисти. Това пести време и носи печалби. Пише го в книгите за бизнес. И както тези книги ти говорят за бизнес, пари, печалби, проценти и в един момент вземат, че минат на Закона за Привличането. А, според Закона за Привличането, „съдбата“ ти води хората, от които имаш нужда за да осъществиш избора си.

Това важи не само за бизнес. Вселената не се интересува от бизнес или от отношения, или храна, или кола... За нея е все едно в какво ще фокусираш енергията си. И както казахме някъде по-горе, хич и да не виждаш подходящи хора за целта си или просто за подкрепа на израстването ти, те ще се появят. Ще го видиш дори в такива, които познаваш от години и хал-хабер си нямал, че в главите им плуват подобни мисли. Защото е заложено във всеки човек. Кодирано е. И сега започва да се активира. Започва пробуждане. Всеобщо.

Чувал си за него. Помниш психозата през 2012 година за края на света, произлязла от календара на майте. Майте не са сбъркали. Просто никога не са отбелязвали края на света. Отбелязали са края на дните. Дните на „заспалото“ съзнание. Краят на „тъмния“ период. Индийците и тибетците наричат тези периоди – юги. Кали юга, Двапара юга, Трета юга.

Едни такива периоди през 13 000 години, 25 920 години. Или тези през 2 160 години, както си ги знаем като ерата на Водолея, примерно. Излизаме от Риби и влизаме във Водолея, нали?

И всички тези периоди за които „говорят“ прабългари, май, шумери и т.н., не са нищо друго, а астрономически периоди. Положение на Земята в галактическото пространство. Не знаеш какво „говорят“ прабългарите? Те са учителите на египтяните. И на... За домашно да разбереш.

Така, както имаме ден и нощ. Както имаме сезони. И, както дърветата спят зимата и се събуждат напролет и, както ние си нанкаме нощем и се ококорваме на разсъмване, така и съзнанието ни има заспали и будни периоди. Но, те са доста, доста дълги. И преходът не става за един ден. А ние сме привилегирани да живеем в уникални времена. Живеем в зората на пробуждането. Живеем в момент, когато стават и други, уникални, без аналог събития на нашата планета, която сама по себе си е без аналог във Вселената.

Темата е страшно вълнуваща и много обширна и няма да я разглеждаме. Само ще кажа, че сме център на вселенско внимание и интерес. И, че ти, както и аз, както и всички, сме се редили на опашка, за да участваме пряко в тази сензация. Да сме човешки същества точно в този момент. Отговорността ни е огромна. Това, което трябва да правим е да обичаме. Безусловно. Безапелационно. И да се пробудим. Ха-ха-ха. Стана тавтология. Щото, ако обичаш се пробуждаш. А, може ли да си пробуден и да не обичаш?!

Майтапа настрана. Най-сериозно те задължавам да откриеш своята уникалност, а тя не е една и с нея да създаваш радост на близки, роднини, познати и непознати. Както човекът с чушките. Когато заразиш трима с усмивка, те ще заразят други трима и така над хиляда и един. Повишавайки своите вибрации, автоматично ги предаваш и на другите и съзнато или неосъзнато участваш в повишаване на съзнанието на цялата планета. Да видим как.

Учителката дала задача по математика: „На прозореца имало три маймуни. Едната си тръгнала. Колко маймуни останали на прозореца?“ Отговорът бил – „Нито една.“ – „Как! Те били три и една тръгнала?“ – „Това са маймуни, бе госпожо! Където тръгне една, там отиват и другите.“ – Колко са мъдри децата!

Подобна задача има и в математическия фолклор. На дървото има петнадесет гарги. Ловецът застрелял три. Колко гарги останали на дървото? Отговорът е нито една. Другите отлетели, уплашени от гърма. И фолклорът е мъдър. Ако дадеш такъв отговор в час по математика – двойката ти е вързана. И как иначе! Образователната система на нашата цивилизация няма за цел да те образова. И затова се налага сега да си играем на аз пиша – ти четеш.

Да си дойдем на думата как с нашата усмивка повишаваме съзнанието на планетата. Обяснението е – ефектът на стотната маймуна.

Тридесетгодишна програма изследвала маймуни, макак някакъв си. На японския остров Кошима имало от тези маймуни. Учените им хвърляли картофи. Картофите били любими, но се цапали с пясък и маймуните се мръщели. Самката Имо, която била на осемнадесет месеца, предполагам тийнейджър, открила, че може да измие картофа във водата. Научила и майка си. Научила и дружките си. Скоро започнали да подражават и майките на дружките. Изследващите наблюдавали това нещо от 1952 до 1958 година. Тогава броят на маймуните, които си мият картофите условно станал сто. И изведнъж всички маймуни започнали да си мият картофите. Маймуните от острова. От другите острови. От брега на континента. Учените се шашнали. Щото тия на о. Кошима, добре. Ми другите, как?! И, тогава на учените им прищракало, че вероятно има някакво поле, което помага на маймуните да комуникират. После, след доста чудене на други учени от Великобритания и Австралия им текнало, дали пък и за хората няма някакво такова поле. И започнали опити. Открили. Защото има. И не само за хората и маймуните, а за всеки вид, живеещ на планетата.

Това са етерни кристални решетки. Информационни, електромагнитни, с определени геометрични фигури. Намират се над земята и обгръщат цялата планета. Тези решетки поддържат съзнанието. Без тях, просто няма да има живот. За хората, обаче, са цели три, отговарящи на различни степени на съзнание. Вече три. Третата е завършена през 1989 година и е едно от уникалните неща на нашите дни. Нарича се решетка на Единното съзнание. Може да я срещнеш и като решетката на Христовото съзнание.

Една от причините за прекратяване на опитите за полет до луната е излизането на космонавтите от обсега на тези решетки. Какво? Техника ли липсва или пари няма?

Казваме, че децата днес се раждат с висше образование. Ние се пулим в дистанционни и смартфони. Те ги хващат и действат. Ние едно време, пък те сега... Така и за нас говореха навремето. Всяко поколение се ражда на ново информационно ниво. Ами имаме си решетка на съзнанието.

Всички искаме един по-добър свят. Задоволен, преуспяващ, хармоничен, ухилен. И това няма да стане нито от комшията, нито от правителството. Това ще стане, когато ние станем такива. Когато всички станат такива. И, ако се чудиш ей оня бараба или алчният политик как ще стане такъв – ето така. Чрез теб. Почвай да миеш картофи. Направи избор да си щастлив, вземи решение и действай. А Вселената ще ти благодари. Защото има Закон за Привличането. И Хо'Опонопоно.

Ако да всяко добро същество,
застане поне още едно,
ех, ще започне такъв живот,
че само си викам – дано!
Ако до тия две същества,
прибавиш и още две,
ти, знаеш ли колко прави това?
Най-малко хиляда и две! ⁷

ПО ДВЕ ТРИ ДУМИЧКИ

За визуализацията

Помниш, че има специална връзка между сърцето и мозъка. Учените виждат вълните, излъчвани от мозъка. Сърцето излъчва пет хиляди пъти по-мощно. Хромозомата вибрира хилядократно. Когато визуализираш, излъчваш емоция. А с мозъка задействаш мускули, рецептори, синапси... Био-електро-химични процеси, в резултат на които ти си един вибриращ преподавател. Ето защо, визуализацията е толкова важна. Тя се тренира. Иначе става: „друго яче си го представях“. Тренирай. Включи слух, нос, кожа. До най-малките подробности. За да стигнеш до задоволство, благодарност, любов. Като медитация.

За медитацията

Тук вече тръгвам по много тънък лед. Медитациите са хиляди. Затова е добре, да си ги четеш от големите учители, от първоизточниците. Да ги пробваш и да ги усетиш.

Аз, като по-прост човек, съм опростила нещата за себе си. Медитациите или тотално изключват Ума, или го ангажират с определени задачи, които пак те докарват до мълчанка. Както е медитацията Мер-Ка-Ба ⁸, примерно. Мълчащи или говорещи. А молитвата е вид говореща медитация.

Общият знаменател, това което прави нещото „медитация“ е сливането с Универсума. С Бог. Осъзнаването за единство с Вселената. Усещането за взаимосвързаност, за взаимодействие, за комуникация с енергиите на Природата. Да си „чут“ и да можеш да „чуваш“. Неминуемо с чувството за безусловна любов и биволско спокойствие. Демек, тотално изринване на страха и любов без мотивация и очаквания. И благодарност. Хо'Опонопоно.

7 - Текст Миряна Башева, музика на вечно засмения Стефан Димитров и уникалният вокал на Богдана Карадочева – адмирации!!!

8 - Светлина, дух, тяло; въртящо се светлинно поле на телата ни. Вижда се с апаратура. – Друнвало Мелхизедек „Древната тайна на цветето на живота“

Ако можеш да го издокараш това състояние във всеки миг, при всяко вдишване и издишване, естествено и рефлексно, като дишането и издишането, нямаш нужда от специални пози и специални практики. Но, понеже сега излизаме от тъмния период и тепърва се пробуждаме, осъзнаването ни като духовни същности още се заглушава от материалното ни чисто човешко мислене. И се налага зареждане на батериите. Със специални пози и специални практики. Колкото повече държи батерията, толкова по-рядко се налага включване към зарядното. А, колкото по-често се включва, толкова по-бързо се пълни. В началото ще бъде трудно да стигнеш до медитативно състояние. С практикуването става все по-лесно.

Внимание! Подхлъзване може да направи егото. Егото може да вика, че всичко е точно. Или, че няма време. Или, че сега не е моментът, щото... Това му е защитен механизъм. Ама, ако те хваща треперушката или, ако яхваш метлата, значи не е баш. Ако виждаш богърти или те нападат диментори, значи батерията пада. И тук е моментът да кажа, не да те успокоя, че такъв човек без такива състояния, няма. И най-напредналите човеци ги имат. Ако ги нямат, значи са се възнесли. Не са в нашето измерение. Отишли са в по-горно.

Ние, вероятно, няма да се възнесем (не бъркай възнесение с възкресение). Идеята е да стигнем горните обертонове на нашето измерение. По-често да се осъзнаваме като духовни същества. Като неделима част от тази Вселена. И затова зареждаме батерията и чрез медитиране.

Когато медитираш, разширяваш и изчистваш канала, чрез който контактуваш с Универсума. Връзката е двупосочна. И така развиваш своята, да го кажем интуиция. Или, пък, приемане от Нищото.

Енергийно-информационното поле, от което сме и, което е навсякъде около нас съдържа Акашовите записи. Това е информационен софтуер, в който е записано всичко, което е било, което е и което ще бъде.

Ние възприемаме времето като линия (а не е), по която си вървим неизменно от точка А към точка Я. Когато си в определена точка на обстоятелства, отношения, състояние, преживявания, Акашовите записи го знаят. Знаят и какво може да следва. Това, което следва е като голям сноп лъчи с възможности. По кой лъч ще продължиш, зависи от твоя избор. А, изборът ти зависи от начина ти на възприемане на тази точка. От твоята нагласа, настройка, предразположение. Това „виждат“ и ясновидците. Естествено истинските. Като баба Ванга, например. Тя си е имала такъв мнооого широк и чист канал и си е приемала информация от Акашовите записи. Оттам черпи геният на Айнщайн. Оттам идват и фантазмагориите на фантастите. Като Жул Верн. Описал подводници, самолети, вертолети, ракети, спътници, разходки из космоса. През хиляда осемстотин и ония години. Днешните фантасти, как се справят с бъдещето, ще ги видим след 200 – 300 години, живот и здраве. Хи хи!

Понеже тази двупосочна връзка си я има всеки един от нас, затова на много места ще прочетеш, че това се развива. Както се развива способността за четене и писане. Ние нямаме амбицията да ставаме „баба Ванга“. Но, пък всяка „подказка“ за нас самите от този софтуер е добре дошла, нали?! Избираме нещо си, някой от лъчите и „получаваме“ идея, проблясък, решение... Вдъхновение. Хо'Опонопоно.

Чрез медитация можеш и да се изчистиш. Да изчистиш телата си на всички нива. Защото, освен физическото, си имаме и още седем енергийни, насложени едно върху друго. Да се изчистиш от вируси, вредни бактерии, радиация, страх, болка, деструктивни мисъл-форми...

„Деструктивни мисъл-форми“ е израз на Друнвало и означава уроки и магии. Аз му викам „конкретно модулиран индивидуално насочен сигнал“. Дали ще е реализиран с някаква засукана техника, включваща кости, кръв, пръст и мърморене или ще е просто с мисъл. Дали ще е с непосредствен контакт или от разстояние в хиляди километри. Значение няма грам.

Можеш да си го представиш по следния начин. Седиш си, значи, на дивана и зяпаш прехласнато в телевизора. Толкова ти е интересно, че си изключил за всичко съществуващо и хич не ти дреме за нищо. На Койчо с кошницата, дете е на майната си райна, му щуква баш в този момент да те ангажира с някаква абсолютна тъпня. Ти пет пари на даваш за Койчо и с пушка не могат да те

накарат да се занимаваш с тъпните му. Той много добре знае мнението ти за него и споменаването ти на негов близък роднина, дете не му е баща и въпреки това... Хваща Койчо телефона и както е на майната си, извършва ритуал с набиране на твоя номер. Ти не искаш да чуваш за Койчо, ама от цял свят с милиардите телефони, звъни точно и единствено твоят. Койчо вече те е ангажирал. Дори и да не му вдигнеш, ще зарежеш телевизора и ще вземеш телефона. Защото звъни. Твоят телефон. Горедолу такъв е принципът на деструктивните мисъл-форми.

Няколко пъти казвам, че живеем на планетата на свободния избор. И това е така. Такъв е замисълът (обширна тема). Бърникането в енергийно-информационното поле на човек с вкарването на други вибрации е абсолютно недопустимо. Няма бяла, няма черна. „Магията“ си е „магия“ – вмешателство в свободния избор на човек. Не просто забулване, а промяна на възприятията. Препрограмиране. Недопустимо! И се връща като бумеранг към поръчителя и изпълнителя. В троен размер. Може да е след десет години и да удари децата му, щото повече боли, но се връща. За съжаление има хора, които и с това се занимават. Незнанието не ги оправдава. А ние си имаме за предпазване и изчистване медитацията.

Ако не си вярваш, че можеш, отиваш при такъв, дете му вярваш. Той ще направи ритуал. Ще гори, ще мушка предмети, ще ръси сол или захар (те са с кристална структура и съхраняват информация), ще мърмори. Ще те накара и ти да правиш ритуал. Да спиш върху нещо, да поливаш, да изхвърляш в течаща вода. В крайна сметка ще те докара до състояние да докараш информационно-енергийното ти тяло до изчистване и нормализиране. Демек, това дете можеш да го свършиш с медитация. Различните хора избират различни методи. Лошо няма. Важен е резултатът. Та в тоя смисъл да поговорим

За молитвата

Някои хора се чувстват удовлетворени с молитва.

Молитвата е диалог. Всичко, което обсъждахме дотук.

Молитвата е благодарност. Не казваш „моля те за това“. Защото излъчваш нямането на това. По-добре „доволен съм, благодаря, имам всичко нужно, готов съм да приема още“. За да излъчиш задоволство, имане, изобилие. И благодарност! В сегашно, не в шъ време. И приемане на още.

Молитвата е разрешение. Живеем на планетата на свободния избор. Ако не дадеш разрешение, Вселената няма да направи нищо. Ако страдаш, страда с теб. Но, няма да ти помогне, ако ти не разрешиш. Наивно е да си мислим, че сме единствените същества в целия всемир. Има духовна йерархия. Високоенергийни същности от висшите измерения. Познаваш ги като Ангели и Архангели. Или Сатана. Някои ги наричат извънземни (не са, пък и не всички извънземни са високоенергийни, а на извънземните им казват и богове). Това е от ония обширни теми, дете няма да разглеждаме. Имаш си и Висш Аз – връзка с Източника. Те, всички, са винаги до теб. В пълна „бойна“ готовност да помагат. Или да пречат. И как иначе, като са част от теб и ти си част от тях. Но! Няма да се намесят, ако ти не разрешиш.

Когато изричаш молитва, го прави за теб. Ако искаш да споменеш друг, поискай разрешението, съгласието на неговия Висш Аз. Живеем на планетата на свободния избор. Можеш да си мислиш, че е за добро, ама не можеш ти да ми кажеш сега на мен пържола ли ми се яде или леща.

Та, ако практикуваш молитва, говори си със свои думички. Така ще чувстваш. Говори на глас. Така, ако има нужда ще коригираш. И винаги от позицията на благодарност, имане, любов! И с усещането, че си чул.

Апропо, древните египтяни, ама не посветените, вдигали скандал на боговете, ако не им изпълнят желанията. Крещели, трошели... Посветените възнамерявали.

Духовните практики действат изчистващо и респективно зареждащо. Щото няма празно. Излезе ли нещо, веднага влиза друго. Гледай да не е пак егоизъм, егоцентризъм, злоба, съдене, гняв, алчност. Защото всичко това, както вече знаем, се отразява на здравето. Разрушително.

За здравето

В днешно време разполагаме с огромно количество информация за лекуване и поддържане на здравето. Това, обаче, зависи и от начина ни на мислене. Ама много зависи.

Всички булки са красиви. Не от грим и прически. Красиви са, защото сияят. Те са щастливи, уверени. Приемат себе си и са доволни от себе си. Радват се на всички около тях. Обичат. Споделят празник с другите. Ти продължи списъка. Няма злоба, болка, страх, алчност. Те сияят. И са красиви. Ако задържат тази хармония след сватбата, ще са и здрави.

Камериерът – здрав младеж, към господаря – милионер в пенсия с обострени язва, гастрит и каквото там има още:

„– Повръща ми се от такива, като вас. Бъхтите се като мулета, пренебрегвате физическите упражнения, давате воля на нервите си, пушите пури на празен стомах. А когато в резултат на всичко това естествено си съсипете храносмилането, започвате да се изживявате като мъченици и тровите живота на всички наоколо. Ако за един месец се оставите в ръцете ми, ще ядете керемиди и ще питате за още. Рано ставане, Ларсенови упражнения, студен душ, кратък масаж, бърза разходка...

– Кой, по дяволите, те е питал за мнението ти, нахално голобрадче? – успя да намери гласа си господин Питърс.“

... след пет минути приказки и ултиматум г-н Питърс е принуден да приеме:

„– Млади човече, ако след всичко това ... заклевам се, че ще те одера жив.

– Да не чувам такива приказки... Трябва да храните само красиви мисли.

– Идеята да те одера жив е красива мисъл – с копнеж отбеляза г-н Питърс“ – от една книжка⁹ на гениалния сър П. Г. Удхаус. Той е много плодовит английски хуморист, но която и негова книга да вземете, все е страхотна терапия. Светът е оцелял, защото се е смял, нали? Баш така е!

Та, най-важно за здравето е мисленето. Мисленето, като реакция към стреса. Мисленето, като отношение към другите. Ако хармонира с честотите на Любовта – здраве. Ако е с обратен знак – болест. Например, егоизмът може да развие рак. Егоистични клетки, които притискат другите. Сигурно си срещал разни картинки коя болест на какъв емоционален дисбаланс отговаря. Аз си сверявам часовника с таблицата на Луиз Хей в книгата ѝ „Излекувай живота си“.

Друг основен момент е отношението ни към тялото. Тялото е храм на нашата душа. То е като скафандър с арматура, захранване и много други джаджи. И връзка с кораба-майка. Да си гледал „Аватар“?

Ако ти не го тормозиш и то няма да те тормози. И? Как го движиш? Как го захранваш? С кебапче и кючек?

Аз уважавам кючека. Ама истинският. Прави страхотен масаж на стомашно-чревния тракт. По един на ден. В светлата част.

Уважавам и йога. И тя прави такъв масаж. Освен това ангажира всички, всички мускули и мускулчета. Няма натоварване, което е в хармония с природните закони. Набляга на дишането, което е важен горивен момент. И е изключително релаксираща. Не е нужно да се връзваш на фльонга. Караш позите (асани) докъдето можеш, без напъни. Важно е дишането. И когато свършиш – чаша вода със стайна температура за възстановяване на течния баланс. Ама поне по един – два „Поздрава към слънцето“ да правиш само, с акцент върху дишането, пак е кяр.

Ако бягаш, например, ангажираш само някои, далеч не всички мускули. Друсаш бърбери и черен дроб, пък те хич не са очаровани. Натоварваш сърцето – съвсем излишно, ако не гониш рейс или не те гонят два лъва и три учителки по математика. Ролерите са по-добрия вариант за скоростно раздвижване. Активират повече мускули, без друсане. Аз ги карам с коронка „У“ на главата.

9 - „Нещо свежо в Бландингс“

А, като чуя фитнес, чувам рехабилитатор и физиотерапевт. Ако искаш да изкараш токсини през кожата чрез потене, има сауна, има вана. А може и една ситна ръченица. Много вдига духа. Ей така, между другото да вметна – ритъмът на ръченицата е в синхрон със сърдечния ритъм.

И след толкова изразходване, да преминем към зареждане.

Мъж към жена си: „Ауу, много вкусна торта! Купена ли е или я направих?“ – „А, направих! Аз не мога да я направя“

– „Що? Ръцете ти да не са ...“

– „Са! Ми нямам продукти! Нямам Е476, Е620, Е...“

Мъж купувал за подарък нощница на жена си. Продавачката попитала какъв размер. Той се замислил и отговорил: „Седем осми от леглото“

Пълните хора са гладни на клетъчно ниво.

Нашите клетки се нуждаят от 60 минерала, 16 витамина, 12 аминокиселини и 3 мастни аминокиселини. Ние им даваме Е-та. И кебапчета. Все едно да сипеш боза в колата и да искаш да върви. Не стига, че клетката не се храни, ами ѝ даваме разни неизвестни, дето не може да ги разчете (аджеба, това яде ли се или хвърчи?!) и ги държи в стендбай, докато реши какво да ги прави. Гладна мечка хоро не играе. Когато клетката е нахранена, тя и се изчиства качествено от ненужното. И качествено тялото се самовъзстановява при нужда. На колата, като ѝ свърши бензина, не ѝ сменяш двигателя. Китайците казват, че най-ефективният, най-скъпият лек расте до дуvara.

Не пренебрегвай лечебните сили на природата. Защото медицината само лекува, поддържа заболяването и забавя неговото развитие. А природата изцелява. Медицината е симптоматична. Тя работи върху следствието. Ако те боли глава, ти дава аналгин. Ама що те боли главата?! Природното лечение работи върху причините. Премахва ги и предотвратява нова поява. Шлаки и токсини, нарушена обмяна на веществата, облекчава стреса. Комбинирай.

За да стигне едно лекарство до аптеката, минава през купища изисквания и изпитания. Но, за да тръгне въобще, то трябва да е химическа формула, несъществуваща и нелицензирана досега. Ни от конкуренти, ни от природа. Тази формула не е позната на тялото ни. И в доста случаи го обърква. Лекарството е за едно нещо. А на билките не можеш да кажеш: „отиваш на коляното и действаш“. Може сливиците ти да са по-зле, ама да не знаеш. Тялото, обаче, знае и ще изпрати билката там, където е най-належащо. Пък в някакъв момент ще усетиш и ефекта в коляното. Затова става и по-бавно.

Просто тялото не е ендокринология, урология, гинекология... То не е системи и органи поотделно. То е едно. И природата действа върху цялото това едно.

Благодарна съм на медицината, да е жива и здрава, ама да не се налага зорлем да стигам до нея. Пък и тя самата казва, че най-важното е профилактиката. И част от тази профилактика е „културата на хранене“.

Аз какво правя. Минимумът на минимума. Ям всичко. Каквото ми се яде. Хляб, шоколад. Еле шоколад. По един на ден, всеки ден. Някога някъде четох интервю с Далай Лама и там той казва, че шоколадът е проводник на космическа енергия. Биохимиците ще ти го кажат същото, по-засукано. Знам, че шоколадът се разгражда на сто процента и от него няма натрупване. Знам го, ям го и хич не ми личи. Това за разграждането не се отнася за бисквити и сладкиши. Но, ако ми се приядат и от тях хапвам. В нищо не се ограничавам.

Спазвам някои нещица. Първо, първата ми хапка за деня задължително е „живо“. Пък и преди хранене. Това значи неварено, непечено, незамразявано, неизсушавано. Брано, не драно. Банан, краставица, ябълка, малина, магданоз... Това подготвя червата за работа.

Всички вече знаем, че плодовете не са десерт. И, що упорито продължават да ги сервират като десерт?! Ами, като се набабаниш с мръвки и си хапнеш блажено яголки, какво става? Ягодките се плъосват върху мазнините и си ферментират там, защото няма какво да ги разгради. Щото се усвояват по-надолу, пък трасето е запушено. Същото се отнася за тортички и пастички. Тяхното

разграждане почва със слюнката, ама привършва ниско долу. И аз никога не ям сладичко за десерт. Все едно се троя. Просто усещам как си напластявам шлаки по червата. Брррр!!!

Мой приятел – лечител ми се накара, че слагам оцет в картофената салата. Киселината блокира ензимите, които разграждат скорбялата. Е, не ям всеки ден картофена салата. Ама без оцет или лимон не ми е вкусна. Затова пък с бой не можеш да ме накараш да ям плодова салата от сладки и кисели плодове. Ако ще и само сладки и кисели ябълки да са. И нещо, ако може да се яде сурово, го предпочитам сурово. Ядки, зеле, тиква... Не че не хапвам и печена тиква. Обаче пържено – не. Консерванти – не. Оцветители, стабилизатори, подсладители – не, не, не.

Другото, което правя е да ям бавно и да дъвча повечко. С наслада. Така слюнката се смесва хубаво с храната и стартира разграждане. Храната става кашичка и по-лесно смилаема. Не някакви буци да изтърсиш в стомаха и да се затормози хайвана. Пък и усещаш кога си се нахранил. Може едно зальче да остане, усетя ли, че съм се нахранила, не го ям. Усещам, защото слушам.

Ако имам възможност, когато ям, не сядам да ям. Слагам нещица на масата и мина – замина, мушна в устата. С блаженство. Не е между другото, защото е напълно осъзнато. Чак се чудиш, колко малко ти е нужно за да си сит. Един ден в седмицата можеш да прескочиш хранене. Няма да припаднеш. Само ще се поизчистиш. Чок сили ще ти дойдат.

Слушай тялото. То ти казва какво му се яде, от какво има нужда. Яж когато си гладен, а не щото трябва или от лакомия. Яж за да се нахраниш, а не щото е вкусно.

Ако включиш хранителни добавки, ще е добре. Защото не всички минерали, например, присъстват в храната, просто защото ги няма в почвата вече. Но, подбирай внимателно. Интересувай се от технологията на производство. Да няма помощни вещества. Без химия. Да е чиста природа.

Майка, загрижено говорела на пияния си син:

„Ми що така, бе мама! Какво е това наливане?! Ми пий колкото ти е сладко!“

„Отде толкоз пари, ма мамо?!“

Вода пий, когато и колкото ти се пие. Такива два-три литра – не, ако ти е зор. Кафета, парфета също са вода. Да каже тялото.

И ще си здрав, млад, красив.

Е, нищо не казах.

Нямам слънчеви очила. Веднъж дъщеря ми се лепна на стелаж за слънчеви очила. Хареса едни, хареса се в огледалото и се обърна към мен аз да я харесам. Пък аз направих физиономия, защото все едно си слага тапи на очите. Продавачът помисли друго, отде да ми знае шантавия акъл човекът и свали от цената. Дъщеря ми ги купи доволна. Аз не.

Някои хора се хранят само със слънце. Има вече доста документирани случаи. По принцип става с очите при определено положение на клепачите и определена височина на слънцето. Няма да обяснявам, да не правиш това у дома си и да не се изгориш. Но, това е причината аз да не нося слънчеви очила. Слънцето е източник на енергия. Както пише в учебниците – енергия от първи ред. Поемаме я с очите и чрез кожата. Затова си ходя с късо и презрамки лятно време. Кожата, всъщност, е най-големия ни орган. Тя също и диша. Поема кислород и издишва токсини. Как да я запушиш?! Освен това, в кожата, както и в цялото тялото, има доста вода.

За водата

Всъщност ние сме 75 – 90% вода. Варира основно според възрастта. Всеки знае що е то, вода. Накъдето и да се фръцнеш, все вода. Ние сме вода във вода. Хич нищо да не знаеш по химия, знаеш, че водата е хаш две о. И даже може да знаеш и как се пише – H₂O. Два атома водород и един кислород. И е мокра.

„Кралят отпил една глътка от живата вода и начаса болестта му изчезнала, а той се почувствал здрав и силен, както в младостта си“ - Братя Грим. Или, който се сетиш приказкотворец или, който и да е фолклор.

Водата е уникално вещество с уникални свойства. Нищо общо с другите вещества.

Това е най-познатото нещо на земята. Сега е толкова, колкото е била в първите дни на планетата.

Тя е много податлива и мека и в същото време няма нищо по-силно, по-твърдо от нея.

При ниски температури плътността се увеличава, при високи намалява.

Всяко вещество при охлаждане се свива, водата се разширява.

Кълнът от семена с лекота пробива асфалта, защото водата в порите и капилярите създава налягане от 400 атмосфери.

Тя единствено има три агрегатни състояния.

Има най-високото повърхностно налягане.

Водата е най-мощният разтворител.

Никой не може да обясни как се издига по стволите на дърветата, преодолявайки десетки атмосфери налягане.

Има жива вода – алкална основа и мъртва вода – киселинна.

Всяко едно от свойствата на водата е уникално. Няма друга молекула с такива аномалии.

Учените от време оно с огромен интерес изучават водата. И ето днес какво казва доктор на науките Владимир Воейков – професор от биологичния факултет на Московския държавен университет: „Сега ние направихме огромна крачка. Най-накрая разбрахме, че почти нищо не знаем за водата.“

Защото учените откриха, че водата има памет.

Водата възприема и запамята всяко едно въздействие, което става около нея. Реагира на пътя, който изминава. Дали плавно в природата или рѣбато по трѣбите. Когато е в близост до някое вещество, разбира свойствата му и ги съхранява в паметта си.

Водата възприема и съхранява чувства и емоции. Възприема вибрации. Реагира на всички полета – магнитни, електрически, звукови, светлинни...

Изследванията показват, че не е важен химическият състав, важна е структурата на водата – начинът, по който се организират молекулите. Те се обединяват в групи, наречени клъстери. Те тези клъстери са своеобразни клетки на паметта. Записват всичко като на диск. Всичко, което водата вижда, чува, усеща. Във всяка клетка на паметта се съдържат 440 000 информационни панели, всеки от които отговаря за дадено взаимодействие със заобикалящата среда. Но, най-силно въздействие оказват човешките емоции.

Японски учени са направили снимки на клъстери след различни въздействия. Има филми на темата, а в интернет има картинки. Накратко, обиди, злоба, агресия, хард рок, името на Хитлер, създават едни такива безформени, грозни фигурки. И обратно, любов, благодарност, уважение, музиката на Бетовен, Моцарт, името на майка Тереза, образуват хармонични, симетрични, красиви форми. Много е интересно.

Имам си два прозореца с еднакви цветя отвън. Еднакво изложение, еднакви почви. Всичко днос еднакво. А цветята растат различно. Цъфтят различно. Бре! Аз, уж информиран човек, пък ми трябваше време да зацепа. Ами „цѣфтящият“ прозорец е отворен цяло лято, а в стаята ми е компютърът. Сутрин пускам музика – Бетовен, Оливър Шанти, „Карунеш“, „Ера“, Щраус, релаксираща, медитираща... И има ме, няма ме, то си пее цял ден. Нали в цветята циркулира вода. Видях това, което учените правят в Япония. Само че, те там поливат растенията с „красива“ вода.

Структурирана вода. А американските учени наблюдават капчици кръв. Капнати от пръстчето преди и десетина минути след поемане на такава вода. Познай! Нали и ние сме основно вода?

Какво е светената вода? Тя не е само да ръси попа. Макар, че и това става. Светената вода стои в сребърен съд. Става сребърна вода. Без да си променя химичния състав. Тази вода унищожава микроби. В специализираните магазини продават малки кубчета сребро, за направа на сребърна вода в домашни условия. С бижута не става – пробвах. Стои си водата в сребърен съд и какво? Попът чете молитва. Молитвата, се оказва, във всяка религия, на всеки език, действа на водата еднакво „красиво“. Защото, това пак го замерват учените, честотата на молитвата, нейните вибрации са в резонанс с честотата на земята – резонансът на Шуман. Този резонанс, на Шуман, доста се покачи през последните години. След столетия в положение на константа. Уникални времена! Молитвите са в резонанс. Ефектът е налице.

Един от експериментите е с вода, сипана в няколко колби, на които се казват отделни, различни думи. Учените търсели най-симетричната картинка на клъстерите. И се оказва, че това е съчетание от две думи: любов и благодаря. И автоматично те връщам при лемурийската техника на Джо Витале – мърморенето на думичките „обичам те, благодаря“. Към нищото. Нищото, ама го чува твоята колбичка. И се превръщаш в хармония. Хо'Опонопоно.

Представи си през какво минава водата, докато стигне до теб. Водата при изворите и в ледниците си е с чиста, природна, красива структура. И после? Минава по тръби с ъгли, носят я доставчици. В магазина, хората, които се въртят около нея оставят емоционалния си багаж. Всички екстри. Какво прием! Леле!

Кришнарите ¹⁰ се хранят по следния начин. Някой, който е „по-напред“ с материала, демек е с по-малко отрицателни емоции, приготвя храната по рецепта с грамаж и на солта, без да опитва през целия процес. Те вярват, че когато някой се докосва до храната, вкарва емоциите си в нея. И след приключване, наред с други работи, готвачът прави и пречистване на тази храна от ниските вибрации (Ами ние как изричаме молитва на масата и благодарим? И нашият поп прикъдява храната на празници). И чак тогава всички ядат. Мммм, някои неща са им доста вкусни! Убедена съм, че всички религии имат такива практики. Ето защо било.

Не слагай чаша близо до компютъра. Учените препоръчват водата от чешмата да се остави отворена и да се пие след ден. Заради хлора. Казват, че ако водата се замрази, паметта ѝ се връща в първично положение. Значи, ако я сложа във фризера, ще направя рестарт. И после мога да си я зареждам както искам. А, вероятно мога да я зареда и без такъв рестарт. Ти к'во казваш? Какво решаващ?!

Имам си стъклена гарафа от на баба ми времето. Във водата слагам сода. Содата е много полезно нещо. Лекува, изчиства, пречиства и каквото се сетиш. По принцип се приема по друг начин. Сутрин или вечер, с мляко, без мляко... Аз я приемам така. Оставям гарафата поне за час на слънце. Баща ми, който пие само минерална вода, е впечатлен, че моята е чешмяна. Но, е пълна с любов и благодарност. Ми как да не я обичаш! Тя измива енергиите от тялото при чишкане, при душ. Изчиства ги така, както изчиства уруки. Нали си чувал за течаща вода. И затова никога не се къпа след хранене. Ще измие енергията, не химичната, а жизнената от храната. Ама след баня каква лекота, а! Е как да не обичаш водата!!!

ОБРЪЩЕНИЕ

Знаеш, не знаеш, въздействаш на водата. Въздействаш на хората. Въздействаш на планетата. И на Вселената. Сега разбра ли, че си магьосник?! Не илюзионист.

„Да познаваш другите е мъдрост. Да познаваш себе си е просвещение.“ – будистка сентенция.

Имаш вълшебна пръчка. Имаш пълен набор с инструменти. Вече знаеш рецептата. Остава да започнеш готвенето.

Направи си тефтер за умнотии. Гледай филми и чети книги. Това не е художествена литература. Това е нещо, което се чете постоянно. Като справочник. Четеш една книга, научаваш нещо. След време четеш същата книга и „виждаш“ още неща.

Случвало се е да прелиствам книга, четена отдавна и дума по дума намирам изречения, които съм запомнила от друг автор, четен по-късно. Ми толкова ми е бил акълът и толкова е възприемал навремето. И е нормално различни автори да казват едно и също. То си е такова от сътворението.

Чети, задължително с молив. Подчертавай. Практикувай. Ако има действие, има и резултат.

Помни, че си магьосник. Особено, ако те нападнат дименторите. Със сигурност ще те тестват. Вярвай в себе си, в същността си. Когато ти докривее, вземи книга, прочети подчертаното. Вземи тефтера. И бързо ще си повишиш вибрациите. Длъжен си. Ще се сетиш кой си.

Ще попадеш на всякаква информация. Дори противоречива. Кое е вярното, ще решиш сам. Питай сърцето си. Ако не му вярваш, наблюдавай, опитвай, проверявай.

Питай Вселената. И тя отговаря. За по-мнителните отговаря по-фрапиращо. Като приятел на дъщеря ми. Тя му обяснявала този феномен, пък той я гледал скептично. По-принцип го е шубе от такива работи, иначе не вярва в тях. Парадокс! Хем не вярва, хем го е страх. От какво го е страх?! Щом те е страх от нещо, значи признаваш съществуването на това нещо. Ама нейсе. От инат и със сърце юнашко, решил да пробва.

Беше късна лятна вечер. Прозорците отворени. Отвън прииждаха аромати и тишина.

Младежът иронично попитал: „Добре де, ще живея ли?“ (да му имам въпроса). И отвън се чуло съвсем членоразделно, мощно „да“. Някой се изкряскал. Момъкът пребледнял и скрил главата си с ръце. Аз разбрах от другата стая. Целият квартал разбра. Дъщеря ми беше обладана от необуздан смях, чак стъклата се затресоха с нея.

За малко да забравя „караконджулите“. Духове, демони, гьон-баба. Ми те са изгубени същности от други измерения и ги е страх повече от теб. Не са в средата си и се чувстват уязвими. Можеш да им помогнеш да се приберат у дома си. Без агресия и без насилване. Можеш, ако си любопитен, ще разбереш как. Но, вероятността да ги срещнеш е толкова малка, че едва ли ще ти се наложи. Засега.

Ти си същност, по-голяма високоенергийна същност. И, ако четеш това и не си го фучнал на трета страница, значи имаш пълния потенциал. Проглеждаш.

Цялата ми реч е наблъскана с автори, книги, филми. Само тях да прегледаш, пак е кър. Иначе са много, много. Мистериите стават достъпни, мистичното е обяснимо, очевидното е мистика, науката доказва. И как не, нали съзнанието се пробужда. Даже по телевизията напускаха такива филми. А основната ѝ роля е дезинформационна. Интересни времена! Съзнанието се пробужда. Просто правя сбит преразказ. Защото е просто, просто, като фасул. И постоянно се повтарям. Забеляза ли колко се повтарям?! Ама защото е важно.

Нали не смяташ, че това е всичкото? Ако сега ти е интересно, представи си какво още можеш да научиш. Някои изречения тук са цели книги. Има загатвания, които са цяла наука. Огладня ли? Не се задоволявай с лъжичка. Нападни казана. Както казва Стийв Джобс в своя реч на дипломирането в Станфордския университет на 12 юни 2005 г.: „Останете си гладни! Останете си глупави!“

Влязъл учител по физика в учителската стая и възмутен занареждал:

– Е, много тъп клас ми се падна. Три пъти им обяснявам закона. Накрая чак аз го разбрах. Те пак не го разбраха.

А, аз бях там. И аз ядох и пих, и се веселих. И Съм.

Дано ти провокирам апетита за още и още. Ако не сега, догодина. Защото, както каза загрижено Монк на един, дето се беше качил на покрив: „Внимавай, там има много гравитация!“

Внимавай! Природата си работи със закони. Като по закон. Като по учебник. Мърдане няма. „Макар, че едно е да искаш, друго е да можеш, а трето и четвърто е да го направиш.“¹¹

Един мъж много харесвал кюфтетата на свой приятел. Взел рецептата и запретнал ръкави. Месил, премятал, завъртал, ама кюфтета не ставали. Притеснен, звъннал на приятеля си за съдействие.

– Кимион сложи ли?

– Сложих.

– Черен пипер сложи ли?

– Сложих. И джоджен сложих. И лук, и кашкавал, и яйце, и чубрица... Ама не става кюфте.

– Абе, ти кайма сложи ли?

– Ей, каймата съм забравил!

Най-важното нещо е намерението. А то трябва да извира от безусловната любов.

Така пее и Джон Ленън – „Всичко, от което се нуждаем, е любов“. Първо в нас. Обичай и бъди благодарен!

Толкова е просто.

Ами честито! Мина забавачницата. Мина предучилищна. Можеш да започнеш образованието си в първи клас.

11 - Николай Хайтов – „Мъжки времена“

Седнах и написах. Аз съм Пепа Коева и съм фокусирана, действаща, обичаща същност.

Те харесаха. Харесаха, защото знаят. Защото са фокусирани, действащи, обичащи същности. И аз безкрайно им благодаря. Благодаря им, че ме подкрепиха. И сме в резонанс.

Защото благодарение на тях, писаниците ми стигнаха до теб. И сме в резонанс.

Благодаря на Венци за отдадеността и вещината за оформлението на книгата.

Благодаря на Наско за ентузиазма и творчеството за мултимедийния фон за семинара.

Благодаря на Ася, че го подкрепи и изтърпя.

Благодаря на СветльоМир, защото има какво да сподели.

Благодаря на Митко, за усмивката и плътността, която придава на групата.

Благодаря на Анчо за грижите му към техниката.

Благодаря на Борето за идеята и силата, която вля в проекта семинар-книга и неговата реализация.

Благодаря на Диляна и Стоян за благодатния „Холистичен и спортен център Спасов“.

И, понеже, действието и движението са задължителни за реалността, в която живеем, ние не спираме дотук. Следва продължение.

Ако решиш да разшириш, да питаш, да споделяш, можеш да го направиш на страницата на „Център Спасов и приятели“ във фейсбук. В „Хлистичен и спортен център Спасов“ в гр. Пловдив, ул. „Беласица“ № 45-47. На e-mail prostokatofasul@abv.bg. За теб винаги!

Благодаря на дъщеря ми, която четеше абзац след абзац докато пишех и ме стимулираше. Благодаря на познатите ми, които решиха, че съм откачалка и ме стимулираха. Благодаря на търсещите. Благодаря на невярващите. И те ме стимулираха.

Благодаря на теб, че разреши да ти споделя това!

Благодаря ти!

Обичам те!

И това е така.

БИБЛИОГРАФИЯ

Нещица за гледане, за четене ..., за практикуване

- ✓ „Тайната” – филм на Ронда Бърн;
- ✓ „Очаквай чудеса” – Джо Витале;
- ✓ „Ключът. Липсващата тайна за привличане на всичко желано” – Джо Витале;
- ✓ Уикипедия;
- ✓ „Електрони” – А. И. Китайгородски;
- ✓ „Торсионните полета – теория на физичния вакуум” – Геннадий Шипов;
- ✓ „Енергия от нищото” – интервю с Академик Божидар Палюшев от Соня Гълъбарова – spiralata.net;
- ✓ Речник по електроника – Стенли Еймос;
- ✓ Библия – Книгите на Свещеното писание на Вехтия и Новия завет, издадени от Св. Синод на Българската църква;
- ✓ „Древната тайна на цветето на живота” том 1, 2 – Друнвало Мелхизедек;
- ✓ „Квантово лечение” – д-р Дийпак Чопра;
- ✓ „Седемте духовни закона на успеха” – д-р Дийпак Чопра;
- ✓ „Законът на резонанса” – Пиер Франкх;
- ✓ „Духовно освобождение” – Майкъл Бърнард Бекуит;
- ✓ „Квантовият воин” – Джон Кехоу;
- ✓ „Подсъзнанието може всичко” – Джон Кехоу;
- ✓ „Разговори с Бога” – Нийл Доналд Уолш;
- ✓ „Оранжевата книга” – Ошо;
- ✓ „Осъзнаването” – Ошо;
- ✓ „Силата на настоящето” – Екхарт Толе;
- ✓ „Хари Потър” – Дж. К. Роулинг;
- ✓ „Вашата сила, поднесена на тепсия” – Елан;
- ✓ „Вода” – филм на Вайгер Михаил, продуцентски център „Мастеская“;
- ✓ „Тайната на живата вода” – филм на Марина Дайновец, продуцентски център „Мастеская“;
- ✓ „Едгар Кейси за Акашовите хроники” – Кевин Дж. Годеша;
- ✓ „Универсалната система” – Чарлз Ф. Ханел.

И не забравяй нашенци! Не само древните. Най-вече днешните. В нета е пълно.